

Зиновій Книш

ВІДЬМОЛОВИ

**(СЛОВО В ОБОРОНІ ПРОТИ ЖИДІВСЬКОЇ НАПАСТИ
НА УКРАЇНЦІВ І НА НАРОДИ СХІДНЬОЇ ЄВРОПИ)**

Зиновій Книш

ВІДЬМОЛОВИ

(Слово в обороні проти жидівської напасти на
українців і на народи Східньої Європи)

diasporiana.org.ua

ВИДАВНИЦТВО "НОВИЙ ШЛЯХ"
ТОРОНТО, 1989 р.

ISBN №0-920365-52-3

Printed in Canada by
The New Pathway Publishers Ltd.

I.

Швейцарія в Канаді

/замість передмови/

Хто з нас не чув про Швейцарію? Здається, нема такого, хоч рідко кому доводилося побувати в тій чудовій країні. І не тільки побачити її, але й пізнати.

Здавен-давня вабила вона й чарувала гостей і подорожніх, по-теперішньому — туристів. Найперше — своїм положенням, у серці Європи, а далі — своїми краєвидами, високими горами, зеленими долинами, привітним народом. Довкола неї століттями шаліли воєнні й революційні бурі — а вона стояла міцна, розбивалися об неї бурхливі хвилі житейського моря. Здобула собі розголос вислідом працьовитих рук її мешканців — на весь світ славні швейцарські сири і швейцарські годинники.

Приїжджали до неї звідусіль не тільки з цікавості, для розваги чи для лікування. Вона відкрила двері тим, що прагнули світла науки, а з різних причин або позбавлено їх того права, або не було це доступне в їхній країні. У швейцарських університетах навчалися й жінки, до чого не мали права в деяких своїх країнах. Приїжджали студентки і студенти з України. Згадаймо, що перша жінка-лікар на всю Австро-Угорську імперію була українка з Буковини — Софія Окуневська, — що скінчила медицину в Цюріху, але практикувати мусіла в Швейцарії, доки не дозволено жінкам в Австрії на цю професію. Тікали туди й ті, що їх, висловлюючись по-теперішньому, тягнуло вільне життя, шукали вони “людських прав” і гідності в людині.

Але що найбільше дивувало світ — це мирне співжиття та співіснування в одній державі трьох національностей — німецької, французької та італійської — хоч кожна з них мала під боком свою національну державу. Швейцарію оточували німецький, французький та італійський народи

з власними державами, куди більшими й могутнішими від Швейцарії. Та ні один з них не бажав вийти з швейцарської спілки народів і прилучитися до її сусідів. Щобільше, ще в новіших часах, перед першою світовою війною, частина французької території добровільно прилучилася до женецького кантону /так у Швейцарії називаються провінції/, а хто в добі скитальщини проживав у малій австрійській країні Форарльбергу, мусів завважити прагнення багатьох її мешканців прилучитися до Швейцарії, спілки народів, що потрапила створити, зміцнити й утримати при житті державно-політичний твір, де всі почуваються, як у себе вдома, на рівних правах, з рівними обов'язками, працюючи для спільного добра цілості — хоч належали до трьох різних народів.

Не диво, що з того боку Швейцарія віддавна притягала до себе увагу світу. Вона була ідеальним осідком великих міжнародніх організацій, що їхнім завданням було працювати для добра й миру в цілому світі, як от Міжнародній Червоний Хрест, Міжнародня Організація Праці, Ліга Народів з її помічними та похідними від неї організаціями після першої світової війни.

Соціологи, правники, теоретики політичних доктрин студіювали суспільно-політичне постання й побудову не тільки держави, але й суспільности, шукали розв'язки національного питання в країнах з мішаною людністю. Бо швейцарська спілка народів потрапила **піднятися понад різниці і знайти спільність** для своїх громадян, у нічому не обмежуючи ані не гамуючи розвитку їх національної культури та особливости.

Ми бачили руїну австрійської і польської "національної політики", першої — спертої на династичному принципі і другої, що була власне, тільки прикриттям, наліпленою етикеткою для прискіпшення асиміляції національних меншостей. На наших очах розоблачується "ленінська розв'язка національної проблеми", що звелася кінець-кінцем до перетворення мільйонів у зрусифікований "советський народ". Однак не бачили ми ніде дійсних переконливих спроб "швейцаризації" національних і суспільних взаємин.

Але є одна країна, що від деякого часу послідовно прямує до витворення атмосфери і зміцнення її інституціональними тривкими способами, щоб життя своїх громадян побудувати на прив'язанні до країни, де живуть, і держави, що в ній вони почуваються повноправними громадянами, не затрачуючи одночасно, як прийнято говорити, національної ідентичности, не забуваючи про культуру народу, що з нього вийшли, живучи в пошані та в співпраці з такими ж самими громадянами з інших країн.

Не скоро й не легко прийшло до такої концепції, як підстави розумної державної внутрішньої політики. Але в Канаді було це легше, як в однорідній національній державі деінде. Бо Канаду заселявав не **один**, тільки **два** народи і вже сам факт такого дуалізму — не зважаючи на початкові ресантименти й суперництво — міг створити психологічну базу для **спільного** життя без затрати національної індивідуальности, а не намаганні одному самому й неподільно володіти. Еволюція сучасного стану тривала довший час, але кінець-кінцем дійшла вона до такого етапу, що поворот до насильної чи урядово стимульованої повної денационалізації вже не вартий заходу, бо правильний і розумний розвиток внутрішніх відносин між громадянами веде до зміцнення і зціплення, а не послаблення й роздрібнення країни й держави. Бо кожен бачить у такій державній системі гарантію також своїх прав.

І тут можемо сказати, що непотрібно нам шукати швайцарської краси в природі Скелистих Гір, чи в Чарівній Британській Колюмбії, ані на хвилястих ланах пшениці на преріях, або в парках чи озерах. Зате бачимо відблиск швайцарського суспільно-державного духа, ставши ногою на канадській землі в Галіфаксі і промандрувавши аж на другий її кінець до Ванкуверу. Не забуваймо, що це початки, а історія твориться й суспільно-політичні відносини інституціоналізуються десятками якщо не більше років. А Канада вступила на той шлях і коли далі по ньому піде — стоятиме перед нею велике майбутнє.

На всьому тому величезному просторі живе мозаїка народів, що про них донедавна мало хто й чув. Вони

прийшли сюди шукати того, що втратили в іншому світі. Не так багатства, вигод і розкошів земського життя, але миру в собі, між собою і між своїми сусідами з перспективою поставити його на міцних фундаментах спільної і справедливої для всіх країни, що поволі і згодом стане теж їхньою країною, і вони якнайбільше зацікавлені в тому, щоб ті надії спиралися на твердих принципах спільного для всіх і побудованого **працею їх усіх** життя.

І ось що ми бачимо: столітні, чи навіть тисячелітні расові, релігійні, національні й політичні конфлікти бліднуть, линяють і зникають. Нагло нічого не діється, індивідуальні вибухи можливі, але вони одиничні, а не всього даного середовища. Все те щораз більше залишається там “за великою водою”, якщо йдеться про незгоди між ними самими, остається тільки воля будувати нове, ліпше життя на старих своїх традиціях і в любові та з пам'яттю про свій нарід, що з нього вийшли і що йому хочуть допомогти. Поляки й українці, англійці й ірландці і т.і. живуть мирно, як ніколи досі. Це правда, що призбираний століттями осад ресантиментів і страхіття останньої війни ще можуть відзиватися, але вже щораз частіше **подумки, а не в акції**. Вже минуло півтора покоління, а в новому поколінні негативи залишаються тільки мертвою буквою, що хіба десь в історії реєструє події без підбехтування емоцій. Час робить і зробить своє.

Змінилася теж постава старожилів двох засновних народів Канади і їхні погляди на емігрантів. Це вже стало безсумнівним фактом, що нові люди внесли багатющий підклад під розвиток канадської культури. Вони вже беруть участь у громадському й політичному житті, а їхні діти — ще більше.

Такі речі, як “дискримінація”— а під неї підтягалися не лише політичні й громадські поняття, але й моральні, вже майже належать до минулого, хоч мусимо собі усвідомити й закарбувати в пам'яті, що ніде, ніколи й у ніякій країні, навіть однорідній, вони не зникнуть зовсім. Бо люди є людьми, якби були янголами, то повиростали б їм крила й піднялися б вони на небо. Є речі “конечного зла”, як наприклад злочинство, алкоголізм і т.п. продукти

збірною людського життя, що з ними по віки вічні треба буде боротися.

А що цей процес — краще себе пізнати, ліпше собі помагати і в той спосіб ставити непорушні і тривкі передумови його правильного розвитку, — іде наперед, бачимо з того, що існують уже в Канаді, в її урядовій системі деякі інституції.

В 1971 році створено “Міністерство Стейту для справ багатокультурности” з завданням сприяти тому процесові та його прискішувати в ділянці співпраці всіх національностей. Міністер покликуює Дорадчу Установу і має такі ж установи в кожній провінції, стоїть з ними в контакті, від них довідується про потреби й поступи в ділянці багатокультурности, через них передає зібраний в інших провінціях досвід. Щодва роки відбуваються спільні конференції в тих справах. Першим таким міністром був Станіслав Гайдаш з Торонто, з осілого вже давніше польського роду, прихильник українців і частий гість у них при різних нагодах.

Створення такого міністерства стверджує, що Канада, канадський Уряд і вся суспільність уважає справу багатокультурности і співпраці канадських громадян різного національного походження при одночасній можливості плекати свої національні традиції та особливості дуже потрібною, бо вона зближує громадян, заставляє їх до збереження, зміцнення й оборони Канади, спільної для всіх них країни.

За прикладом Федерального Уряду пішли теж деякі провінції, цебто ті, де живуть громадяни різного національного походження, і покликали до життя “Дорадчі установи для справ багатокультурности” з відділами по більших містах.

Ми бачимо висліди того в таких виступах, як “Каравана”, “ярмарки”, “пописи”, “фестивали пісні й танку” і т.п., що влаштовуються при різних нагодах, дуже часто **одночасно** в даній місцевості, а все те причиняється до приязного й товариського співжиття.

Деякі добродійні акції, призначені не для одної національности, етнічної групи, тільки для **цілої** країни,

провінції чи міста проводяться в тому самому часі, щоб підкреслити **спільну однакову поставу всіх**.

Вслід за тим, — для ліпшого контакту між групами в цій національній мозаїці Канади, — виринула потреба тіснішої взаємної інформації при помочі преси. В тій цілі постало щось у роді організації журналістичного світу п.з. Canada Ethnic Press Federation, куди належить преса всіх тих етнічних груп, що видають для своїх членів газети в їхній мові, або двомовні, часом тільки в англійській, але призначені для обслуги й інформації свого членства. Делегати тієї преси відбувають кожного року свої збори для звітування й вибору Управи. Управа тієї Федерації заступає всю етнічну пресу на рівені Федерації, т. зн. Федерального Уряду та його установ. У провінціях творяться Ethnic Press Associations з репрезентацією перед провінційними законодатними й урядовими установами.

Кожного року відбувають вони спільні прогульки по провінції, щоб на місці запізнатися з життям і потребами своїх груп. Утримуються часом і товариські зв'язки та сходи, наприклад на Новий Рік.

День за днем, місяць за місяцем, рік за роком така праця з одного боку установ для справ багатокультурности і з другого — етнічної преси мусить лишати тривкий слід у широких масах канадських громадян. Це не кінчиться на границях Канади, через пресові зв'язки розходить ся по світі та розносить добре ім'я Канади в різних країнах.

Я особисто мав часто нагоду про те переконатися, їздивши світом по різних країнах, буваючи в канадських консулятах, стрічаючися з освіченими людьми різних народів. Того було дуже багато, але я подам тільки один приклад. Буваючи кожного року в Еспанії, випадково знайшовся я в товаристві свіжоспечених старшин еспанського літунства, дуже симпатичних і культурних хлопців. Це було в часі, коли в Еспанії розгорталася акція за децентралізацію адміністрації. Запитували мене про американську систему "стейтів" і канадську "провінцій". Їм ішлося про те, щоб зберегти цілість держави, але з

другого боку дати якнайбільше ініціативи країнам та громадянам поза державним центром. Всі давали перевагу канадській системі над американською, хоч я не певний, чи я їм усе точно і як слід пояснив. І взагалі, де тільки назвав я себе канадцем /завжди з додатком: українського походження/ — з першого слова відчувалася більша симпатія. На границі Камбоджі /тепер вона називається інакше/ мене, **єдиного** канадця, пропустили відразу, американців — гарних і добрих людей — хотіли тримати 24 години. /“Нехай трохи пождуть, це їм вийде тільки на добро”/. Згадую про те, що Канада має симпатії в світі і багато до того причинилися канадці, що походять з інших країн. Отже відношення канадського Уряду до своїх найновіших громадян виходить на користь і для них і для країни. Внутрішня згода і гармонія буде найкращою того запорукою.

Але...

Але існують групи, чи пак група людей, що їм це не дуже понутру. Вони воліли б, щоб симпатії чи неприхильність до Канади в світі залежали від них. Вони навіть до етнічної преси не хочуть належати /1/, щоб не в'язати собі рук, бо їхні амбітні претенсії прстягаються на весь світ. І з того боку нависають хмари над сумирним дотеперішнім внутрішнім життям у Канаді та довір'ям усіх громадян до своїх конституційних прав, що на їх сторожі стоїть обраний демократичними методами символ державного правління.

II.

Гарячий вітер з півдня

Не тільки гурагани, повітряні труби-торнадо, але й політичні бурі частіше зароджуються не в нас, тільки в наших південних сусідів. До фізико-метеорологічних явищ гарячого півдня ми вже звикли — нема року, щоб не доходили до нас більш чи менш тривожні вісті про

/1/ Принаймні так було, коли писалися ці рядки.

людські жертви й матеріальні знищення, що тягнуться слідом за ними.

Але від якогось часу почалося щось нове, що вибухло не з атмосферичних явищ географічного положення. Виникло воно з законспірованих осередках частини суспільності і впливає з психопатичного почуття, виплеканого століттями з ненависницького фанатизму й віри у своє післанництво від її Бога.

Наверх пробивалися спершу рідкі, а потім щораз густіші пригадки про події, що сталися давно, перед півтора поколінням. Можна розуміти, що такі спалахи підносяться при нагоді важніших річниць, наприклад 25-річчя чи 50-річчя. Газети напишуть кілька статей, тут і там відбудуться віча, якийсь маніфестаційний похід, схвалять і надрукують резолюції, може й брошуру або якесь пам'яткове видання випустять, а потім — життя вливається в нормальне своє русло й очі всіх знову звертаються до турбот сучасності й загалом до майбутності.

Та не так цим разом. Хоч війна давно вже минула, з кожним роком вимирають її сучасники і близький уже той час, коли для половини людського роду, тої половини, що творить нову дійсність і кермує нею, це стане — а може й уже сталося — далекою історією і не може та не сміє вести до забуття про те, що **діється тепер** і про те, що в непевних і неясних своїх зарисах віщує нам найстрашнішу катастрофу, що колинебудь упала б на жителів нашої планети, і заглиблятися в роздумах про те, що нанесло втрати хоч тяжкі й великі, але переважно одній тільки частині одного з народів, що монополізує для себе минулу трагедію.

Друга світова війна принесла колосальні жертви в людях, великі терпіння і гіркий спогад тим, що її пережили. Тверда її мітла змела з обличчя землі мільйони людей в Європі й поза нею і цього факту ніяка сила не заверне. Потерпів не тільки жидівський нарід — якщо так можна назвати расово-релігійну збірноту людей, що жила по різних країнах між іншими народами, людей, приналежних до одної жидівської віри і з дуже давно вже перерваною національно-політичною спільністю.

Загально подають, **на підставі жидівських джерел та підрахувань жидівських не так істориків, як публіцистів і політичних пропагандистів**, хоч і в професорських тоґах, цифру шість мільйонів. До тої цифри прийдеться ще вернутися, бо повторюється вона автоматично й бездушно, без надуми і глибшої перевірки **істориків**, а не журналістів та політиків.

Таку ж саму ціну заплатив німецький народ, **цілий** народ, не тільки та його божевільна гітлерівська партія, що викликала воєнну заверюху, але й ті його члени, що тій авантюрі противилися і по своїм спроможностям протидіяли. Ще більші жертви принесли українці, з одного боку як об'єкт гітлерівської руйницької фурії, а з другого боку полягли змобілізовані в Червоній Армії і потім гинули в таборах смерти для полонених. Хто ще живе, пам'ятає і не забуде того, але ненависть не засліплює їх до тої міри, щоб ціль свого життя бачити у вічному роздряпуванні ран і самопідбурюванні себе до втрати глузду.

До речі, скільки українців згинulo з рук жидів, коли вони були при владі в Советському Союзі? Вистане пригадати, що першим шефом ГПУ в Україні і його заступником були жиди Баліцкій і Кацнельсон. І хто знає, що після відступу з Києва української влади аж до поновного здобуття столиці, коли ввійшли туди Січові Стрільці, фактичним шефом "презвичайки", чи як там вона в тому короткому часі називалася, була жидівка з Одеси Євгенія Бош. Упродовж тижня не тільки встигла вистріляти всіх, кого вдалося заарештувати, але й наказала стріляти без попередження до прохожих по вулиці, коли вони розмовляли українською мовою. Можна побитися об заклад, що хоч дуже багато українців знає про ті події, але навряд чи 1% з них знає і про те жидівські назвища. **Отож** від тепер нехай усі знають і про те пам'ятають. А не знають просто тому, що ті речі **тепер** належать уже до істориків і фахових дослідників, щоб списати їх в анналах походу українського народу шляхом його історії, а всі решта повинні глядіти наперед і працювати чи боротися **для майбутности** українського народу.

Мусять бути між жидівськими дослідниками такі, що

про те знають, але мовчать, не писали, не пишуть і не будуть писати ніколи.

Гітлер не був перший, що вигублював народи. Не беремося тут давати лекції історії, все ж таки для прикладу можна подати, що навряд чи вийшов хто живий з Картагіни, коли облягали і здобули її римляни і коли не тільки чоловіки, але жінки й діти-недолітки боронилися. Місто Сагунт в Іспанії римський легіон не тільки здобув, але зрівняв з землею, щоб і знаку по ньому не лишилося, і не оставив за собою ні живої душі. Монголам Тамерляна вмівали руки від вирізування тисячів беззбройних мешканців, без ніякої воєнної потреби, а тільки з наказу хана, щоб “не м’якли їхні серця”.

Всі ті народи й люди потерпіли **тоді** так само, **як жиди, ми** й інші в останній війні. Але чи нащадки їх в Іспанії, Лівії, чи в Індії ще й тепер говорять про те з такою ненавистю та з піною на устах, як жиди тепер ?

А жиди пам’ятають. У кожному готелі й у багатьох християнських родинках знайдете Біблію. Чи і як часто її читають, не скажу, але читають, бо і я в моїх подорожах читав перед сном.

І коли розкриємо її в книзі “Повторення закону”, VII, 1,2, побачимо:

4. Коли Господь, Бог Твій, уведе тебе до краю, куди ти входиш, щоб заволодіти ним...

І коли дасть їх Господь, Бог Твій, то ти їх понищиш, конче учиниш їх закляттям /2/, не складеш з ними заповіту і не будеш до них милосердний.

6. Бо ти — святий народ для Господа, Бога Твого — тебе вибрав Господь, Бог Твій, щоб ти був вибраним йому народом зо всіх народів, що на поверхні землі...

16. І ти винищиш усі ті народи, що їх Господь, Бог Твій, дає тобі — не змилюється око твоє над ними.

/2/ Доценту вигубити, щоб і пам’ять у світі загинула по них.

24. І віддасть їх царів у руку твою — і ти вигубиш їхнє ім'я, не встоїть ніхто перед тобою, аж доки не вигубиш їх. /3/

Гітлера та його прибічників стрінула справедлива кара, хоч політично беручи, вибрано до неї не дуже добрий спосіб. Судити їх повинен був **німецький трибунал**, а звинувачити представники потерпілих народів через їхні державні чи інші прокурорські органи. Тоді це дійсно була **б кара**, а не **помста**. Довкола нюрнберзького процесу вже назбиралася досить багата література і з неї пробивається ця думка і то тим більш настирливо, що більш виходить на яву роля мстивої жидівської руки в ньому, про що буде мова пізніше.

Не стало Гітлера, не стало Гімлера, не стало Гайдріха, провалилася вся система, що залишила по собі руїну не тільки матеріальну, але й моральну пустку. Жидам залишилася пам'ять про "голокост" і вони носяться з ним, як курка з яйцем, бо вже набридло плювати на пам'ять Хмельницького й Симона Петлюри. Ніхто їм того не забороняє, але вони вимагають, щоб увесь світ поставив його в центрі своєї уваги і достосовував далі своє життя до жидівських потреб і претенсій, що виростили з другої світової війни. Коли ж хто глядить на те не крізь призму жидівських емоцій, коли в кого виринають щораз більш сумніви щодо розмірів "голокосту" або критичні зауваження до запованих на підставі жидівських джерел і статистик — а це помічається вже навіть серед деяких більш тверезих жидів /4/ — по всьому світу підноситься крик, як під час здобування Єрихону. Бо в своєму еґоїзмі жиди забувають, що й інші народи потерпіли втрати і мають свої клопоти, не хочуть погодитися на те, щоб жидівський голокост став віссю, що довкола неї має обертатися увесь світ.

/3/ Біблія або Книги Святого Письма Старого й Нового Завіту, із мови давньо-єврейської і грецької на українську наново перекладена, Лондон 1962.

/4/ Це широка тема і до неї слід нам буде вернутися на своєму місці. Тут можна б, для прикладу, згадати про Йозефа Гінсбурґа

Недавно минуло пів століття, відколи Сталін виморив нечуваним у світі організованим голодом не менше, а може навіть і більше українських селян, як це зробив

з Черновець, куди прибув він з Галичини. Його з родиною депортували на південні простори України, що їх зайняла румунська армія. Належав до тих, що щасливо урятувалися. Емігрував до Ізраїлю. Не міг погодитися з жидівськими брехнями, перебільшуваннями, звинуваченнями цілих народів і переслідуванням арабів. Виїхав до Німеччини й осів в Мюнхені. На його думку правда воєнної хуртовини вистарчально страшна і нема потреби доповняти її брехнею. Заперечував сакраментальних "шість мільйонів", число жидів, що загинули в війні через переслідування і також з таких самих причин, як інша людність Європи /воєнні недостатки, хвороби, старший вік, бомбові нальоти і т.п./ не перевищало трьох мільйонів. Свої погляди виловив у трьох книжках: а/ "Schuld und Schicksal", /"Війна і доля"/ 1962; "Sundenbocke" /"Жертвенні козли" 1967; в/"NS-Verbrechen" /"Націонал-соціалістичні злочини"/1968.

У тому часі жиди зазнавали втрат не тільки від німців, поляків, українців та інших,— про що жиди трублять, — але теж **від самих жидів** про що мовчать. Свої книжки писав він німецькою мовою, подаємо один уривок в оригіналі, щоб свідчив про вірність перекладу на українську мову.

"Es ist ja allbekannt, dass in jenen Jahren, in denen sich die grosse judische Tragodie unserer Zeit abspielte, nicht nur Polen, Ukrainer und andere, sondern auch Juden gegen Juden am Werke waren"

"Це ж загально відомо, що в тих роках, коли відгравалася велика жидівська трагедія нашого часу, проти жидів ставали не тільки німці, поляки, українці й інші, але й жиди проти жидів".

Жидівські горлорізи тяжко побили його, коли молився він над гробом своєї дружини на жидівському цвинтарі в Мюнхені. Але не вбили. Бо добре знаючи своїх одновірців і **передбачаючи** їх реакцію на його слова правди, під кінець книжки "Вина й доля" написав:

"Якщо б мені — після появи цих простих і щирих рядків, трапилося якесь лихо, то автоматично будуть подані до публічного відома документи, що на їх проголошення я досі не міг рішитися. Документи найбільш далекосяглого значення. Їх я передав у Швейцарії в певні руки".

тріумвірат трьох “Г” /Гітлер, Гімлер, Гайдріх/ з європейськими жидами під час другої світової війни. В бюрократичному жаргоні большевиків, це називалося “виконання пляну хлібозаготівлі”, а виконання того “пляну” пильнував **шурин Сталіна, жид Лазар Кагановіч**. Світ тоді мовчав, а на його мовчанку немало вплинули тодішня преса й засоби масової інформації, так звані на американському континенті “мідія”, що — як тепер, так і тоді — стояли під переможним впливом жидівства, передовсім у ЗСА, але теж і на європейському континенті: всякі телеграфні агенції, пресові бюро, інформаційні агенції і т.п. Саме тоді в Америці тодішній президент Рузвельт готовився визнати ССРСР, за чим дуже побивалися жиди всього світу, відколи тільки советська влада заступила давню царську. Та як же впроваджувати до цивілізованого світу монструального катюгу, що вигубив мільйони невинних і мирних селян?

Жиди гинули в “голокості”, ніхто того не заперечує, не заперечував і не приховував, і багато людей у світі **тоді** їх жаліли, були й такі, що наражали своє життя, щоб з **християнського милосердя їм помагати і навіть рятувати**, хоч відомо, що в світі жиди споконвіку не втішалися симпатією. Навряд, чи так само поставилися б до того тепер.

Жиди широко описують, як то гинули вони від кулі, від газу, від впорску отруї до крові, від побоїв та всяких інших вигадливих способів. Але разом з ними в тому самому часі й від того самого ворога згинуло куди більше християн та інших не-жидів. Помагав йому большевицький спільник, але це пильно промовчується, бо як зачати б шкрябати, то з-під поверхні апарату червоного терору міг би вилізти не один син вибраного народу.

А українські селяни - родини на очах гасли від повільного, але неблаганого смертельного голоду. Гинули не наглою смертю від кулі чи газу, конали тижнями. З міст большевики насилали “бригади комсомольців”, щоб відбирати від них рештки поживи, вилити їжу з мисок, молоко для дітей з глечиків. Комсомольці приїздили з міст, здорові й нагодовані, а

всьому світу відомо, що міста й містечка в Україні залляли жида й москалі.

Цей, перший у черзі, “голокост” жидівська преса на чолі з Нью Йорк Таймсом заперечувала.

Отже були два “голокості”, а не тільки один, жидівський. І не можна пацькатися над другим, заперечуючи перший. Таких масових вигублювань племен і народів на більшу чи меншу скалю в історії людства було більше. Каннібальські племена не тільки до ноги вибивали своїх ворогів чи сусідів, але ще й з’їдали їх, — довго й тяжко родилася цивілізація людського роду. Старі кровожадні інстинкти відзиваються, як бачимо, і в сучасності.

III.

Нічого нового під сонцем.

Перший, **записаний**, а не з мряковиння сивої давнини, з покоління в покоління легендами й казками передаваний переказ про народовбивство виконали пращурі тих, що сьогодні найбільше верещать про “голокост” з останньої світової війни. Записаний він у національній історії жидівського народу, у книзі, що стала для них святою, що її читають та дітей з неї навчають — у “П’ятикнижжі” Мойсея.

Ціла “Книга Ісуса Навина” /“Книга Єгошуї”/ переповнена описом того, як жида під проводом Єгошуї руйнували місто за містом, вибивали його мешканців, не пишаючи ні духу живого. Почавши від Єрихону, “зробили закляттям” усе, що в місті — від чоловіка аж до жінки, від юнака аж до старого, і аж до вола та штук дрібної худоби й осла — все знищено вістрям меча”. /VI, 22/.

VIII, 22, 24. “Айських людей повбивали так, що не позосталося з них нікого, хто б урятувався, чи втік”.

“Як покінчив Ізраїль забивати всіх мешканців на полі, в пустині, попадали вони під вістря меча аж до останнього, і було всіх, що впали того дня, від чоловіка аж до жінки, дванадцять тисяч”.

VIII. 26. "...Єгошуа не опускав своєї руки, що витягнув зо списом, аж доки не вчинив закляттям усіх айських мешканців".

VIII. 27. "...А айського царя повісив на дереві".

X. 26. "Єгошуа бив /5/ їх і повісив їх аж на п'ятьох деревах"

X. 28. "Македу здобув Єгошуа і побив вістрям меча її та царя її, учинив закляттям їх та кожную особу, хто був у ній, не позостався живим **жодний** /6/ врятований у ній".

X. 30. "Побив вістрям меча Лівшу та кожную особу, що в ній — не позоставив **жодного** врятованого в ній".

32. "...і дав Господь в Ізраїлеву руку Лахит, і здобув він його і побив вістрям меча кожную особу, що в ньому".

33. "...Єгошуа побив його і нарід його, так що не позоставив **жодного** в ньому".

37. "І здобув Хеврон і побив вістрям меча його та царя його і всі міста його і кожную особу, що в ньому, не позоставив жодного врятованого... І зробив закляттям його та кожную особу, що в ньому була".

39. "І здобув Девіру і царя його і всі міста його і повбивав їх вістрям меча та й зробив закляттям кожную душу, що в ньому, не позоставив жодного врятованого".

40. "І побив Єгошуа увесь Край /7/, не зоставив жодного врятованого, а кожную особу зробив закляттям, як наказав був Господь Бог Ізраїлів".

XI. Єгошуа побиває решту царів.

1—9. "І дав їх Господь в Ізраїлеву руку і вони повбивали їх, так що не зоставили їм жодного врятованого.

11. "...І здобув Ханор і вони повбивали вістрям меча кожную особу, що в ньому, зробили їх закляттям... не позосталася ні одна душа".

/5/ Т.зн. побив їх, переміг у бою.

/6/ Підкреслення в Біблії. Коли підкреслює автор, зазначає це на кінці ініціалами З.К. в душах. /З.К./

/7/ Гору, край степу і низину.

12. "...А всі царські міста та всіх їхніх царів Єгошуа здобув та й повбивав їх вістрям меча, зробив їх закляттям, як наказав був Мойсей".

14. "А всю здобич...Ізраїлеві сини забрали собі, тільки кожную людину побили вістрям меча, аж поки не вигубили їх — не позоставивши жодної душі".

20. "Бо від Господа було, щоб зробити запеклим їхнє серце, щоб учинити їх закляттям, щоб не було для них милости. Але щоб вигубити їх, як Господь наказав був Мойсеєві".

21. "І прийшов іще... і вигубив велетнів з гори і з усіх Ізраїлевих гір...і разом з їхніми містами Єгошуа зробив їх закляттям".

У розділі XII тільки вираховано царів, що їх вигубив Єгошуа, людей повбивав, а землю їх і добро загарбав. Усіх їх було 31. Країна простягалася від Йордану аж по "Велике" /т. зн. Середземне/ море. На тому просторі "царства" могли бути хіба містами з околицею, не ставало б місця на більші.

Та на тому не кінець. Якийсь час пізніше цар Давид пішов слідами Єгошуї Навина і довго воював зо своїми меншими сусідами, а що і як діялося в тих війнах, про те читаємо в Другій Книзі Самуїла. Щоб не розводитися за довго й не повторятися, звернемо увагу на два її розділи: VIII і XII :

Розділ VIII,

Уст. 2.

І побив він /цебто Давид/ Моава і перемеряв їх шнуром, поклав їх на землю і відмірив два шнури на побиття, а повен шнур — на позоставлення при житті. І стали моавитяни Давидовими рабами...

Уст. 7.

І забрав Давид золоті щити, що були в рабів Гададезера, і приніс їх до Єрусалиму.

Уст. 8.

А з Бетаху та з Беротаю, міст Галад-езерових, цар Давид узяв дуже багато міді.

Розділ XII.

Уст. 29.

І зібрав Давид увесь народ, і пішов до Рабби, і воював з нею та й здобув її.

Уст. 31.

А народ, що був у ньому, він повиводив і поклав їх під пилку, і під залізні долота та під залізні сокири і позаганяв їх до цегельняної печі. І так робив він усім аммонітським містам...

Короткі рядки, але якже ж промовисті! Як дуже нагадують нам II світову війну деякими своїми аналогіями! У них бачимо :

1. Призначування людей до рабської праці, так само, як у II світовій війні заганяли жидів до роботи в таборах примусової праці;

2. Масове вбивство людей;

3. "Селекцію" тих, кому погирати, а кому лишитися живими. З тією різницею, що тоді робили це переможці, а в II світовій війні прикладали свої руки до того теж переможені;

4. Побой і тортури — одних різали пилкою, других побивали залізними сокирами, третіх кололи залізними долотами;

5. І накінець — у тому часі не знали ще газів і газових камер, але ту саму службу цілком добре виконували — та ще й з більшими муками — цегельняні печі.

6. У II світовій війні загарбане золото, дорогоцінності та інші вартісні речі вивозилися до німецьких міст, а в Давидових війнах — золото й дорогоцінну й потрібну мідь — не згадуючи про інше добро, забирали до Єрусалиму.

Коли б узяти критерії **пропорції та аналогії** між загарбницькою II світовою війною з одної і вигублюванням людности та грабунками в "Книзі Єгошу" та "Другій Книзі Самуїлової" з другої сторони, то побачимо таке :

1. **Територіальний засяг** окупації в Палестині далеко менший, як в Європі.

2. Але **кількість збройних сил** в одному й другому випадках **у пропорції до терену воєнних діянь і кількості мешканців** на ньому була б менш-більш однакова.

3. В обох випадках **агресивною війною** загарбано територію чужих народів, що не дали до того причини.

4. Один напасник покликувався на перебране в

спадщині по Мойсеєві і потім повторене його **доручення Бога Ягве** забрати край і вигубити людей у ньому. Це мало бути Божим дарунком для “вибраного Богом народом”.

5. Другий агресор як причину нападу подав потребу **життєвого простору** /Лебенсraum/ для німецького народу вищої раси, що йому повинні коритися інші неповноправні народи.

6. Нема різниці в **Інтенціях** обох агресорів. Хіба та, що один хотів побити “вістряем меча” і “вчинити закляттям” усіх до останнього, а другому не вдалося винищити всіх. Але один переміг і жиди прославили його ім'я в Біблії та навчають про те своїх дітей, а другий програв і його пам'ять проклинають, /хоч деякі нишком радіють, що зробив він за них “брудну роботу”/.

Так було. А тепер це щораз більше буденніє в усіх, крім одних жидів. І з-поза шаленої, гарячкової та патологічно-зненависницької акції оправдування “відьмоловства” визирає острах перед новим голокостом. Бо коли б дійшло до нього, то вже не було б куди тікати жидам. Деякі з них здають собі з того справу, сам знаю таких, ще в Європі просили мене виробити їм християнські метрики народження. Але розумніших і більш поміркованих мало, вони неначе між молотом оп'янілої з тріумфу жидівської верхівки і ковадлом підбехтаної сіоністичною пропагандою маси.

Час біжить і проганяє з пам'яті старі нещастя з давноминулого. Це знайшло свій вислів у праводавстві, в карних законах заведено засаду давности : по впливі означеного в законі часу не відгребувати з попелища історії справ, що в свій час мали б розглядатися в судах. /8/

Давности не було тільки в релігії, де провини супроти неї називалися гріхами і хто згрішив — пляму гріха забирав з собою на другий світ. Тільки покута або духовна влада могла грішника звільнити від вини.

До 1948 року, від часу свого розселення по світі жидівський нарід не мав власного державного права. В жидів були тільки кагальні й рабинатські **суди для справ між ними самими**. Але засада, що вина цебто гріх, не

/8/ Про те мова докладніше в окремому розділі.

задавнюється, відпускається хіба через покуту — “очищення”/9/ залишила свій слід у жидівській ментальності досі.

Звідси й вигук міністра заграничних справ Ізраїля, що “за винищення жидів у другій світовій війні відповідає цілий німецький нарід, ніколи йому ця вина не забудеться”.

Пам'ятають жиди, але поволі **ввесь світ** під впливом розперезаної “відьмоловлі” повоєнних часів привикає до думки, що **ніколи** не можна буде того забути жидівським “відьмоловам”. А хоч би й хотів, то безнастанно пригадує йому про те жидівська верхівка, не здаючи собі справи з того, що колись прийдеться відповідати за знеславлювання народів і здійсниться народне прислів'я, що “якою міркою міряєш — такою тобі відмірять”.

Від часу “вавилонської неволі” /10/ по “хайдерах” і “ешібах” /11/ століттями “меламеди” /12/ втовкмачували дітям у голови, якто Єгошуа “вістрям меча” вибивав та “чинив закляттям” людей з чужих народів, і то справедливо, по праву, бо з наказу жидівського Бога Ягве. Тож чи можна дивуватися, що майже три тисячі літ пізніше “сини Ізраїля” повторюють у сучасності те, чого їх навчали? І світ став свідком, як **самі жиди** почали другим чинити те, за що скаржаться тепер на інших з-перед 50 років ?

/9/ Перші книги Біблії повні прикладів такого примусового очищення на пустині, здала від людських осель.

/10/ Як у дійсності виглядав цей вавилонський “полон” свідчить факт, що коли настала можливість повороту до Єрусалиму, багато жидів не скористали з тої нагоди. Один з авторів історії жидів у Польщі відважився на ствердження, що “ніколи від часу вавилонської неволі не жилося жидам у світі так добре, як у Річпосполитій Польській”/треба здогадуватися, що за виймком доби Хмельницького, прим. З.К./ Ще й досі живуть в Іраку. Автор бачив, як друкувалися в Торонто запрошення на збори жидів з-над Евфрату, що приїхали до Канади.

/11/ Так називалися, а може й далі називаються жидівські початкові й середні школи.

/12/ Учитель у жидівській школі.

А щоб не бути голословним, послухаймо, що пише жид Яків Тіммерман /13/. Йому вдалося щасливо заціліти з-поміж тих, що пропали без сліду в Аргентині, він поїхав до Ізраїля, його син воював у жидівській армії, а він сам, розглянувшись ближче, описав свої спостереження і враження з жидівської війни проти Ливану.

Ось кілька уривків з цієї книжки:

“Це перший раз Ізраїль напав на сусідню країну і вигадав заслону провокації /14/, щоб оправдати війну. Це перший раз Ізраїль винищив цілі міста, його військові речники брехали, а ізраїльська преса підтримувала брехню серед публіки... Систематично нищено тут великі міста Сидон, Тир і Дамур... Бомби ізраїльського літунства, артилерія й обстріл з кораблів від сторони моря демолювали міста... Гурт людей — чоловіків, жінок і дітей — ішов під сторожею, а вираз їх облич і те, що говорили їхні очі, легко може зрозуміти кожен жид. Але нам заборонювано порівнювати теперішні жертви з учорашніми, бо **невідхильним висновком було б, що вчорашні злочини стали теперішніми...** /15/ Ми могли **глядіти** на те, та не могли **бачити**, мусіли б іти до в'язниць і шпиталів, говорити з матер'ями, що шукали синів, побитих ізраїльським літунством, що бомбардувало **відкриті** /16/ міста, мусіли б порпатися в руїнах і торкатися зуглених костей”

Такі думки шугали в голові жида Якова Тіммермана з Аргентини, коли він замішався в гурт закордонних журналістів та оглядав руїни колись квітучих міст. Не стало б місця, щоб повторити його слова про жадливі

/13/ Jacobo Timmerman : The longest war. Israel in Lebanon (Translated from Spanisch : Diario de la guerra mas larga. Israel en Lebanon) by Miguel Acoca. Ed. Alfred Knopf, New York 1982).

/14/ Т.зн. Палестинської Визвольної Організації.

/15/ Підкреслення З. К.

/16/ Підкреслення Якова Тіммермана.

вчинки **озброєних по зуби ізраїльців** супроти **безборонних цивільних** ливанців, що не заподіяли жидам ніякої кривди.

В часі, коли пишуться ці рядки, в Палестині ізраїльське військо **стріляє до дітей** за те, що кидають на нього камінням, бо не мають іншої зброї, щоб прогнати окупанта зо своєї країни. Пресові агенції донесли про те, що ізраїльські вояки намагалися живцем закопувати бульдозером кількох палестинців, навіть жида не могли того промовчати. Останніми часами міжнародня організація для захисту політичних в'язнів /Амнесті Інтернешенел/ повідомила, що ізраїльці вживали сльозоточивого газу не тільки на повітрі, але й у закритих приміщеннях, де він діє смертоносно. Подаються урядові заперечення, бож не можна мовчати, та всі знають, що "нема диму без огню" і що велика, світового значення міжнародня організація не важилася б пускати в світ брехливих інформацій.

Ніхто не перече, що за злочини в таких розмірах, як це діялося під час другої світової війни, належить кара. Відбулося вже одинадцять великих процесів проти головних винуватців — ті процеси загально називаються "нюрнберзькими" — означені вони порядковими римськими цифрами. А крім того сотні гестапівців та есесів ставали перед звичайними судами, чи то одинцем, чи то групками і кожного з них, якщо доказано йому вину — покарано. При всьому тому не обходилося проти жидівської "показухи" на тих процесах, якомсь ніхто не здобувся на відвагу, щоб прикликати їх до порядку і не робити цирку з судів.

З того часу, коли рахувати від 1 вересня 1939 року, минуло вже більш як пів століття, теж і від приходу Гітлера до влади проминуло вже 55 років. Ще хіба одиниці лишилися, їх можна б на пальцях порахувати /17/ тих переслідувачів "унтерменшів"/18/.

/17/ Але жида брехливо ввесь час оперують цифрою кількох тисячів, щоб не відверталася увага світу від тієї справи. Найкращим доказом свідомого жидівського обману прилюдної опінії є вислід праці комісії Дешена в Канаді. Представники

Завтра-позавтра вже може хіба в граматичному “давноминулому, доконаному часі” можна буде про те говорити. Зійшов зо світу й ославлений д-р Менґеле, що за ним нищпорили жиди по всьому світу, за його голову визначено фантастичну нагороду, а він... любісінько переховувався в жидів. /19/. І помер випадковою смертю, утопився під час купелі.

жидівських організацій у Канаді подали цифру коло 3,000 воєнних злочинців, а не знайшлося більше, як кільканадцять та й то лише **підозрілих**. Але преса жидівська й та, що на жидівських послугах або жадібна сенсації, дістала цілий рік часу, щоб баламутити суспільну думку.

/18/ Трудно перекласти на українську мову одним словом це згрідливе означення неповновартісної расово й культурно нижчої класи людей.

/19/ За ним шукали по всіх закутках світу, а він спокійно й вигідно жив собі в Південній Америці. Виїхав французьким кораблем, невідомо, де причалив, але поселився в Парагваю. Коли ж звітрив небезпеку — втік до Бразилії. Там познайомився з деякими іншими німцями, один з них, старий емігрант Вольфґанґ Гергард, перед смертю дав йому свої особисті документи. Менґеле підставив у них свою світлину, запустивши собі перед тим вуси і так жив на тих документах. Правдивий Гергард помер 16 грудня 1978 року, його перевезено до Грацу в Австрії і там похоронено. Спідкоємець його імені, Менґеле, купався недалеко Сао Павльо, в воді вхопила його серцева атака й він утопився. Довго тривало, заки спеціальна комісія, куди входили знавці-лікарі й дентист, кінець-кінцем таки ствердила, після розкопання могили і **дослідів** над кістяком, що потопленик дійсно був Йозефом Менґеле. А що найцікавіше, польський щоденник у Нью-Йорку “Нови Дзеннік” у числі 3631 з дати 11 червня 1985 року оголосив, що Менґеле жив у Сао Павльо в жидівській родині Штаммерів, вона емігрувала з Угорщини в 1948 році і Менґеле знайшов приют у неї повних 13 років, від 1961 до 1975 року. Допитувані Штаммери зізнали, що довший час не знали, хто такий їх комірник, а коли вкінці довідалися, боялися зголосити це поліції, щоб земляки Менґеле не помстилися за те на їхніх дітях. Правда це, чи вигадка — не беремося вирішувати, але фактом є, що **Менґеле 13 років скривався в жидів**. Це сильно підважило престиж архиловця “нацистів” Сімона Візенталя, тим більше, що, як побачимо, він неправдиво приписав собі заслугу вислідження Айхмана, бо виявилось, що жидівська розвідка в Ізраїлі давно вже знала, де він проживає.

Страхіття другої світової війни вже зникали з поля зору сучасного покоління. На екранах кінотеатрів і телевізорів, на сторінках щоденної преси з'являлися В'єтнам, Камбоджа. На наших очах гинув афганський нарід. Згідно з людською вдачею і природою, події другої світової війни почали вважатися вже застарілими.

Але продовжувалися **нові злочини** тієї самої категорії, що зрештою, чинилися одночасно і зо спільником Гітлера, Сталіном. Тільки, що із смертю Гітлера вони в Німеччині й вільній, колись окупованій Європі, припинилися, а за Сталіна продовжувалися і ще далі тривають з щораз більшим засягом. Коли з вини режиму Гітлера гинули мільйони, то з вини большевицького заговору проти світу кількість жертов іде вже на десятки мільйонів. А не забуваймо при тому, яку колосальну поміч дістав большевицький режим від жидів. Одне є тільки "але": у другій світовій війні число загинулих жидів було велике, а від того часу дотепер — мінімальне, навіть самі жиди, такі спритні до того рода пропаганди, говорять уже тільки про "ув'язнення" їхніх одновірців і заборону виїжджати їм з СССР, того самого СССР, що без їхньої помочі ніколи не з'явився б на горизонті історії.

І знаходяться люди, **що відвертають увагу від большевицьких злочинів супроти мільйонів, натомість мобілізують вільний світ, наражають його на витрату часу й величезних грошей, сіють розбрат між громадянами держав і всю свою енергію "відьмоловства" спрямовують у фальшивому напрямі шукати навіть не за певними чи здогадними але й зовсім невинними особами чи категоріями осіб, щоб підтягнути їх під заповорошені, зотлілі з бігом часу поняття "воєнних злочинів" з-перед пів століття, до речі — поняття, що їх дефініцію складала і Військовій Раді Альянтів предложила спеціальна комісія Світового Конгресу Жидів. Та й то навіть не "воєнних злочинців", тільки жертов жидівської помсти. Це причина стала, що формувалася 3,000 років у жидівській психіці і не зникне ніде, де жидівський нарід буде жити серед чужого. Так було в давньоминулому, повторилося в минулому, відновилося в сучасному і того треба сподіватися в майбутньому.**

Побожні жиди вважали та ще й далі вважають останній “голокост” карою Божою за гріхи. Ця нотка погрози карами та дійсно наложених кар довгою ниткою в’ється через цілий Старий Завіт. А після кари приходить прощення і саме тепер Ізраїль розкошується тим і відходить на радішах від розуму. А чи зрозуміють, що кого Бог хоче покарати, тому розум відбере?

IV.

“Багацько галасу знечев’я”

Жидівські організації в ЗСА від самого початку протиставилися тому, щоб допускати до Америки переселенців з Європи, що мусіли залишати свої країни, рятуючися перед переслідуванням большевицького режиму й утікаючи від кошмарного життя в ССРСР. Спершу це робилося тільки формою остороги в пресі, що між тими переселенцями — їх тоді популярно називали “діпістами” від перших букв назви “дісплейсд персонс”— є багато німецьких коляборантів і навіть воєнних злочинців. Як відомо, до ЗСА відразу хлинула велика хвиля жидів і тому незручно було їм виступати загально проти імміграції.

Недовго треба було ждати, щоб такі жидівські “остороги” зголошувалися теж і на урядовому форумі. Найбільш відомим у тій акції був виступ жидівського конгресмена Артура Г. Кляйна з Нью-Йорку в квітні 1948 року. Він заявив, що, зокрема серед балтицьких народів і серед українців слід шукати співробітників Гітлера, бо “на їх руках ще не засохла кров тисяч невинних жертв”.

Чимало таких виступів ішло для того, щоб приподобатися Советам. Для них це дуже було на руку, вони ж бо весь час домагалися видачі й повороту всіх, хто походив з теренів, що знайшлися під володінням Советського Союзу. Ті люди там жили, знали советську систему, переслідування і знущання її політичної поліції, використовування всієї людности для купки партійних галапасів і могли, як живі та достовірні свідки, розказати світові правду про неї. Отже акція жидів, щоб не пускати

переселених осіб у вільний світ, збігалася з інтересами московського большевизму, а одночасно — об'єктивно — шкодила також Америці, бо старалася закрити перед їх суспільністю правду про її воєнного “союзника”.

На деякий час перед своєю смертю Сталін, використавши вже всіма можливими способами світові жидівські впливи, задумував прикоротити своїх “внутрішніх союзників” так само, як перед війною позбувся Лейби Троцького, Зінов'єва-Апфельбаума, Каменєва-Розенфельда, Радека-Собельсона і цілої тічкі жидівських “старих большевиків”. Вступом до того мав стати процес проти жидівських лікарів, звинувачених за те, що ніби вони свідомо діяли на шкоду здоров'я своїх пацієнтів з вищих партійних кіл. З другого боку, сенатор МекКарті в Америці розгорнув широку освідомну роботу і розкривав, як глибоко запустили коріння в американській суспільності не тільки комуністичні впливи, але і співробітники советської агентури, а це посередньо наводило перед очі жидівські симпатії до комунізму, відколи Ленін прийшов до влади в колишній царській імперії, симпатії не тільки до ССРСР, але й до світового комуністичного руху. В Америці багато таких симпатиків, хоч і не були членами партії, але прикривали свою прихильність до комунізму плащиком “прогресивних” та “ліберальних” ідей.

Щоправда, нагла смерть Сталіна — не зважаючи на багату літературу в тій справі, ще й досі невияснені здогадні її причини — урятувала жидів у ССРСР перед новою великою хвилею переслідувань, і також несподівана й покрита таємними сумнівами смерть сенатора Мек Карті сильно допомогла американським жидам відбивати його закиди про тиху спілку комуністів “з деякими елементами” в Америці, все ж таки це дало кілька літ передишки новим імігрантам в ЗСА перед жидівською нагінкою.

Немало заважило теж і те, що в тому часі викрито шпигунську аферу жидів, що видали большевикам таємницю атомної бомби. Була це голосна справа жидівського подружжя Юліуса й Етель Розенбергів, членів Комуністичної Партії, тягнулася кілька років,

переходила через усі можливі інстанції, а хоч жиди змобілізували всі свої сили і навіть удалося їм намовити Папу Римського, щоб інтерв'ював за Розенбергами — але програли. Обоє Розенбергів засуджено до кари смерті 5 квітня 1951 і страчено на електричному кріслі 19 червня 1953 року.

З нею слід нам познайомитися докладніше, бо вона яскраво свідчить, що в жидів лояльність до держави ніколи не переступить межі власних інтересів.

Юліус Розенберг працював інженером-електриком у якійсь технічно-зв'язковій частині американської армії і мав там доступ до секретних інформацій військового характеру. Його жінка Етель, з роду Грінглас, роздобувала таємні військові інформації від свого брата Давида, що був зайнятий у дослідках над використанням атомної енергії для воєнних цілей у лабораторії в Льос Алямос /Нове Мехіко/ і звідти через свою жінку Рут передавав до Гаррі Гольда, уродженого в Швейцарії жида, що був кур'єром в американській розвідній службі, а він ті документи заносив до Анатолія Яковлева, советського віцеконсула в Нью-Йорку. Все те діялося від початку атомних дослідів аж до кінця війни в 1945 році.

Юліус і Етель Розенберги призналися, що належать до Комуністичної партії, але заперечували шпигунську роботу; щодо других жидів не можна було знайти певних інформацій, чи були членами, але напевно належали до прихильників, як усі жиди в часі війни.

Покищо всі почувалися безпечні, та все урвалося, коли у зв'язку з шпигунською аферою в Англії арештовано ще одного жида, Клявса Фухса, що втік перед Гестапо до Англії, там дістався до англійської служби, пов'язаний був з американцями, а потім почав працювати для Советів. Отож тепер "сипання" потягнулося шнурком: від Фухса до Гольда, від Гольда до Давида й Рут Грінгласів, а від них до Юліуса й Етель Розенбергів. Сюди замішаний був ще один жид, Мартін Собель, йому вдалося втекти до міста Мехіко, але мекіканська влада видала його американському судові. Давід Грінглас, за ціну зменшення кари, погодився свідчити для прокурора, у висліді чого Юліуса й Етель Розенбергів засуджено до

страсти, Гольд і Собель дістали по 30 років тюрми, а Грінглас за те, що став свідком обвинувачення проти своїх товаришів і свояків — тільки 15.

Як згадано, справа переходила через усі ступні складного американського судівництва, у тому ході правосуддя розглядало її 112 суддів, а з них тільки 16 заявили за Розенбергами. Суддя, що видав останній присуд, називався Ірвінг Р. Кавфман. Хоч назвище виглядає на жидівське, та нема певности того. Треба б за тим шукати в повені пресових звідомлень. Зате деякі енциклопедії подають, що головним прокурором мав би бути жид.

Найдовше й найголосніше протестував відомий жид, суддя Найвищого Суду Фелікс Франфуртер, приятель президента Рузвелта, що висунув його на те становище. Щораз вишукував усякі правні закарлючки — але й він показався безсильний.

Процес проходив у часі, коли ще не скінчилася “холодна війна” і все ще тривала війна в Кореї. Факт, що Америку зрадили жиди і видали Советам найбільші військові таємниці та дозволили в той спосіб большевикам здоганяти Америку в військовій потузі і стати загрозою для всього світу, глибоко сколихнув усією американською суспільністю. Треба дійсно жидівської безличности, щоб у такій ситуації домагатися збільшення іміграції для жидів, що стояли в спілці з московською комуною проти Америки, і протестувати проти допущення тих, що боролися з Советами.

Передишка довго не тривала. Щораз більше й частіше можна було читати в американській пресі — а відомо, як великий вплив у ній жидів — неправдиві і не раз злобні інформації проти українців при різних нагодах. Ба, щобільше, з’являлися статті у великих і впливових всекрайового значення щоденниках, а потім це перенеслося на радіо і телевізію. З тим треба було боротися, хоч наші сили, в порівнянні з жидівськими, далеко не могли рівнятися. Зате в нас була велика **моральна сила**, віра в **силу правди**, що, як олива, завжди впливає наверх. А до того, наша суспільність з кожним роком міцніла, поповнювалася молодим уже в Америці вихованим поколінням.

Не було в нас **сталі** установи, що безупинно слідувала б за протиукраїнською пропагандою, очорнюванням українського народу, знеславлюванням його чесного імені, бо наші товариства, організації й установи складали свої статuti і плянували діяльність під кутом праці для культурного й економічного піднесення суспільности, а не для **боротьби** з іншими громадянами країн нашого поселення. І в випадку такої чи іншої напасти чи наклепу оборона ішла закличками в пресі протестувати, вимагати спростувань, писати листи, слати телеграми й інтерв'ювати, де можна, **в кожному** окремому випадку. Наша боротьба була спрямована проти ворога України ч. 1,— московського большевизму, що нищив країну й вигублював наш нарід. Але показалося, що в цій боротьбі Совети придбали спільника закордоном і відкрили “другий фронт” перед українським незалежницьким рухом. А цей “другий фронт” рушив до наступу всією силою. Наклепи, обезславлювання, фальшиві звинувачення посипалися густим дощем у плянованій кампанії. Нема сумніву, що це мусіло насторожувати і навіть нервувати імiгрантів зо Східньої Європи, принаймні ту їх частину, що за поступами тої кампанії слідувала. Спочатку це виглядало на психологічну підготову загально-американської суспільности, переконати її, що “Америка дала захист воєнним злочинцям”, а від війни потерпіли теж і американці. Режисери тієї наклепницької кампанії рахували на те, що з часом американська публічна опінія звикне до того погляду і тоді можна б зачати акцію за конкретними репресіями. Тоді американський нарід, хоч і як мало схильний до всяких обмежень громадянських прав і взагалі волі думки, слова й переконань, не стане окунем проти репресійної акції супроти тих, що на них шукають помсти аранжери відьмовства.

А громиця насувалася все ближче і ближче...

До самооборони проти цього “другого фронту” творилися спонтанно на місцях “комісії” чи “комітети” в окремих справах. Деякі з них не розв'язувалися після переведення протиакції в якійсь конкретній справі, оформилися правно в заінкорпоровані одиниці в

передбачуванні потреби дальшої діяльності — і в тому не помилилися. Однією з більш відомих, дуже рухливою і справною в роботі була “Українська Ліга проти знеславлювання українського імені” в Філядельфії. Вона слідувала за пресою, виянювала, спростовувала, інтерв'ювала де тільки потрібно й можна, шукала зв'язків до преси і т.зв. “мідія”, видавала письмові пояснення і т.п. — одним словом, розгорнула дуже жваву і, треба сказати, добре поставлену діяльність.

Подібну назву мала теж одна з давніших жидівських інституцій і виступила перед американським судом з домаганням зміни назви української “Ліги” та й інших “Ліг”. В наслідок того українська “Ліга” в Філядельфії зареєструвалася під новою назвою.

V.

Спілка двох зірок проти тризуба.

Ізраїлеві конче потрібно було стягнути якнайбільше одновірців з Советського Союзу, щоб зміцнити в країні жидівський елемент. Під час війни й у першому моменті після неї кожен перся туди, щоб тільки не лишитися в Німеччині й узагалі в Європі. А що до Америки трудно поїхати всім, то вже нехай буде Палестина. Були в тому перешкоди через те, що за порядок у Палестині відповідав англійський Уряд на основі мандату ще від Ліги Націй. Здавен-давня жили там місцеві араби, англійська мандатна влада мусіла про те пам'ятати і не могла допустити до наглої повени десяток тисяч жидів, що схибнула б рівновагу, не могла б умлівіч заакліматизуватися й загосподаруватися. Агресивність жидів викликувала спротив арабів, почалися заворушення, неспокої, отже слід поступати обережно. Не будемо тут над цим довше розводитися, не наша це тема.

Одначе, коли відпали труднощі поселення в Палестині, щораз менше було охочих жидів з вільного світу туди виїжджати. Кожному мерехтіла в очах Америка. Бо в Палестині треба працювати, і то тяжко, а жидові це не в смак. В пам'яті йому сидить прокляття Єгови, коли викидав Адама з раю за непослух і наклав на нього кару:

“В поті чола свого їстимеш хліб, аж поки не вернешся до землі. Бо ти - порох і до пороху вернешся”. /20/

Навіщо їхати до Палестини і “в поті чола” їсти твердий хліб, коли в інших країнах можна гендлювати, обманювати “гоїв” і їсти солодку булку? Палестину віддано жидам у нагороду за нещастя, що впали на них у другій світовій війні, але величезна маса їх тої нагороди не прийняла, лишилася на місці. Давала гроші, приїжджала на відвідини і... верталася назад. Щобільше, багато з тих, що так дуже туди поспішали, тепер тільки про те й думали, як би то дати драла, кудинебудь, аби тільки з Палестини.

Лишилася одна надія — стягати туди жидів з Советського Союзу. Американські жиди роками робили натиск на Уряд ЗСА, щоб виеднати советським жидам дозвіл на виїзд до Ізраїлю. Нарешті дійшло до того і советська влада, за різні уступки для себе, погодилася видавати пашпорти тим, що вже давніше старалися про виїзд. Одначе показалося, що велике їх число, ледве переступили межі большевицького раю, вже на перехідних пунктах у Відні й у Римі міркували, яким би то чином замість до Тель Авіву чмихнути до Нью-Йорку або до Монтреалу, кудинебудь, тільки не до Ізраїлю. Та й потім, уже на обіцяній землі”, мобілізували знайомих і свояків, щоб звідти виїхати.

Не зважаючи на все, ще найбільше надії можна було покладати на імiграцію з Советського Союзу. Коли це, несподівано, советська влада припинила виїзди. Замість по кількасот на місяць, випускала по кільканадцять на рік.

Жидівська братія в Ізраїлі тв в “діяспорі” заметушилася. Та ба! Совети зміркували, що мають у руках добрий товар на експорт. Жидів їм до хрону потрібно, відомо ж бо від століть, яке було відношення російської державної влади й російського народу до “жидов” і потім до “євреїв”. Отож, ви хочете, щоб ми вам пішли на руку? Гаразд, підемо. А що нам за те перепаде? Он там, у світі, іде брехливо пропаганда проти нашого ладу, нашої системи і нашої влади. Ведуть її ті, що тут колись жили, провинилися проти своєї влади й утекли. Треба тому протидіяти не тільки з нутра СССР, але й там,

/20/ Книга Буття, III, 19.

на місцях. Ось і ваше завдання: в заміну за виїзд ваших одновірців — протидіяти роботі наших ворогів, унешкідливлювати їх, нацькувати на них прилюдну думку й державну владу країн, де вони звили собі кубло. Автім — у тому і для вас користь, ви ж бо знаєте, що все це — нацисти, коляборанти, спільники есесів і Гестапо, воєнні злочинці.

Мало хто звертав увагу на короткі повідомлення, що два рази їздив туди голова Світового Жидівського Конгресу, виїжджали теж інші на зустрічі, хоч не до ССРСР, тільки до європейських міст на розмови з большевицькими партнерами, їхав дехто й з Ізраїля.

І так почалося. А жиди сполучили приємне з корисним. Вони не могли забути того, що американський Уряд т.зв. “Актом Про Переміщені Особи” з літа 1948 року допустив до ЗСА 200,000 імігрантів, але з такими застереженнями:

1. Переміщеними особами вважаються і під цей “Акт” підпадають тільки ті, що перебували в таборах перед 22 грудня 1945 року.

Це відразу виключило понад 100,000 жидів, що в 1939 році втекли з Польщі до ССРСР, пересиділи там війну, вернулися до визволеної Польщі, а тепер їм запахла Америка й вони чередою рушили в Німеччину, заповнюючи табори. Законно не можна було їх уважати переслідуваними, бо весь час жили вони в союзних державах — ССРСР і повоєнній Польщі, німці не мали нагоди накласти на них свою руку. Це дуже обурило жидів, вони вважали, що довкола них, як довкола осі, повинен обертатися весь світ, Альянти повинні забути про свої повоєнні турботи і присвятити свою увагу в першу чергу жидам.

2. Далі, 40% з тієї квоти має припасти для осіб, що їх країни під час війни загарбала чужа держава. Під ту точку підпадали балтицькі держави, бо ЗСА — не зважаючи на приязні зустрічі в Тегерані та Ялті — не визнали прилучення до ССРСР Литви, Латвії та Естонії.

3. Додатково постановлено в акті, що з решти призначеної для іміграції квоти на 30% мали першенство

селяни-фармери. А серед жидів було б "хліборобів" хіба стільки, що на жабі волосся. Ніхто не робив собі ілюзії щодо того, що тільки вийшли б жиди з корабля — розлізлися б по містах. Отож знову жиди зняли рейвах, що це фаворизує українців і поляків на шкоду жидам.

І накінець, сюди мали б включитися всі ті "фольксдойчі", що прибули до Німеччини під час або після війни.

Мури в Німеччині тільки тому не завалилися від вереску жидів, бо вже давніше впали під бомбами, і цей вереск нікому не зашкодив.

Таким чином на одного члена народу, що його сам Бог вибрав панувати над світом, припадали аж три не-жиди, а між ними — страшно й подумати — один "фольксдойч"!

Та ніхто і словечком не писнув, що рвучким потоком пливли жиди до Америки встановленим давніше способом, а саме системою визначених квот для імігрантів з кожної європейської держави. З дуже незначними виїмками ці "квоти" заповнялися тільки жидами.

Акція почалася з довгої гострословної пресової кампанії, мовляв, наслідком нефаховости, недбальства і протекційної системи в американському Уряді Іміграції та Натуралізації просунулося до Америки яких 8 до 10 тисяч воєнних злочинців, а це сором для американського народу, що поклав великі жертви в боротьбі за справедливість у світі. До послуг жидам стояла майже вся відповідно настроєна преса, в більшості власність жидівських акціонерів. На перше місце висунувся великий і широко в світі відомий щоденник "Нью-Йорк Таймс", теж жидівська власність. Містив він різні дописи, листи до редакції, новинки і навіть передові редакційні статті, яка то кривда й несправедливість для жидів і при тому небезпека для Америки. В слід за ним підтюпцем підбігали інші газети, що не хотіли лишитися позаду і також шукали сенсаційних "сторі".

Далі, окремі жиди, що займали якісь видні становища в американському суспільному, фінансовому,

мистецькому світі і теж у всяких публічних урядах також виступили з критикою Іміграційного Уряду, домагалися перевірки "підозрілих осіб".

Посли жидівського роду раз-у-раз підносили ту справу в дебатах Конгресу. Між ними агресивністю, що доходила до гістерії, вибивалася конгресменка Елізабет Гольцман з Брукліну, їй на допомогу поспішав другий жид, Джошуа /т.зн. Єгошуа/ Айльберг. Уряд Іміграції і Натуралізації не сходив з центру перехресного вогню критики.

В такому положенні Іміграційний Уряд почав розглядатися за тими "воєнними злочинцями" і першими, кого знайшов — були **три польські жида**. Можна собі уявити, як видовжилися обличчя Гольцманової і Айльберга, коли вони довідалися про такий вислід своїх зусиль.

Перший з тих жидівських воєнних злочинців був Гайнріх Фрідман зо Львова. Його назначено комендантом 2,150 жидів у фабриці літаків у місті Мелец. Він бив жидів гумовим вужем, стягав з них чоботи, хто ще їх мав, тяжко над ними знущався, щоб приподобатися німцям. Коли табір ліквідували, він утік, замішався між "діпістів" у Німеччині і з їх хвилею приплив до Нью-Йорку, тут його пізнала на вулиці одна жидівка.

На суді він боронився, що попри все, він таки помагав жидам і рятував їх від смерти. Його засуджено до депортації, але в апеляційному суді присуд скасовано.

Якова Тенцера поставлено начальником жидівських робітників у фабриці амуніції. До Нью-Йорку приїхав він у 1949 році, арештований у 1951 році. Суд звільнив його, бо хоч він і помагав німцям та бив при тому жидів, але робив це під невідхильним примусом.

Йонас Леві, кушнір і капелюшник, був "капо"/21/ у Пйотркові коло Лодзі, там у гетто було 25,000 жидів. Три свідки стояли за нього, чотири — проти. Засуджений до депортації в Польщу. Відклики протягнули справу аж до 1958 року, а Польща відмовилася його прийняти. 1964 року

/21/ Комендант робочого відділу в гетто і в концентраційних таборах.

справу в суді відновлено, але з чотирьох свідків один помер, другого не могли відшукати, справа “висіла”, а в міжчасі Леві помер природною смертю в 1980 році.

Подібні справи йшли проти двох литовців — їм нічого не вдіяно. Знов же за інших заступалися деякі розвідні агенції, домагалися їх звільнити, бо підсудні віддали Америці добрі послуги в боротьбі з комунізмом.

Жидів огорнула розпач і паніка! При такій поставі американського судівництва провалиться вся справа “воєнних злочинців”: одних звільнять за те, що діяли під примусом, других за те, що боролися проти комуни, бо вона Америці небезпечна, а “наці” вже давно пропали і нема потреби їх відгребувати. Тут тримаються прастарої засади, що її ще римляни прийняли — *quieta non movere*. /22/. Кому в голові тепер “наці”? Де вони? Чим вони небезпечні для Америки і як вони можуть їй зашкодити тепер, коли війна скінчилася виграною Америки і світ перейшов на нормальні рейки життя. Навіть на Візенталя не зважають, нехай він там порпається собі в минулому Європи. Америка має свої, важливіші для неї справи.

Невідомо, які наради були у войовників з-під синьої зірки Давида і що вони звітували своїм спільникам з-під червоної зірки Леніна і Сталіна. Про те можемо хіба здогадуватися. Але з того безнадійного положення мусіли вийти і щось там мусіли радити. Навіть притягнули до того всемогучого жида Кіссінґера з Департаменту Стейту, цебто з міністерства заграничних справ.

Елізабет Гольцман підняла нову офензиву в Конґресі і далі гістеризувалася над нездатністю Іміраційного Уряду, а в міжчасі позиції її та Айльберґа поправилися тим, що стали вони членами більш впливових і важливих комісій Конґресу. Прийшли до переконання, що як довго не буде установи, де рішатимуть **тільки жиди**, так довго нінащо зводитимуться їхні домагання “жидівської справедливости”, що незабаром стала кличем цілої акції. Про Кіссінґера відомо тільки те, що він обіцяв через Департамент Стейту спонукати Бонн, Москву й Тель-Авів до співпраці в шуканні “воєнних злочинців”, а може теж

/22/ Що успокоїлося, того не торкати.

впливати на можливість депортації та допущення свідків з-поза границь ЗСА. Гольцман посунулася аж так далеко, що поставила внесення скасувати т. зв. клявзулю найбільшого упривілеювання в торгівлі з державами, що відмовляються приймати депортованих.

VI

Відьмолочи

Зазнавши поразки в Уряді Іміграції та Натуралізації, лицарі синьої зірки Давида спрямували свою увагу на Департамент Справедливости. Доступ їм туди був легший, бо в ЗСА є хмари жидівських адвокатів, усяких “правних дорадників” та інших подібних професій, що не завжди втішаються симпатією чи довір'ям. Тепер уже стало ясным, що цей “фурор юдаїкус” явище не випадкове і не зльокалізоване на терені однієї тільки держави, що там усе проходить “по пляну” і кермує тим якийсь законспірований центр і має він зв'язки з подібними іншими центрами в світі. Показував на те не лише зміст його діяльності — зневага й понижування українського народу у вільному світі, старанне пов'язування акції з т. зв. воєнними злочинами, — але й тактика, цебто спосіб і методи його роботи.

Було очевидне, що це барабанний вогонь артилерійської підготовки до генеральної офензиви на цілому фронті, як він довгий і широкий. І так воно й було. Впертими і довгими стараннями найбільш впливових і заможних жидівських кіл у ЗСА, напевно й не без порозуміння з Сімоном Візенталем, що стояв у контакті з жидівськими організаціями в Америці і навіть кілька разів туди приїжджав, пущено в рух машинерію офіційних і неофіційних заходів, т. зв. в Америці “льоббіінг”, створено в ЗСА спеціальний Уряд для розслідування воєнних злочинів — Office of Special Investigations. Постав він як окрема установа при карному відділі Департаменту Справедливости, що його очолював Філіп Б. Гейман, професор права університету в Гартфордї, Той негайно

покликав нову Дирекцію на чолі з Вальтером Й. Роклером, колишнім членом прокуратури в Нюрнберзькому процесі, а тепер податковим референтом фірми Арнольд у Вашингтоні. Від першого до останнього — жидівські назвища, але перевірити це доволі трудно, бо жиди старанно скривають своє походження, приймаючи різні назвища, але — доки не буде противного доказу — можемо це прийняти майже за певність на основі того, що навчені досвідом з Урядом Іміграції та Натуралізації жиди хотіли установи, де **рїшало б тільки їх слово для здійснювання жидівської справедливости в Америці.** Погодимось початково на тому, що це дуже імовірний і майже певний, але покищо здогад. Новий директор згодився прийняти призначення на шість місяців і за той час пустити в рух бюро і найняти працівників. Це теж промовляє за приналежністю його до жидівської раси, бо годі подумати, щоб жиди дали вільну руку в тій так дуже важливій для них справі комусь з-поза себе.

Це сталося дня 29 березня 1979 року, того самого дня Департамент Справедливости призначив бюджет на діяльність нового Уряду і це вважається історичною датою постановня "відьмоловів", новітньої інквізиції — Уряду Спеціальних Розсліджувань — що про нього колись з соромом будуть згадувати майбутні покоління правдивих американців, коли отрясуться з жидівської гіпнози і спаде їм полуда з очей. А чи річний бюджет для нього схвалив передтим Конґрес, чи виділив його зо своїх диспозиційних фондів Департамент Справедливости — це справа другорядна./23/

Сяк чи так, але характеристичним є, що першим головою Уряду Спеціальних Розсліджувань/24/ був жид. Жиди не хотіли ризикувати, щоб, ніби для безсторонности, поставити там християнського "шабесґоя"/25/, хочби й

/23/ Аллан А. Раєн, молодший, у своїй книжці "Тихі сусіди" подає, що приділено близько два мільйони доларів.

/24/ Далі будемо вживати для цього уряду скорочення УСР.

/25/ Релігія забороняє жидам усяку фізичну роботу в суботу /шабаш/, а властиво від сумерку в п'ятницю до сумерку в суботу. Навіть, наприклад, розпалити вогонь. До того наймали собі

комуніста. Можна собі уявити, як добирався склад того Уряду, яка там панувала атмосфера і що можна говорити про об'єктивність та безсторонність усієї його діяльності.

Другим головою УСР став Алян Раен /молодий/, працю почав у січні 1980 і виконував свій уряд до 1 липня 1984 року. Він був головою там, де треба було виступати публічно, щоб показати, що не тільки жиди, але й "гої" стоять за висліджуванням "воєнних злочинців". Але дійсним керівником був його заступник, жид Ніль Шер, жид з подвійним громадянством /американським та ізраїльським/ і колишній директор жидівського музею "голокосту" в Єрусалимі. На тому пості стояв ще в моменті, коли це пишеться, цебто три роки пізніше./26/

Як подає Раен,/27/ у часі, коли УСР знаходиться в розгарі своєї роботи, було в ньому 20 адвокатів, 7 істориків, 4 слідчі і ціла зграя "дослідників", "аналітиків", секретарок, разом — без нижчого канцелярійного персоналу — 50 осіб. На їх платні, подорожі по цілому світі, люксові готелі, виплату "добового" за роботу поза місцем осідку УСР, безчисленні телефони і т.п. пішли мільйони податкових грошей американських громадян. Назвищ осіб, там зайнятих, не подано ніде, знайти б їх хіба на платничих списках і в касових звітах, що не подаються до публічного відома. Бо хоч гроші пливають з кишень податковців, та чи мусять вони завжди знати, на що вони зуживаються? На настирливі й управнені питання є готова відповідь: на працю Департаменту Справедливости. А що на того рода "працю" колись глядітимуть діти чи внуки теперішнього покоління, як на насміх над справедливістю і ганьбу для її "виміру" — тим жиди не турбуються. Бо ту ганьбу в'язатимуть не з жидівським, тільки з американським іменем.

Деякі назвища можна б визбирати з пресових збідомлень про процеси, деякі тут і там подає сам Раен, християн або інших не-жидів і таких людей називали "шабесгоями". Згодом це прийнялося, як згїрдлива назва для всіх тих, хто вислугувався жидам, а зокрема на шкоду іншим народам.

/26/ Літо 1987 року.

/27/ Алян Раен, цитована книжка, стор. 249

про деякі довідуємося аж з советських репортажів про те, як американські “відьмолови” подвизалися в Україні і як їх там за ніс водили кагебісти, а їм здавалося, яку то зручну слідчу й доказову роботу вони там виконують, приймаючи за певне і правдиве все, що їм гостинні господарі підсували.

Сам Раєн жидом не був, принаймні від другого покоління. Бувши одного разу в Празі “за справами” похвалився, що його прадіди по матері походили з Праги і називалися “Полячек” чи “Полячк”. Коли ж писав про працівників свого уряду, признавав, що “деякі з них були жиди”.

Як тільки постав УСР, не ждав, щоб росла йому трава під ногами. Мстива погоня за вигаданими “воєнними злочинцями” поспішала, якби хто батогом підганяв, бо більшість з них уже або давно виловлено, або вони повимирали. Розтягалася вона на всі народи, що їх землі окупували колись війська Третього Райху під час другої світової війни. Найсильніша напасть ішла на народи, що за них нікому було заступитися в світі, бо не мали вони своїх хочби й слабих, хочби й переможених у війні держав. Вистачало, щоб перший-ліпший жид показав пальцем на когось, що тепер, по більш як 40 роках пізнає в ньому “воєнного злочинця”, або коли якийсь автор чи журналіст, полюючи на сенсаційну “сторі”, згадав зачуте від когось ім’я, — а вже відразу йшла в рух величезна машина пошукування за “воєнними злочинцями”, а де цього для суду не вистачало, там жидівські “інвестигатори” і прокурори негайно діставали услужливу допомогу від советського “судочинства”, іншими словами — від КГБ. Десь відразу знаходилися фотографії, документи, вимуштрувані свідки, щоб підперти скарги про вбивства чи нищення жидів у війні, гладко і справно уможливорювалися “допити свідків” і то “на місці злочину”.

А хто не вірить, нехай перечитає собі статтю прокурора Бориса Антоненка п.з. “Тихі емігранти”, надруковану в журналі “Жовтень” за вересень 1982 року про зустрічі та співпрацю з прокурорами Міністерства

Справедливості ЗСА для розслідування воєнних злочинів. Він навіть подає прізвища прокурорів : керівник делегації Ніль Шер — ми з ним уже знайомі, — прокурор Норман Московіц і ще один — Родні Сміт та слідчий суддя Бернард Фельдман. Вони шукали вини Володимира Осідача, що мав бути начальником української поліції в Раві Руській, і також ще кількох поліцистів з тої самої околиці.

“Сердечне й гостинне прийняття” у Львові заохотило поїхати туди / а чому ж би й ні, коли це за державні гроші, т.зн. за гроші громадян-податковців?/ другу групу “розслідувачів воєнних злочинів з Міністерства Справедливості”. Поїхали : слідчий суддя Бертрам С. Фельдман, секретар окружного суду в Нью-Йорку Гаррі Рапппорт і прокурор Кетлін /28/ Н. Кольман. На чолі тієї групи стояла Клярисса Р. Фельдман, прокурор УСР Міністерства Справедливості.

Не треба бути ані лінгвістом, ані великим мудрієм, щоб розшифрувати, хто криється за тими прізвищами Фельдбавмів, Фельдманів, Кольманів, Рапппортів і Московіців. Про них почули ми не тільки в Нью-Йорку, відомі вони ще нашим батькам у Львові, Одесі, Чернівцях, Луцькому й Ужгороді, по всіх містах і містечках України і й Польщі. Можна собі уявити, як ревно й пильно йшла їм на руку услужлива допомога советських “органів”.

А в той час по всій Америці, від Нью-Йорку до Сан Франціско пильно допитувано Богу духа винних людей, що не раз не знали, про що йдеться і ким вони мають бути — свідками чи обвинуваченими?

Широко розілллася хвиля таких “розслідувань”, не маємо наміру реєструвати тут усіх тих випадків, тим паче, що дуже рідко при всіх тих слідчих засобах можна було щонебудь путнього довідатися.

Авжеж, що вся та практична “акція” далі йшла під звуки сурм і гуркіт барабанів пресової та “міді’яльної” кампанії, як тільки трапилася до того нагода.

Поминаючи нагінку на згаданого вже Володимира Осідача, одною з найбільших її жертв став Іван Демянюк

/28/ Жіноче ім’я.

з Огайо. Настільки голосна це історія, що не можна її поминути, бо це класичний приклад "відьмоловлі", що розшалілася в наші часи. Йому закидали, начебто він в екстермінаційному таборі в Треблінці коло Варшави грав найголовнішу ролю в винищуванні жидів і так жорстоко при тому поведився, що в'язні концтабору прозвали його "Іваном Грозним". Не допомогла ніяка оборона, ніякі докази невинності — за правду прийнято те, що сказали жиди і що підтвердив спеціально висланий з СРСР кагебіст, що приніс ніби службову виказку Демянюка з табору, дав оглянути, але не лишився, щоб піддати її точнішій експертизі, зараз же поїхав, забравши її з собою. Сьогодні вже й горобці знають, що з Советів можна дістати таких виказок на блякетках з печатками й фотографіями не для одного службовця, але для цілого куреня. Не згадуючи вже про свідків, бо ні один з них не зважиться говорити інакше, як його поінструюють у КГБ.

Вся вина Демянюка була в тому, що він, як військовий полонений, не захотів після війни вертатися до "найвільнішої і найщасливішої країни на землі" і подав інше місце народження, щоб не підлягати примусовій репатріації та забезпечитися перед советськими репресіями, що ждали кожного воєнного бранця, бо таких згори вважали дезертирами або такими, що добровільно здалися в неволю, і відсилали їх туди, де козам роги правлять. Якби він почувався до вини, то напевно не тільки місце народження, але й назвище подав би інакше.

Демянюка засудили до депортації, не зважаючи на те, що в міжчасі французький жид Стайнер по довгих дослідженнях, розмовах з колишніми в'язнями Треблінки та використавши всі польські й ізраїльські інформації доказав, що в'язень Треблінки, жид Адольф Фрідман, підняв повстання в тому таборі і власноручно вбив ножем "Івана Грозного".

Книжка Стайнера насуває питання : котре свідчення правдиве, чи те з 1945 року, що його складали в'язні Треблінки, чи КГБ, що подало його 40 років пізніше?

І чи це не зворушливе, що **чужа людина**, власник подорожнього бюро Джек Бентор, видав понад 20,000 доларів на оборону Демянюка, 20 разів їздив у його справі

до Європи, був теж в Ізраїлі, щоб урятувати перед нечуваною кривдою жертву жидівських “відьмолів”?

Не зважаючи на очевидно зфальшовані “докази” вини Демянюка, на підроблені документи, на більш як сумнівну вартість “професійних свідків” з Ізраїля — так назвав їх дорадник президента Регана Патрік Бюкенен у часописі “Вашінгтон Пост”— на листи проводу Американського Легіону до президента Регана про небезпеку засудом Демянюка творити прецедент, що може відбитися на всіх учасниках інтервенції ЗСА в різних zagrożених комуністичними революціями країнах — американський суд таки позбавив Демянюка громадянства, і щоби́льше — видав його Ізраїлеві. А там, по чотирьох роках слідства в Америці, не могли сконструювати акту обвинувачення для суду, мусіли три рази продовжувати слідство, щоб “відсвіжити пам’ять свідкам”. Бо неправдиві дані про місце народження і т.п., щоб урятуватися перед поворотом “на родину” можуть, коли триматися букви закону, вистачати, щоб відобрати громадянство, але того за мало, щоб судити людину за жажіття Треблінки. А Демянюк від першого дня це заперечував і досі нічим того йому не доказано. Його процес, визначений на 19 січня 1987 року відложено до 16 лютого, тягнеться довго і невідомо, коли йому прийде кінець./29/

Та не в усьому щастило “відьмоловам”. Сергія Ковальчука, теж головно на підставі советських “доказів”, оскаржено за те, що він приховував свою приналежність до української поліції та участь при розстрілюванні жидів. 1983 року окружний суд у Філядельфії позбавив Ковальчука американського громадянства — а це перший крок до суду за “воєнний злочин”, бо щонебудь лихе сталося з жидами під час другої світової війни — все підтягнене під поняття “воєнного злочину”. Одначе

/29/ Суд над Іваном Демянюком скінчився в квітні 1988 року засудом на кару смерти. Це був не судовий розгляд справи, тільки циркова показуха для підсилення почуття задоволення з “кари за голокост”. Після проголошення засуду на смерть жидівська публіка в залі прийняла це гучними оплесками — нечуване й невидане в світі! А президент Ізраїля дякував і гратулював трибуналові за такий присуд!

апеляційний суд скасував присуд і привернув Ковальчукові громадянські права.

Жидівський "Меморіальний Комітет Голокосту" улаштував під хатою Ковальчука демонстрацію, де було все: телевізія, радіо, репортери, друковані афіші з домаганням "жидівської справедливості для Ковальчука"/30/, але — дивним дивом — майже незрозуміло чому жидівської публіки прийшло обмаль, хоч і як широко та коштовними засобами Меморіальний Комітет підготовляв ту демонстрацію, і хоч жидів у Філядельфії куди більше, як українців.

Молоді українки з товариства проти знеславлювання українського імени /голова — Галя Козак, заступниця голови — Ніля Павлюк /інформували репортерів про український погляд на ту демонстрацію. Та куди більш переконливо від їх слів була відсутність численної жидівської публіки.

Боротьба триває, оборона йде і посилюється, але на закінчення ще хотілося б згадати про велику й соромну поразку жидівських "людоловів" у справі поляка Францішка Валюса з Чікаго. Йому закидали, що він, як член Гестапо, видавав жидів на погибель і сам над ними знущався. Справа проти нього почалася на підставі доносу Сімона Візенталя до Департаменту Справедливості і тривала 8 років! Спроваджено 11 жидів з Польщі й усі вони в один голос свідчили, пізнавали та звинувачували Валюса. На тій підставі суд у Чікаго відобрав йому громадянство. Великими зусиллями і жертвами, що знищили йому нерви, підорвали здоров'я і забрали останнього доляра, Валюс доказав, що в часі, коли він ніби виконував усі ті закидувані йому звірства, йому було всього 17 років і працював він, примусово вивезений, у сільському господарстві в Німеччині. Справа дійшла до Верховного Суду. Валюса оправдано, суд

/30/ Стилізація напису на цьому транспаренті незручна, бо з неї виходило б, що жиди вимагають справедливості для, а не проти Ковальчука. Можливо, що це помилка газетного звіту.

признав йому зворот коштів /31/ і сам великий інквізитор Аллян Раєн, піймавши облизня, заявив, що “зроблено помилку і справа не повинна була піти до суду з браку доказів”

Валюс добровільно поїхав свідчити в справі свого товариша нещасної долі Івана Демянюка.

VII.

Брехня на коротких ногах ходить

Наклепницька протиукраїнська кампанія останніх часів шириться як пожежа по степовому сухотрав'ї і приймає різні види та форми. УСР силою безвладности раз пущеної в рух машини котиться наперед, хоч не може похвалитися надто великими успіхами перед владою, що покликала його до життя. Де ж ті “тисячі воєнних злочинців?”, що на них націлено ту найважчу гармату? Як досі, засуджено тільки Володимира Осідача, а вірніше сказавши, зацьковано людину на смерть, бо приголошений великою кривдою Осідач помер від розриву серця. Ковальчукові відібрано громадянство — але на далеку мету брехня не витримала змагання з правдою і Найвищий Суд привернув йому права. Справа Францішка Валюса скінчилася повним скандалом, що мусів признати сам колишній директор ОРС. За Івана Демянюка іде смертельний бій, а хоч міністер справедливости в Ізраїлі гримає кулаком об стіл, як колись Хрущов черевиком у Об'єднаних Націях, але в обороні його стала не тільки українська громада, долучилися до неї теж чужі сили, одні з обурення, другі з пориву шляхетної душі і коли б навіть кровожадність узяла верх над справедливістю, **то лишиться ніколи** не загоєна рана в українській і незатертий слід теж в американській суспільності, що в великій своїй перевазі ніколи не була глуха на людське нещастя і незаслужену

/31/ Американські суди не звертають коштів адвокатської оборони, а вони — в таких випадках — левина частина видатків на оборону.

кривду. Так як колись ставала в обороні жертов гітлеризму, так сьогодні, пробуджуючися з жидівської наркози з неспокоєм починає шукати причинового зв'язку в поведінці й шалінні тих колишніх жертов і... поволі зачинають їй зарисовуватися тіні інстигаторів-підбурювачів. Напружена тятива лука випускає смертоносні стріли, але... чия це рука її натягає?

Хоч і які вороги "нацизму", ці новочасні проповідники національної ненависти під покришкою звинувачення за "воєнні злочини" перейняли основні засади його пропаганди і хоч замотиличує вона голови і замрячує дурманом довірливих людей, але отруйний її туман розвівається під протидіянням упертої оборони. Один з моїх старших товаришів від початку 1920-тих років жив у Німеччині, улаштувався там як журналіст, пресовий кореспондент і репортер також німецької преси, мав легітимацію з правом вступу на всі пресові конференції і стояв на списку тих, що їх туди стало, навіть у звуженому числі, запрошували. На одній з таких пресових конференцій — а було це кілька років до війни — гітлерівський "великий майстер" пропаганди Йозеф Геббельс з'ясував напрямні німецької пропаганди на найближчий час. Коли один з журналістів завважив, чи не варто було б промовчати деякі речі, бо їх не можна доказати а це підважить теж інші німецькі твердження, Геббельс сказав: "Брешіть, брешіть панове, завжди знайдеться якийсь йолоп, що в те повірить". Отож за такого, що всьому вірить, зграя "відьмоловів" уважає пересічного американського обивателя.

Куди це завело пропаганду Геббельса, разом з ним самим, — знаємо. А коли пригадати, що однакові причини ведуть до однакових наслідків — розумний пізнає, що це значить.

Наше прислів'я каже, що "на чужий роток не накинеш платок". Покищо не можемо запобігти, щоб наші вороги не пускали в світ брехні про нас. Але можемо її викривати і за кожним разом її пришпилювати. Перш усього, вже можемо ствердити, що самі брехливі доноси й підкуплені чи страхом вимушені свідчення не вистарчали, щоб утримати звинувачення, показалася конечність шукати помічі в

советському “судочинстві”. Тільки по цій кладці могли б “спеціальні розслідувачі” доходити до мети. Але яка ж це вузька, тонка і хитка кладка! Що таке “советська справедливість”, це доказували й далі доказують “дисиденти” і ті, що їм доля дозволила вирватися з-під неї. Навіть жиди, якщо йдеться про їх власну шкуру, бо шкура інших їх цікавить стільки, що торішній сніг. Навіть ті, що народилися вже після “голокосту”. Що значить дістати урядовий документ звідти? Не то пришлють, чого душа забажає, але й самі привезуть, як ось у справі Демянюка, але — подивіться, понюхайте, зфотографуйте, а лишити його не можна, той сам післанець, що привіз його, негайно забирає і відвозить назад, не даючи змоги ближче розслідувати. Всі знають, як препаруються “признання” і “свідчення” у психушках та підвалах КГБ. Та не зважаючи на те, мусять тут користуватися ними, бо йнакше справу підпирали б голі слова. Поволі це доходить до свідомости ширшої громадськості в Америці, з’являються навіть у пресі голоси критики УСР, чуємо домагання, щоб його самого поставити під слідство. Немало до того причинилася оборонна акція американських українців, а бачимо це з того, що в деяких часописах “відьмолови” нарікають, що вона “спинює хід справедливости”, постава українців, балтицьких народів та всіх тих, що викривають окомилювачів американської суспільности, виводить “відьмоловів” з рівноваги.

Поволі наближалось це й до Канади, нам ще прийдеться довше спинитися над цією справою. Бо хоч вістря “советських доказів” та “жидівської справедливости” притуплюється наслідком освідомлювання широкої прилюдної опінії, то його постійно нагострюють жиди та їхні “шабесгої”, без того бо не можуть обійтися, а раз його свідомість права й законности відкине — вийшов би пшик з усієї акції, що в час, коли державні бюджети виказують астрономічні дефіцити, пожирає величезні суми, витягає їх з кишень податковців.

Брехню треба бити, бити на кожному кроці, з чиїх би уст вона не виходила, не панькатися з брехунами, бити не

дипломатичними словами й версальським стилем, бити люшною! А що це можливе, покажемо на прикладах.

У книжці Алляна А. Раєна /молодшого/ "Тихі сусіди"— так називає він українців, балтійців, білорусів, хорватів і всіх тих, що їм поталанило відістатися поза межі благодатей большевицького режиму, сила ненависти до них така велика, що трудно знайти порівняння з якимнебудь виданням двох останніх декад. Покажемо тільки на одне місце в ній. Автор пише, що в Радомишлі німецька "айнзацкомандо" вбивала тільки дорослих жидів, а дітей передавала "українській міліції", при чому навіть німецький комендант тої групи "був переляканий кровожадністю тих людей", цебто українців. Книжку будуть читати тисячі й тисячі людей, про те вже постараються жиди, щоб була вона в кожній бібліотеці. А крім того Раєн вибирався в поїздку по містах Америки з доповіддю про ті справи, треба ж бо якось підбудувати цей міт про 10,000 воєнних злочинців в Америці.

Підкреслені з притиском убивства дітей обраховані на те, щоб "зрушити сумління" суспільности, бо це скрізь і завжди вважалось ознакою звиродніння, звірячої жорстокости й найвищої міри злочинности. Це мало бути головним козирем у його промовах, щоб привернути симпатії нежидівської публіки, вона бо вже почала холонуту й виринали думки, щоб цей УСР розігнати під чотири вітри. Раєнові вже ввижалося, як жінки-матері втирають хусточками кутики очей з жалю, а може котра й плачем вибухне в залі.

Відомий наш український діяч, д-р Мирон Куропась, що був навіть свого часу дорадником президента ЗСА в національних справах, просліджуючи твердження Алляна Раєна знайшов, що всі ті протиукраїнські вислови не спираються на свідчення живих свідків або на автентичних документах, але в більшості, зокрема коли йдеться про описи жорстоких кривавих сцен, узяті з книжок двох жидівських авторів: 1. Raul Hilberg: "The Destruction of the European Jews" і 2. Leonard Dinnerstan: "America and Survivors of the Holocaust".

При тому перевірив, що Аллян Раєн їх перекрутив, бо в згаданих книжках **мова не про українців, тільки про**

фольксдойчв. У тій справі д-р Мирон Куропась написав широке і добре удокументоване роз'яснення до великої газети "Чікаго Трібюн"/її наклад не менший, як "Нью-Йорк Таймсу"/ і також подав критику небезсторонности діяння УСР. Таким чином атака в великому місті Чікаго, можна сказати, відбита, бо ту статтю, поміщену на видному місці, напевно читало більше людей від числа тих, що може слухати його доповіді.

Читаючи цю замітку Алляна Раена про вбивство дітей, шукав я в пам'яті впродовж цілої історії українського народу від давніх часів і не міг натрапити на слід того, щоб колинебудь у війнах, повстаннях, соціяльних заворушеннях і т.п. масово вбивано дітей. Навіть за гайдамацьких часів, коли селян сотнями саджали на палі, четвертували й калічили і коли за те гайдамацькі повстанці відплачувалися польській шляхті де і як могли, не було того. Це просто не лежить у вдачі українського народу. Окремі одиниці-садисти можуть знайтися в кожного, навіть найбільш культурного народу, але щоб такі речі діялися зорганізовано, пляново — того не знайдемо. Пам'ятаю першу світову війну, коли через Галичину пересувалися різні армії — австрійська, мадари, німці, москалі, румуни — ніхто не робив кривди дітям. А в усіх арміях, крім німецької, служили примусово мобілізовані до війська українці. Навпаки, давали дітям цукер, часом чоколяду, один москаль навіть роздобув звідкись ляльку /називали її: кукла/ моїй меншій сестрі. Бо є щось у людині, у людській душі, що каже ніжно ставитися до всього малого, не тільки до дітей, але й до звіряток — котиків, собачок. Навіть німці в першій світовій війні були далеко не такі, як у другій.

Всі ті народи формувалися в іншому світі, іншому кліматі. Навіть у поганській добі їх релігія не визнавала людських жертв богам. У праісторичних часах щонайвище в похоронних обрядах ховали разом з покійником-войовником його улюблену жінку й коня.

Тільки гітлерівці методично й систематично винищували "унтерменшів", куди зараховували теж жидів і циганів.

Але там, на безводній пустині, під палючим промінням сонця і сухими вітрами людський побут, звичаї, вірування, всі потреби кожендення в людському існуванні творилися в суворій і безжалісній пустинній природі. Минули тисячоліття, заки підпали вони під загальну вирівнювальну систему сучасного світу, заки цивілізаційні й технічні здобутки стали спільні й однакові для всіх, хоч зародки дечого постали там скоріше, як в Європі. Але духовні примітивні первні, що наростали тисячоліттями, не зникли зовсім, під впливом великих суспільних катаклізмів горіння помсти, злорадисть з чужої смерти відживають і пробиваються наверх. Ми свідками того й тепер, кількадесять років після війни, зокрема відколи засів Аятолля в Тегерані, як піднесла голову шиїтська меншість Ісламу, почався новий танець дервішів, страшніший і більш зловіщий, бо може послуговуватися наймодернішою технікою знищення.

Там вирости дві великі релігії, що в своїх заложеннях багато місця віддають ненависті до чужого світу. Творилися на тому самому підложжі грізної, немилосердної пустині. В одній і другій однією з найсильніших рушійних сил — ненависть, з її природними наслідками — жорстокістю і байдужістю до життя інших. А ненависть, неначе люпа, побільшаюче скло, що збільшує нормальні форми, зміст і реакції в людському діянні. Як гашиш на організм, так ненависть впливає на психіку людей і народів.

Не знаю настільки корану, щоб підняти там приклади, але знаю незле Біблію, та й талмуд мені не зовсім чужий. А Біблія від тисячів літ є підставою формування світогляду мільйонів жидів, їх відношення до чужого світу і під її впливом свідомо чи напівсвідомо стоять вони ще й тепер.

Погляньмо ж, чи не знайдемо там чого про дітей.

У "Книзі числа", розділ 31, читаємо, як Мойсей наказав їти війною на мідіянітів /тих самих, що колись урятували його, як утік з Єгипту/.

XXXI, 7 І рушили війною на Мідіяна, як наказав був Господь Мойсеєві, і позабивали кожного чоловічої статі.

9. І полонили Ізраїлеві сини мідіянських жінок і їхніх дітей, і всю їхню худобу і всі їхні стада, та весь їхній маєток пограбували.

10. А всі їхні міста по їхніх осадах та всі їхні оселі попалили вогнем.

11. І позабирали вони все захоплене й усю здобич, людей та худобу.

13. І вийшли Мойсей і священник Елеазар їм назустріч та всі начальники громади поза табір.

14. І розгнівався Мойсей на військових провідників, тисячників та сотників, що верталися з війська тієї війни.

15. І сказав до них Мойсей :“Чи ви позоставили живими всіх жінок?

16. Тож вони були причиною для Ізраїлевих синів — за радою Валаама — на відступлення від Господа...

17. А тепер позабивайте кожного хлопця поміж дітьми і кожну жінку, що пізнала чоловіка на мужеському ложі, позабивайте.

Це — у воєнному часі і в відношенні **до чужих дітей.**

А в другій **Книзі Царів, Розділ II. Єлисеєві чуда** перечитаємо щось, що неменш перелякало б того німецького коменданта з Айнзацгрупи, коли глядів на “акцію” фолькдойчів. Зверніть увагу на уступи 23 і 24 того розділу, де мова про мандрівку пророка Єлисея, як ішов він до Бег-Алу. Єлисей — не абихто, він товариш Іллі, що вознісся на небо, і сам став пророком, творив чуда.

II, 23. І відійшов він звідти до Бег-Алу. А коли ішов він дорогою, то малі хлопці з того міста виходили й насміхалися з нього і казали йому: “Ходи лисий, ходи лисий!”.

II, 24. І він обернувся назад і побачив їх та й прокляв іменем Господнім. І вийшли дві ведмедиці з лісу, і розірвали з них сорок і двоє дітей”.

Ось так не хтобудь, не вояк, не сторож порядку, як там називалися вони в тих часах, але Божий чоловік, творець

чудес, духовний провідник свого народу закликає свого Бога, а той Бог вволяє його волю і за пару невинних слів малих пустунів каже розірвати на кусні 42 дітей!

Це теж невеликий, але причинок до того, як формувалася психіка сучасних “відьмолів”.

Сказав би хто : вони так діяли колись, а тепер тримаються загально вживаних у світі законів.

Таким даємо відповідь : перечитайте книжку Якова Тіммермана, скільки ливанських жінок і дітей побили “сини Ізраїля” у недавній війні. А хто хотів би ближче тому приглянутися — нехай перегляне ілюстровані журнали всієї європейської преси з тих часів — англійської, французької, німецької, еспанської — без ніяких коментарів і пояснень, нехай огляне фотографії та ілюстрації з підписами під ними.

VIII

Ангел помсти чи, заспівувач ненависти ?

За що не зачепити б у справі “воєнних злочинців” другої світової війни — невідмінно наткнешся на Сімона Візенталю. Останніми часами, коли почалася дика нагінка на українців, у ССР переводить її російський большевицький режим, а у вільному світі подало йому руку організоване жидівство. Ім'я Сімона Візенталю раз-у-раз побачите в український та в іншій пресі.

Хто ж це такий, той Сімон Візенталь? Шукач за інформаціями про нього в першу чергу заглядає до біографічних словників та енциклопедій. Переглянув я кілька таких словників — не знайшов нічого. Хоч дивно, але й не дуже — мабуть чужий світ не надто зацікавлений тим добродієм. Енциклопедій у бібліотеках багато, беру в руки по черзі англійську, французьку й німецьку і тільки в останній, відомий на весь світ енциклопедії Брокгауза знаходжу коротку згадку :

“Візенталь Сімон, австрійський публіцист, народжений дня 31 грудня 1908 року в Бучачі, архітект. 1941 року окупаційна влада арештувала

його у Львові, як жида, потім перебував у багатьох концентраційних таборах. У 1947-1954 роках провадив "Документаційний центр" про долю жидів та їх переслідування. При його видатній допомозі висліджено Адольфа Айхмана в Аргентині. Веде жидівський документаційний центр у Відні".

Як на людину, оточену легендою /залишім покищо на боці, якою/, написано досить скромно.

Нас, українців, цікавить він головно тому, що його заходами і впливами на внесення жидівки Елізабет Гольцман, американський Конгрес схвалив створення УСР для справ "воєнних злочинців" у ЗСА, а пізніше, теж з ініціативи того Центру, буря почала переноситися до Канади. Бюлетень "Документаційного Центру" Візенталя з 31 січня 1985 року подав :

"Коротко перед парляментарними виборами в Канаді, "Документаційний Центр" пред'явив заступникові міністра справедливости Робертіві Капланові/32/ список 218 старшин СС, що були добровольцями в Дивізії СС та в інших формаціях СС. З 1953 року їм заборонено в'їзд до Канади, але ми думаємо, що багатьом українцям удалося обминути те обмеження, затаївши інформації про їхню злочинну діяльність"./33/

Але, коли на сесії парляменту 7 лютого 1985 року міністер справедливости Джан С. Кросбі повідомив про створення спеціальної комісії для розсліду цієї справи під проводом судді Юлія Дешена, Роберт Каплан, тоді тільки звичайний посол до парляменту/34/, виявив, що вже цілий рік ведеться слідство в цих справах, вела його

/32/ Чому не Міністерству Справедливости, або міністрові справедливости, але заступникові міністра? А тому, що заступник міністра справедливости, Роберт Каплан — жид.

/33/ "Свобода" вівторок 2 квітня 1985 року.

/34/ Каплан належав до Ліберальної Партії, а в міжчасі вибори виграла Консервативна Партія.

Королівська Канадська Кінна Поліція і замість творити нову комісію, краще продовжувати вже започатковане й **далеко заавансоване** слідство, бо Комісія Дешена тільки припізнить його на один рік і тоді в деяких справах буде вже запізно. Отже виходить, що за спонукую "Документаційного Центру" Візенталя вже довгий час таємно велось слідство проти здогадних "воєнних злочинців".

Це ще одна причина, чому треба нам якнайшвидше і добре ознайомитися з тим "Документаційним Центром", його творцем і взагалі з характером його діяльності. Це вимагало б довгих дослідів, а що часу обмаль, мусимо покищо обмежитися до того, що можна про нього та про його діяльність довідатися найперше від нього самого. Задовго тривало б шукати за всім, що він писав у пресі, виголошував на промовах, як теж за тим, що про те могли б сказати інші. Можемо запевнити читачів, що на тому не станемо і під кінець нашої праці приготуємо їм деякі несподіванки.

Знаємо, що написав дві книжки й одну брошуру, німецькою мовою, бо іншої не знав. Є це : 1. *Doch die Mörder Leben*, München-Zurich 1967; 2. *Ich jagte Eichmann*, München 1967; 3. *Die Judenhetze in Polen (Vorkriegsfaschisten und Nazi-Kollaborateure in Aktionseinheit mit Antisemiten aus den Reihen der Kommunistischen Polens.) eine Dokumentation von Simon Wiesenthal, herausgegeben von Rolf Vogel, Bonn.*

Дати видання нема, але відомо, що друкувалася вона 1971 року.

З них, наскільки відомо, тільки перша перекладена на англійську мову, доведена до 1966 року, видана 1967 року в Нью-Йорку. Знайти й використати дві другі переходить скромні фінансові можливості автора.

Під заголовком англійського перекладу заподано, що "зредагував" спогади і написав увідний профіль Візенталя Йозеф Вехсберг. Видавництво застерегло собі, що без його дозволу не вільно репродукувати ані цілості, ані частини тієї книжки. Отже, хоч звичай у світі дозволяє подавати короткі цитати в книжкових оглядах чи

рецензіях, з обережності не будемо нічого цитувати, тільки покликуватися на деякі твердження її змісту.

На основі інформацій Візенталя Вехсберг написав чотири розділи, а решту списав у формі розповіді Сімона Візенталя, це в нас прийнято називати літературним записом. Але що важне — **ув'язнення і перебування Візенталя в таборах та місцях примусової праці аж до моменту його звільнення** переповіджено не в розповіді самого Візенталя, тільки в цьому “профілі” Вехсберга. І якщо хтось хотів би там поставити щонебудь під знак запитання, наприклад, як це мало місце у зв'язку з конфліктом між Сімоном Візенталем і канцлером Австрії Бруном Крайским /теж жидівського походження/ 1975 року, завжди можна виправдуватися, що редактор не передав як слід делікатніших тонкощів думки розповідача.

Книжка складена розділами, не завжди в хронологічному порядку, а в кожному з них розказано, як Візенталь висліджував головніших нацистських “воєнних злочинців”. Подано там багато цікавих моментів, подій, образків з тодішнього життя і це читається з такою самою цікавістю, як колись пригоди Шерльока Гольмса. Щойно на підставі тих фрагментів можна собі виробити якийсь образ про роботу Візенталя та її методи. Вислід далеко не повний, бо в 1966 році мав він на списку 22,500 імен, а з того доведено до засуду всього яких 900.

Не будемо тут ближче входити в те, якими методами послуговувався “документаційний центр” та його співробітники, оцінку їх лишаємо читачам. Були там застрашування менших, щоб сипали більших, використовувалася заздрість жінок, підсилано арійського вигляду жидів на провокаторів у гуртки колишніх військових ветеранів, нацьковували військових на есесів, підсиляли ясноволосих жидів у товариство німецьких жінок — все було добре, щоб зловити ще одного нациста, все оправдувала “жидівська справедливість”.

Книжка написана не тільки для жидівських читачів і тому, щоб не викликати самого лише вдовolenня з помсти, вставлені в неї всякі моменти, щоб промовляли до незрозумілого жидам християнського милосердя,

вдаряли об шляхетні струни християнської душі, наприклад там, де потішає жінку, що невинно потерпіла через те, що хтось з її рідні був есесом, або догана співробітників, що заприятелював з дітьми Айхмана, возив їх човном по озері й хотів утопити, і другим, що думали вхопити дітей, як закладників, та змусити в той спосіб Айхмана з'явитися, щоб їх рятувати. Таких “кавалків” гентстерської натури є більше, редактор зручно вплітає їх у розповідь, однак навіть у найбільш прихильного читача бринять в ушах фальшиві нотки, хоч мимоволі, та все таки пригадуються слова Івана Франка :

Хоч язик твій медом капле,
Але зуб твій люто хапле,
Злоби повна голова.

Але, не дурний вигадав, що “хто чим воює — від того гине”. У керівників та співробітників “Документаційного Центру” почали показуватися об'яви “запаморочення від успіхів” і деякі їх удари відбивалися рикошетом на них самих. Це довело до конфлікту, що міг скінчитися дуже погано.

“Документаційний Центр” вибрав собі осідок в Австрії, а чому, про те довідаємося в одному з дальших розділів. Там Візенталь почав свою роботу ще тоді, коли негайно по звільненні з табору в Мавтгавзені зголосився до праці з окупаційною американською владою вилловлювати есесів-сторожів концентраку, а потім співпрацював з американською розвідкою в тих справах, що були їй потрібні в розгромленій Німеччині. Своє власне бюро відкрив у Лінці в Австрії, вважаючи цю країну найзручнішим місцем для ведення своєї праці, бо через Австрію ішли шляхи втечі промінентних есесів до Швейцарії на захід і до Італії на південь, а звідти — у широкий світ.

Однак все мусить мати свій кінець. Австрійська влада ішла йому на руку, аж доки “Документаційний Центр” не почав виступати з претенсіями, щоб його справи й домагання мали першенство перед іншими і щоб увесь австрійський державно-адміністративний апарат співпрацював з “Документаційним Центром” більше по

лінії потреб Центру, як інтересів і спокою австрійського народу та його держави.

Підстави, що на них спирав Візенталь свої претенсії, **зформулював Вехсберг у таких точках:**

1. Австрія видала з себе Адольфа Гітлера.
2. Щодесятий австрієць був членом гітлерівської партії — відсоток далеко вищий, як у Німеччині.
3. Показалося, що в зв'язку з обов'язком членів колишніх національно-соціалістичних організацій голоситися під час "денацифікації" зареєструвалося їх в Австрії аж 611,270.
4. Австрія мала всього 1/4 людности III Райху, але 1/3 всього екстермінаційного апарату — були австрійці.
- Половину з 6,000,000 жидів, жертов нацизму, вбили есеси австрійського походження.
5. Австрійський "гавляйтер"/35/ Одільо Гльбочнік завідував таборами смерти в Треблінці, Собіборі, Майданку і Белзці, — там згинило два мільйони жидів. У штабі найближчих своїх співробітників Гльбочнік зібрав 25 австрійців, між ними був комендант Треблінки Франц Штанглер.
6. Половину з 6,000,000 жидів, жертов нацизму, вбили есеси австрійського походження.
7. Наступником убитого в Чехо-Словаччині, чи пак тоді "Протекторату Чехії і Моравії", Гайдріха, став австрієць Ернст Кальтербруннер, повішений у Нюрнбергу.
8. Австрійцем був теж Адольф Айхман, що його зловили жиди в Аргентині й повісили в Ізраїлі/36/.
9. У Словаччині і Греції ліквідацію жидів узяв на себе австрієць Альойз Бруннер.
10. Сатрапом у Голляндії, таким самим, як райхскомісар Ерїх Кох в Україні, був австрієць Артур Сейс-Інкварт, а до вивозу й екстермінації голляндських жидів призначив він теж австрійця Вальтера Равта.

/35/ Партийний провідник області або провінції.

/36/ Айхман організував і вишколював свій апарат у "Палаці Ротшільда" у Відні.

11. На списку 5,000 воєнних злочинців у Югославії, де вбито два мільйони людей, було 2,499 австрійців.

12. Комендантом гетто у Вільні настановлено австрійця Франца Мурера, а в Ризі — його земляка Едварда Рошмана.

13. У мандрівне "Айнзацкомандо"/37/ для винищування жидів включено 1,000 австрійських поліцистів. З них багато ще й тепер працює в австрійській поліції. Уряд Австрії навіть не турбувався, щоб розмістити їх десь на інших зайняттях.

14. В Австрії досі спокійно живуть 42 колишні есеси з концтраку в Авшвіц, між ними два лікарі, їх не притягнуто до відповідальности.

15. Австрія не визнає засудів за "воєнні злочини", коли вони видавалися в судах **поза Австрією**./38/, т.зн. засуд австрійських громадян, **або й інших**, коли вони виконали воєнний злочин на території Австрії, вважається **правосильним тільки тоді, коли присуд видав австрійський суд на підставі австрійських законів.**

16. Після "денацифікації", почавши з 1954 року, різними урядовими декретами амнестовано більшість "воєнних злочинців", привернено їм права і тепер інколи вони сидять на лавах присяжних суддів у процесах за "воєнні злочини".

17. Підготовка до якогонебудь процесу за "воєнні злочини" триває від 2 до 4 років, більшість з них кінчається звільненням обвинувачених. На деяких процесах публіка в судовій залі оплескувала підсудних.

18. На 1120 справ проти згоданих нацистських "воєнних злочинців" тільки три особи арештовано в слідстві, в той час як у Німеччині відразу саджали в тюрму 15% підозрілих.

19. Ще в часі "денацифікації" в 1949 році дістали виборчі права 497,653 колишніх членів гітлерівської партії. В Австрії пів мільйона виборчих голосів — це сила, що з нею мусить рахуватися кожен Уряд.

/37/ Екстермінаційний відділ.

/38/ Як багато гідности могли б навчитися від маленької Австрії заокеанські колоси!

Сам Візенталь висловився, що в Німеччині його працю доцінюють, а в Австрії тільки толерують, отже він **мусить** /39/ там залишитися.

Тільки преса, за його словами, обурюється на такий стан, а не австрійський нарід. Але відомо, в чиїх руках у великій більшості ця преса, і коли австрійський нарід не йде за нею, то значить не вважає її своєю, тільки чужою.

Скоріше чи пізніше така постава “Документаційного Центру”, його надмірні претенсії і критика Австрії, її держави й народу, мусіла довести до зудару з Візенталем, бо ніяка держава не може погодитися на те, щоб стати послухним знаряддям у чужих приватних руках, що працюють для чужих цілей. А як далеко це зайшло, свідчить, що навіть австрійський канцлер Бруно Крайський, хоч сам жидівського походження і його рідня теж багат потерпіла від нацизму, мусів виступити з осудом “Документаційного Центру” і критикою мафійних способів його діяльності. Австрійська соціалістична партія, що свого часу теж стала жертвою націонал-соціалізму — Бруно Крайський був її членом — назвала “Документальний Центр” Візенталю “приватною шпигунською організацією”. Візенталь запізвав Крайського до суду: Крайський прийняв визов і заповів, що документально розоблачить Візенталю. Не тільки в Австрії, але й по всіх країнах, де жили і співпрацювали співробітники Візенталю, постала паніка, доложено всіх сил, щоб не допустити до процесу, бо це була б скандальна компрометація і до ґрунту підорвала б дальші можливості діяння і впливів “Документаційного Центру”. Для цілої тої акції це була б просто катастрофа. Отже Візенталь відтягнув скаргу, а парламент схвалив, що не позбавить Крайського його посольської недоторкальності, тому суд не міг би відбутися. Візенталь обіцяв, що залишить Австрію й австрійців у спокою. Як побачимо

/39/ Що це значить? На злість Австрії? Чи тому, щоб не виглядало начебто він звідти втік? Правдиву причину, чому він уперто тримався і таки залишився у Відні, пізнаємо в одному з дальших розділів.

далі, не був це перший конфлікт, але тепер дійшов він до небувалої гостроти і вся справа стояла мовби на вістрі меча.

Візенталь, неначе біблійний янгол помсти за кривди й терпіння свого народу, міг бути зрозумілий, але оправдати його не можна було аж ніяк. Його вогняний меч замахувався задалеко і занадто часто виймав він його з піхви. Це показалося не лише в Австрії, але навіть в Америці, де на цьому полі жиди господарюють, як у себе вдома. Яків Сусленський, голова “Товариства жидівсько-українських зв’язків у Єрусалимі”, старається від таких справ відсунути політичні й емоційні спонуки, бо вони мусли б звести до нуля намагання його Товариства. Але й він не міг поминути того мовчанкою, коли згадав, що жиди — маємо на думці тих, що з-під прапора Візенталя — “перегинали палицю”, вивісивши в залі суду в Філадельфії нетактовне на його думку гасло “жидівської справедливості”./40/

Але, як у старинного дволикого Бога Януса, у Візенталя є ще і друге обличчя — старозавітного пророка ненависти. В новітніх часах не виливається вона в звуках рога під час походу пустинею. Клубочиться десь у глибоких надрах і виломлюється на світ такими способами, як у ЗСА і в Канаді.

Небагато написав Візенталь у своїй книжці про українців, але того, що там перечитаємо, вистачає, щоб признати йому почесне місце між усіма, що почавши від рабина Натана Гановера/41/ в Венеції і потім від процесу Шльойми Шварцбарта в Парижі за вбивство Симона Петлюри аж до сучасних “відьмолів” знеславляють український нарід і чесне його ім’я.

Що міг він знати про українців з власного досвіду? Щоправда, народився в місті Бучачі на Поділлі, в

/40/ Яків Сусленський : *Справа Івана Дем’янюка, “Свобода”, ч. 29*

/41/ Утік з Заслава на Волині перед Хмельницьким до Венеції і там надрукував книжку “Велика калабаня” — перший у світі пасквіль проти України й українців.

галицькій Україні, 31 грудня 1908 року, /42/ там його батько був заможним купцем-гуртівником. Але вже в 1915 році після смерті батька на війні мати повезла його з братом до Відня, де він учився в німецькій початковій школі. Повернувся 1917 року до Бучача й записався до польської гімназії, бо іншої не було. Закінчував гімназію в Долині куди перенеслася його мати, вийшовши другий раз заміж за власника фабрики кахлів і черепиці. Там учився в польській державній гімназії. Була в Долині, щоправда, приватна українська школа, але жиди з-правила записувалися до польських шкіл. Ніхто їм того не брав за зле, але самим тим фактом вони відразу ставили себе по стороні ворожого Україні народу, хоч це ще була австрійська, не польська держава. Отже знову перебував тільки в жидівському та польському товариствах.

До львівської політехніки його не прийняли /43/, поїхав до Праги і там скінчив технічні студії. У 1935 році одружився, відкрив архітектурне бюро, не пише, чи в Бучачі, Долині чи у Львові, але з того, що його спеціальністю були елегантні домики й мешкання, можна робити висновок, що осів у Львові, отже його клієнтура складалася на 100% з жидівської і польської публіки, правдоподібно більше з жидівської, бо по Львові ходила помовка, що в місті є "польське уліце, а жидовське каменіце", цебто вулиці мають назви польські, але кам'яниці на них — жидівські. З українців міг знати хіба людей з технічно-будівельного персоналу : майстрів, підмайстрів, мулярів, робітників, узагалі тих, що їхнє зайняття в'язалося з будівельним ділом. Не згадує, чи належав до якоїсь жидівської організації.

Жиди, поляки й українці у Львові жили кожен в своєму культурному колі, спільно стрічатися могли хіба в /42/ На пів години перед 1 січня 1909 року, тому в військових справах він на один рік старший, а в шкільних — на один рік молодший.

/43/ Це вже було за Польщі. При записах на високошкільні студії для українців та жидів заведено деякі обмеження на медичному факультеті й політехніці. Це називалося : нумерус клявзус. Але Візенталь представляє це так, начебто **українці** його не допустили до технічних студій.

професійних організаціях. Між українською і жидівською суспільностями у Львові ворожнечі не було, але й не мали вони з собою ніякої громадської чи товариської стичности. Були, щоправда, щораз жвавіші торговельні зв'язки в міру того, як міцніла українська економічна база в Галичині, у деяких ділянках заграничної торгівлі доходило навіть до співпраці з українськими господарськими центрами й великими жидівськими фірмами./44/ Задовго було б розводитися над тим, хоч

/44/ Згадую про це тому, що саме в тих роках 1936-1939, коли Сімон Візенталь осів у Львові, я працював секретарем у центральній українській сільсько-господарській кооперації "Центросоюз" і добре обзнайомлений з тодішніми суспільно-політичними відносинами у Львові. Наприклад, в експорті сільсько-господарських продуктів українська сторона працювала тільки з жидівськими спедиційними фірмами. Ще перед моїм приїздом до Львова, кооперативна центральня склала договір в Іспанії на один рік про виключність імпорту іспанських помаранч, договір тим корисний, що в засаді спирався на обмін товарами, "Центросоюз" привозив туди яйця і вивозив помаранчі, різниця вирівнювалася готівкою. Жидівські овочеві гуртівні могли купувати іспанські помаранчі тільки через "Центросоюз", або спроваджувати з інших країн за дорожчу ціну, бо "Центросоюз", що за них платив частинно обміном, міг продавати їх дешевше.

На імпорт деяких товарів або з деяких країн треба було предложити докази експорту з Польщі. Львівські жидівські ювеліри потребували швейцарських годинників, але не мали що експортувати туди. А "Центросоюз" експортував, хоч і не багато, та не мав потреби звідати нічого привозити. Свої перміти на експорт Центросоюз якимись способами — не знаю як, це жиди, що майстри до таких "операцій", — давав використовувати жидівським імпортерам, а в обмін за те отримував більший дисконт на інших товарах і міг пускати їх по конкурентних цінах.

Коли почалася японсько-китайська війна, Китай, що досі вів перед в експорті яєць і, головно, таких яєчних продуктів, як спорошкований жовток і морожені яйця, дуже підупав, не міг заспокоїти світових потреб, головно Англії, що — мабуть передбачаючи близьку війну, — почала робити великі запаси харчів, що не псувалися. Галицькі українські кооперативні кола домовилися з жидами про будову спільної великої фабрики тих

можна б розказати щось дійсно цікаве й досі небувале, та це задалеко відвело б нас від теми. Однак не можна поминути тут, що подекуди доходило теж до політичної співпраці в обороні перед внутрішньою політикою польського окупаційного режиму, згадати б хоч виборчий бльоок 1928 року. Це порозуміння в виборах до сейму й сенату простягалось на весь простір Польщі. В різних льокальних самоврядних виборах на етнографічних українських землях у Польщі жидівські партії соціалістичний "Бунд" і "Поалей Ціон" майже завжди йшли в одному бльокові з Українською Соціально-Радикальною Партією/45/. Отже не було політичного тертя між жидівською суспільністю та українською в Польщі, коли не враховувати того, що жиди вживали тільки польської мови /крім "їддіш" і посилали дітей до польських шкіл та в той спосіб причинятися до польонізації міст на українській національній території. Жидівська преса, на чолі з "Хвілею" у Львові, старалася займати неутральну поставу в польсько-українському спорі. Отже Візенталь особисто не мав би причини не то що з ненавистю, але навіть з ворожістю ставитися до українців у Галичині, /а інших не знав/, його гостро антиукраїнська поставу після війни свідомо і з вирахуванням спиралася на тому, що сподівався він з того користей для себе, в своїй акції.

Зародки ворожости до українців виніс Візенталь, як сам каже, з дитячих років і з родинного оточення. Його дідо по матері розказував часом про бувальщину, що її сам

продуктів у Гдині, вже все було готове і мали почати будову — перешкодив тому вибух війни.

Жиди погодилися з тим, що їх випирають з села і через те відпала площа тертя в економічній ділянці. В містах та в великих підприємствах сиділи міцно, але там не було української конкуренції, клопоти мали тільки з поляками.

/45/ "...В краю УРСР співпрацювала тісно з жидівськими робітничо-соціалістичними партіями "Бунд" і "Поалей-Ціон". Ці жидівські партії при виборах у містах не йшли з буржуазними сіоністами Райха, тільки виступали самостійно і разом з українцями". /Лист д-ра Матвія Стахова, Секретаря УСРП до автора з дати Скрентон, 2 лютого 1974/.

був свідком, і як приклад того Візенталь подає подію, що нагадає народню гаївку "Їде, їде Зельман". Приятель його діда був корчмарем у якомусь селі і найліпшим його сталим клієнтом був український священик. Любив хильнути "шнапса",/45 а/ але не дуже полюбляв за нього платити. Одної суботи, коли прийшов час вирівняти рахунок, священик сказав, що не має грошей, дістане завтра від людей, а тим часом дає корчмареві в застав ключі від церкви/!/. Вранці люди прийшли на Богослуження — церква зачинена. Вони до священика, а той післав їх до корчмара, що забрав ключі й замкнув церкву. Під'юджені селяни вдерлися до корчми, побили власника, при тій нагоді попилися й понищили все внутрі, "зробили собі маленький погром".

Дідусі й бабусі залюбки розказують дітям казочки, ми ж усі слухали в свій час : про Івасика-Телесика, про царівну жабу, про лютого змія, — а ось якими казочками набивав голову Візенталеві та його братові їх дідусь. Приймім, що міг це розказувати в часі, коли діти або ще не ходили, або тільки що почали ходити до школи, отже десь так у роках 1913-1915. Значить, ця подія мала б статися десь около 1870-1880-их років, коли все духовенство рятувало село від розпичення й руїни, притягаючи селян присягати в церквах, щоб стриматися від горілки. І коли як коли, але в ті часи не можна б і подумати, щоб таке сталося. Хто коли чув про те, щоб священик заходив до сільської корчми пити горілку? Як хотів, міг купити собі в місті, або післати когось до корчми, щоб купив. Священики могли заїжджати в містах чи містечках до т. зв. заїзних домів з ресторанами, де можна б залишити коні, але запиватися в корчмах на очах своїх парафіян? Та ще й лишати ключі від церкви в застав? Щось таке могло діятися хіба перед 300 роками, ще перед добою Богдана Хмельницького, коли треба було подекуди перед кожним Богослуженням, христинами, вінчанням чи похоронами забирати й потім відносити ключі до орендаря, що йому польська шляхта здавала в оренду цілу околицю. Тепер це викликало б сором і скандал на всю Галичину і церковна

/45 а/ Горілка

влада витягнула б з того якнайсуворіші дисциплінарні консеквенції.

Але малі діти, Візенталь з братом, слухали такі казочки й вірили **тоді**, бо чому ж не вірити, коли це розкажує дідусь? Та чи не дивно покликатися на те тепер, по більш як 50 роках?

Другий такий спогад лишився в нього з дитячих років, коли у війну через Бучач кілька разів переходив воєнний фронт і часто мінялася влада : австрійська, російська окупація, знову австрійська державна, українська, польська, большевицький наїзд і ще раз українське військо — це вже хіба Армія УНР, що була тоді в союзі з Польщею Пілсудського.

Большевики були злі, — пише Візенталь, — але українська кіннота ще гірша. На своїх малих конях, як козаки, ганялися по вулицях, грабили, гвалтували й убивали”.

Жидам одного разу дали тригодинний ультиматум — зібрати 300 літрів горілки, а як ні, то сплять жидівські хати./46/

Один з тих “козаків” наскочив на 12-літнього Сімона, коли той перебігав вулицею впоперек — мати післала до сусідки позичити дріжджів — і “жартома” рубонув його шаблею по стегні. Лікар мусів скрадатися задвірками й пивницями, щоб зашити рану. А шрам з того лишився “на памя’тку” досі.

Щось це більше схоже на першу російську інвазію 1914-1915 року, як на українську армію 1920, що хоч на чужій державно, але своїй національно території вела себе зразково. Але як це перевірити по 65 роках? З усіх спогадів та історії знаємо, що скрізь, де вступала в місто українська армія, люди віддихали з полегшою, бо несла за собою порядок. А вже, щоб накладати контрибуції та ще в формі горілки, то вже, пробачте, виглядає на фантазію, що в зрозумілій для всіх мові називається брехнею. Та залишім

/46/ Мусіли б спалити половину міста, а в тому ціле середмістя, бо за тодішньою статистикою жидів у Бучачі було майже стільки, що українців і поляків разом узятих.

це на боці, так записав автор у своїй книжці і не будемо скликувати комісії для ствердження, чи є шрам на стегні, а якби й був, — не відчитаєш з нього, коли стався і чия шабля та й чи взагалі шабля його так позначила.

Галичині, що її називає автор “своєю рідною країною”, присвятив він окремий розділ ч. 20 під багатомовною назвою “убивники з Галичини”. І зачав його такими словами : “Ніде в світі жиди не терпіли так довго і так багато, як у моїй рідній Галичині, **традиційній країні погромів**”.

Погляньмо ж, як то було з тими “погромами”, та ще й у Галичині.

ІХ.

Річ про погроми

Тяжко знайти книжку з історії жидів, де так чи інакше не впліталось б у розповідь слово “погром”, при чому, для драматизації, не додавалися б до нього ближчі пояснення.

Галичину називає автор, цебто Сімон Візенталь, своєю батьківщиною, але сам він жидівської національності, живе в Австрії, хоч існує вже незалежна жидівська держава Ізраїль. З тими жидівськими “батьківщинами” не легко дійти до ладу. Про них можна б сказати латинською пословицею : *ubi bene — ibi patria* т. зн. : де добре, там батьківщина. До деякої міри, хоч трохи інакшими словами, підтвердив це на першому Сіоністичному Конгресі в місті Базелі в Швейцарії 29 серпня 1897 року тодішній вождь сіоністів Хаїм Вайцман : “Нема англійських французьких німецьких або американських жидів, є тільки жиди, що живуть в Англії, Франції, Німеччині або в Америці”.

Але Галичина, одна з провінцій України, є дійсною батьківщиною мільйонів українців, не тільки тих, що живуть у ній від віків, але й тих, що їх лукава доля — не без того, щоб причинилися й жиди до того на послугах большевизму — розкинула по широкому світі. Вони про неї

пам'ятають, знають про неї їхні діти й усі почувають своїм обов'язком ставати на захист доброго її імени, чести її народу перед легковажно і злобно розсіюваними наклепами.

Існує в українській мові слово "погром", як і подібне — "розгром", а значить воно просто : спустошення, руйнація, або по-інтернаціональному — девастація. Але як "**погром**" увійшло воно в світ з російськї мови / там воно й вимовляється "погром", але не "погром"/, бо там погроми в такому значенні, як це рознесли жиди по світі, були незнані. А щоб ніхто не виступав з закидом неправди, покличемося на одну з найславніших у світі Британську Енциклопедію, де чорне на білому стоїть : "Pogrom, a Russian word, meaning "devastation" or "riot", came into international use as a result of the wide notoriety given to a number of outbursts against the Jews between 1881 and 1917".

До того слід додати, що це "гасло" в Британській Енциклопедії зладжено на підставі **жидівських джерел**, а серед них на першому місці стоїть : M. S. Dubnow : The history of Jews in Russia and Poland, (three volumes), The Jewish Publication Society of America, Philadelphia 1946.

Стільки щодо назви. Що ж до змісту самого поняття і причин цього негативного явища в суспільности, то значить воно: напади на особи і грабунки майна людей релігійної, національної чи расової меншости, чи то за спонукою державних урядових чинників, чи тому, що вона глядить на них "крізь пальці". З гострою гвалтовністю на цілій території російської імперії проводилися вони після вбивства царя Олександра II, потім то пригасали, то наново спалахували, найсильніше в 1903-1905 рр. під час внутрішньої політичної кризи наслідком російсько-японської війни. Загально відомо, що опісля підсичувала їх монархістична організація "Союз Русского Народа", а її членство складалося з консервативно-реакційних елементів земельних власників, т. зв. у Росії "поміщиків", купецтва, подекуди й духовенства. Це нагорі. А нанизу - поліційних "чиновників" та всяких темних типів. За ціль поставив він собі підтримку великодержавної політики російського самодержав'я і боротьбу з революційними

рухами, де було дуже багато жидів і належали вони там до найактивнішого елементу. Популярно цей рух називався “Чорна сотня”, а його члени — “чорносотенцями”. Звідти пізніше виділилася найбільш реакційна група під назвою “Союз Архангела Михаїла” і діяла рука в руку з таємною політичною поліцією, “Охраною”, послуговуючися кличем : “Бий жидів, спасай Росію”. Незалежно від того організувала нагінки на неросійські національності.

Так було на території царської держави. Але Галичина, під назвою “Галіції і Льодомерії” /Галичини і Володимирщини/ вже від більш як 100 років належала до австрійської /згодом : австро-угорської/ монархії і не було там ані соціального, ані національно-політичного підложжя до жидівських погромів. Ніхто не скаже, що був це “рай на землі”, але жидам жилося там, як у Бога за дверима.

Щойно майже 150 років пізніше, в новопосталій після першої світової війни Польщі, почалися **по містах** бійки польських студентів з жидами, під впливом польської національної демократії, по-польському : народової демократії або скорочено : ендеції, як її популярно скрізь називали. Ендеція стояла в економічному суперництві з жидами в містах, спираючися на польське міщанство. Польське духовенство в величезній своїй більшості підтримувало “народову демократію”, а хоч крім “народової” була ще і “християнська” демократія — “ендеція” і “хадеція”, — то на жидівському відтинку вони дружньо подавали собі руки.

На деяких факультетах університетів, головню на медицині й політехніці, як уже згадаїо, заведено “номерус клявзус” /замкнене число/ не лише для жидів, але також для українців. Жиди це менше відчували, бо мали гроші і могли студіювати заграцею. По містах, головню університетських, постійно подвизалося польське студенство, побиваючи жидів палицями. Нападали й на українців, та менше, бо ті в обороні не раз давали доброго прочухана студентам-паничкам, а жиди ще не набралися гарту, як пізніше в Палестині.

На селах було спокійно, а якщо й була коли бійка, то на торзі або на ярмарку, раз тільки Польська Агенція

Телеграфічна затрубіла про “заворушення” коло містечка Угнова чи Белза, але показалося, що це спровокували самі поляки, щоб мати нагоду пустити в світ чутку, начебто “українці б’ють жидів за те, що жида продають вироби державних монополів”.

Справжній і великий **погром зробили поляки у Львові 1918 року**, безпосередньо після того, як українське військо покинуло Львів. Покличемося на жидівського автора/47/, свідка-самовидця тієї події :

“22 листопада вранці наспіла з заходу полякам підмога й українців примушено відступити. Три дні і три ночі шаліла польська солдатеска в жидівському гетто./48/ Жорстоке дикунство тих вояків переходило всякі межі : калічили тіла, насилували жінок на очах дітей, а чоловіків убивали. Чоловіків, жінок і дітей замикали в горючих хатах, а хто на їх крик прибігав рятувати — того стріляла сторожа, що заблюкувала вулиці. Крамниці грабили, товар вантажили на військові авта й відвозили. Біжниці руйнували. Святі релігійні сувої роздирали та вкидали до каналів, а вкінці підпалили будинки. Кілька днів тривало це горюче пекло, залишилися зруглені руїни одної з найстарших частин жидівської громади.

Криваве жниво принесло 72 вбитих, понад 400 поранених і покалічених, 25,000 безхатніх і знужденнілих. Не зважаючи на наші благання у влади, тижнями й місяцями продовжувалися страхітливі обшуки серед ночі, грабежі по хатах у білий день і тягання жидів на примусові роботи”.

Тененбавм був тоді членом “Жидівської Ради”, одним з організаторів жидівської самооборони і головою “Харчової комісії жидівської людности”. Просив теж інтерв’ювати митрополита Шептицького.

/47/ Joseph Tenenbaum (in collaboration with Sheila Tenenbaum): in search of a lost people (the old and new Poland), New York, The Beechurst Press, New York 1948

Joseph Tenenbaum : Der Lemberger Pogrom , Wien 1919

/48/ У розумінні : жидівська частина міста

“Я ходив теж до митрополита Шептицького просити помочі. Тоді йшов не український, тільки польський погром. Митрополит, висока й могутня постать з патріархальною бородою, привів мене до вікна, показав на кінний відділ поляків, що розташувався на широкому подвір’ї і сказав: “Я сам — в’язень тут. Але перекажіть вашим людям, що моє серце кривавиться за них”. Вручив мені 500 корон на жидівський допомоговий фонд і додав: “Я навіть не можу ручити за ваше життя, коли вийдете з цієї кімнати”.

Але ті, надворі, це були поляки, а не українські гайдамаки”./49/

У Львові був теж польський арцибіскуп і єпископ чи теж може ариєпископ вірменського католицького обряду, він почував себе поляком. Тенебавм не згадує, чи був у них і що вони йому сказали.

У розділі “Польонія рестітута” /відроджена Польща/ пише він, що після “чуда над Вислою”, коли прогнано большевиків,

“Польща потонула в крові й нужді, а **жидам було** ще гірше, погроми й переслідування стали щоденною рутинною. Звичайними були такі речі, як обрізування борід жидам, скидання їх з поїздів на бігу, обкидування камінням, вигонювання їх з парків. Множилися хуліганські напади на жидів по вуличках. А найбільше страхалися жиди легіону генерала Галлера з Франції”./50/

Стільки Тенненбавм. Але недавно уприлюднені державні архіви в “людовій” Польщі теж подають, що вояки генерала Галлера з Франції громили жидів по містах. Перед нами звіт Владислава Беліні-Празмовського, пізнішого львівського воєводи, а тоді коменданта поліції в Ченстохові :

/49/ Tenenbaum Joseph : In search of a lost people

/50/ Зформувана у Франції з полонених і добровільців Галлера.

“Вчора, около 12 години в полудне, вояки з армії генерала Галлера обтинали бороди жидам на вулицях, що викликало паніку між жидами. Вислано сильні поліційні стежі і вдалося привернути сякий-такий спокій. Десь о год. 2 пополудні коло брами дому під числом 21 вулиці Діви Марії хтось вистрілив до вояка і зранив його в голову. Негайно я вислав відділ поліції під проводом п. Пашинського, щоб зробити обшук у тому домі, але виновників не знайдено.

Як тільки поліція відійшла, до того дому вдерлася юрба робітників, що працювали на вулиці, щоб учинити самосуд. Тяжко побито кравецького челядника Шмуля Камельгарна, однак поліції вдалося вирвати його з рук роз'юшеної юрби.

Тим часом між військом розійшлася вістка про поранення вояка і перед квартирою Команди Поліції з'явилася сотня “шльонзаків”/51/ з домаганням видати їм Камельгарна, що перебував у поліції. “Шльонзаки” зо зброєю в руках пішли на Ринок і до жидівської дільниці, по дорозі долучилися до них “галерчики” та всякі охочі до грабежі типи.

Юрба стрінула фельдшера Нассановича, заколола його багнетами, після чого почалася різня в жидівській дільниці. Інтервенція військового коменданта міста не дала ніякого вислідку.

Під час того, як поліція розганяла юрбу на Старому Ринку, тяжко побито поліційного урядовця Броніслава Мазуркевича. До 11 ввечорі стверджено, що 7 жидів убито, 9 тяжко поранено, 11 вийшли з легшими ранами і було 12 таких, що хоч поранені, могли самі дістатися додому.

/51/ Уродженець або мешканець Шлеська, південно-західньої провінції Польщі.

Щойно о годині 11 ввечорі настав у місті
спокій./52/

Читачам цікаво буде довідатися, як виглядала інтервенція Тененбавма в польського “примаса”, кардинала Гльонда в Варшаві 1946 року в справі жидівських погромів після звільнення Польщі з-під німецької окупації. Ось як він про те пише:

“Автор, цебто Йозеф Тененбавм ... був у Польщі ранньою весною 1946 року, коли польські націоналісти вбили коло тисячі жидів у звільненій країні. Як Голова Світової Федерації Польських Жидів, він просив авдієнції в кардинала. Неохоче її дано. Більш як одногодинна авдієнція, хоч багата на ввічливі чемності, не дала вислідів. Кардинала прошено видати пастирського листа до його вірних з осудом повоєнних убивств жидів. Кардинал обіцяв, що “візьме це до своєї уваги” — напівобіцянкою. Вислідом був жахливий погром у Кельцах з масакрою 42 жидів”. /53/

Навели ми тут свідоцтво одного жида й одного поляка про те, що діялося з жидами в Польщі і де нема ані одного слова про Галичину, що її плямував Візенталь. Отже, коли називав він Галичину “країною традиційних погромів”, то говорив неправду. Як кому до смаку : один скаже, що розминався з правдою”, а другий, що просто “брехав”.

Одначе не міг затаїти того, що **два рази урятували йому** життя українці : раз, коли давніший його службовик у будівельному підприємстві вивів його з езекуційної камери, і другий раз, коли по втечі з львівського гетто скривався в жінки-кравчихи, що її називає жінкою теж жида — в'язня Артура Шайнемана, колишнього директора цирку. Трапляються в світі чуда, але щоб так одне за другим “чудо” вирвало його з обіймів смерті — якось мало імовірно. В “людовій Польщі” мають зовсім іншу думку

/52/ Jozef Tomaszewski: Rzeczpospolita wielu narodow, “Czytelnik”, Warszawa 1985, (w Archiwum Spraw Nowych) стор. 144-145

/53/ Tenenbaum Joseph: цитований твір

про те, як то чудесно раз-по-раз рятували то самого Візенталя українці, потім його жінку — поляки і накінець ціліського й непошкодженого вивезли аж до Австрії в такому стані, що він негайно по звільненні альянтськими військами міг стати до праці... ловити нацистів для американців. Загнуздаймо нетерплячку — довідаємося в свій час.

Візенталь, як теж інші жидівські автори, пише, що в авангарді німецької інвазії ішли “відділи зложені з прони́мецьких українців”. Вони перші ввійшли до Львова. Кожному, що хоч трохи цікавився тими справами, відомо, що був тільки один такий відділ з українців, т.зв. “Нахтігаль” (соловейко). Поминаючи на боці, як і чому він постав, з кого і для якої цілі його зформовано, — неспірна справа, що це не була фронтова частина. Зорганізована свіжо, ні разу не мала нагоди брати участі в боях. А ніколи жодна армія не ставить на чолі інвазійної групи в ході війни новиків, що не встигли ще понюхати стрільного пороху. Напереді, та ще й при вході до міста, де можна очікувати всяких несподіванок, при найбільших заходах обережності ідуть досвідчені й заправлені у воєнних діях фронтові частини, “кампфгрупен”, готові в кожному моменті та в кожній ситуації до бою, бо від того залежить доля всіх, що йдуть у другій лінії. А тепер мали б займати місто свіжоспечені вояки з українців-поворотників, щоб на radoшах — відсвяткувати ту подію брутальним жидівським погромом. Може не знав **тоді** Візенталь — хоч напевно вже знав, коли писав книжку, — що українців-бандерівців з “Нахтігалю” львівські жи́ди ані трохи не цікавили. Мали вони свої турботи, було їм спішно та й не встигнули з ними справитися, бо вже 6 липня наказано їм маршувати далі.

Для жидівських справ німці заздалегідь, старанно, ґрунтовно і з німецькою акуратністю підготували собі інші відділи і коли стане нам часу, до того вернемося. Одначе вже тепер мусимо заперечити маячіння про легендарні при кожному вступі до якогось міста “три дні і три ночі” повторювані вистрілювання жидів.

У Нюрнберзькому процесі ч. IX, проти Олендорфа й товаришів, /т. зн. винищувального апарату для ліквідації

жидів на зайнятих територіях СРСР/ свідок Шульц з "Зондеркомандо" в групі "Ц" /54/ виразно сказав, що перші езекуції жидів переведено **аж 4 липня 1941 року** з наказу командира винищувальної групи д-ра Оттона Раша. Того дня виконано 5 езекуцій по приблизно 18 осіб кожна, разом 90 осіб. Група "Ц" /55/ помаршувала далі 6 липня, цебто того самого дня, що його подає Візенталь як день свого арештування.

Далі говорить автор, що "місцева українська людність активно співпрацювала з Гестапо й есесами, багато українських поліцистів виявилися більш брутальні, як самі есеси".

Перш усього, української поліції, т. зв. "гільфсполицай"/допоміжня поліція/ ще не було. До того потрібно було наперед зібрати й вишколити людей, а не хапати перших з краю вулиці, не знаючи навіть, чи вміє він тримати кріса в руці. Такі курси відбувалися і для "помічної поліції" та "кримінальної поліції" /Кріпо/, в цій останній майже на 100% були поляки.

Зате була т. зв. міліція, що її для зберігання порядку на вулицях покликала військова влада, в першу чергу на те, щоб прочистити завалені трупами в'язниці в Бригідках, на Замарстинові і при вулиці Лонцького. Військо з засади відбирало зброю від цивільних людей, а не то щоб давати її відразу після вмаршу до міста, та ще й невідомим особам.

Про формування і склад міліції у Львові є мова на сторінці 1134 актів того процесу:

Прокурор д-р Горлік-Нахвалдд: Ви говорили, що у Львові при розслідуваннях /56/ брала участь теж міліція. Яка міліція, німецька чи інша?

/54/ Винищувальні відділи в протижидівській акції на сході називалися "Айнзацгрупен". Їх було 4 : А, Б, Ц, Д, а вони знов же ділилися на "Зондеркомандос". Інформації про події у Львові подані зо стор. 952 і наступних того протоколу.

/55/ Сторінка 959 того протоколу. Сторінки відносяться до **протоколів у німецькій мові.**

/56/ В оригіналі Ermittlungen. Це можна різно розуміти: збирання інформацій, розслідування, допити.

Свідок /той сам Шульц/: Ту міліцію створило військо з львівської людности, отже з місцевих людей.

Прокурор: Поляків?

Свідок: Поляків, українців, з місцевої людности.

Отже міліція не творилася спонтанно й самостійно так, як це діялося при вступі большевиків до Львова в вересні 1939 року і зникла з вулиць, як тільки надійшли німецькі відділи, а вони почали напливати вже третього дня після зайняття Львова.

Але ось що постійно стверджує інший жидівський автор /57/, а його ніяк не можна запідозрювати в об'єктивності супроти українців, при чому **він** покликується на німецькі джерела, подаючи м.і. звіт шостої "Айнзацкомандо" з групи "Ц" :

"Майже ніде не можна переконати людність , щоб активно ставилася до протижидівських заходів. У багатьох можна це пояснювати страхом перед поворотом Червоної Армії. Старші люди пам'ятають наглий відворот німців ще з 1918 року. З наміром протидіяти психозі страху і розвіяти в очах українців міт можливості повороту жидів до політичної влади, "Айнзацкомандо Ц" декілька разів наказувала жидам маршувати до екзекуції через місто і також наказувати українській міліції **приглядатися**, як стріляють жидів"./58/

Та це не дало бажаних наслідків, бо кілька тижнів пізніше та сама група жалілася, що **людність не хоче прозраджувати схованих** жидів, тільки етнічні німці /59/ радо і жваво співпрацювали з Айнзацкомандою.

З усіх сторін ішли звіти й голосіння про пасивність людности, не співпрацювала з німцями проти жидів, але й не помагала жидам, зберігала неутральність.

/57/ Paul Hilberg : The destruction of the European Jews, Quadrangle Books; Chicago 1961, pp. 202 and following.

/58/ Отже: приглядатися, а не брати участь в екзекуціях.

/59/ Так звані "фолькдойчі".

Гільберг нарікає, що жиди потребували помочі й милосердя, а не пасивности. А чи не потребували того самого українці від жидів у 1917-1918 роках? Він не хоче думати про те, що не давніше, як перед 20 роками в усіх цих містечках шалів терор Чека і зараз після того ГПУ, /60/ а їх апарат у переважній більшості складався з жидів, старших братів і батьків теперішніх мешканців. Російські урядовці, міські мешканці різного стану — це все повтікало, а всі “ревкоми”, “політкоми”, “воєнкоми”, увесь партійний, адміністраційний і поліційно-репресійний апарат ЧК і ГПУ переповнені були місцевими і зайшлими жидами. Це ніяка злобна пропаганда, ані перебільшування, бо хвалилися тим самі жиди, що в той час у своїй масі, за виїмком багатіїв, і всі ліві політичні жидівські партії масово вливалися в комуністичний рух, бачили в ньому спасіння й засіб відплати після довголітнього утиску. Та не тільки в Росії, але з цілої Європи і навіть з Америки йшли жиди за “світлом зо сходу”. А **большевики нейтральности не визнавали**, відоме в цілому світі їхнє гасло: “хто не за нами — той проти нас!” І всі ті безчисленні жертви в українськiм народі періоду “воєнного комунізму” повіки благословили б жидів, **якби вони тоді супроти українців зберігали таку ж саму нейтральність, як нежидівська людність супроти жидів у періоді воєнного походу гітлеризму на схід.**

В одному тільки випадку згадує Гільберг, що голову міста Кременчука, українця Вершовського, “Зондеркомандо 46” розстріляла за те, що він пробував захищати жидів.

Не чув я, щоб хоч **один жид-комісар пробував** боронити українців перед вивозом на певну смерть у Сибірі.

Ствердження настроїв української людности в світовій війні ярко освітлює темну хмару безшабашного антиукраїнізму тих, що їх, як ловців “воєнних злочинців”, уживають темні сили за їх спиною.

/60/ Чека — скорочення з “Чрезвычайная Комісія для боротьби з контрреволюцією і спекуляцією”. ГПУ — перші букви з “Главное Политическое Управление” — наслідник Чеки.

Тут пора б уже дати кілька слів пояснення. У тих роздумах трудно знайти нам відповідну назву для тих, що розбухали протиукраїнську нагінку під покришкою вишукування "воєнних злочинців". Всі вони жидівського роду, проте не можемо сказати, що **весь жидівський нарід стоїть за ними**, є ж бо такі, що з тим не годяться, але мовчать. Одні з байдужности, а другі зо страху. Знають бо, як жорстоко розправляються жиди з тими, що не хочуть маршувати під розгорненими прапорами новітнього зненависництва проти українців. Не маємо до них претенсій, нам вистарчає така неутральність, бо хто переходить у табір неутральности — тим самим ослаблює гістєричний похід "відьмоловів".

Але їх не бачимо і не знаємо. Зате бачимо, як суцільним фронтом проти нас стоять **жидівські організації**, всі без виїмку. Окремі жиди може де й негодують на таку поведінку своїх провідників, але не знаємо ані одної чисто-жидівської організації, якого б то не було типу : культурної, суспільної, допомогової, професійної чи іншої, хочби найменшої, щоб **явно проголосила свій протест проти знеславлювання народу українського** в прєсі, книжкових виданнях, телевізії та всіх засобах масової передачі інформації. Не вистарчає їм назвище такого здогадного винуватця, вони обов'язково тисячі разів при кожному судовому звідомленні підкрєслюють його українську національність. На процєсах у судах і прєсових звітах заєдно читаємо не про вартову сторожу в таборах, тільки про "українців", "українських сторожів" і т. п. За те відповідають і будуть колись покутувати не тільки ті, що таких засобів ненависти вживають, але й усі, що мовчать і проти того не протєстують. Нєначе самі такою своєю поведінкою провокують до того, щоб в обороні висунути такий клич, як колись проти комуністів : "з большевиками — по-большевицьки!", а тепер — "з жидами по-жидівському!"

Коли творилася в Канаді "комісія Дєшена" для розсліду, чи нєма в Канаді воєнних злочинців, з обвинувачєннями українців виступили чи не всі загально-крайового типу організації : "Жидівський Конгрєс

Канади”, “Б’ней Бріт /61/ чи пак його частина під назвою Ліги Оборони Людських Прав чи якимось інакше, “Північно-американська Мережа Жидівських Студентів”, “Жидівська Ліга Оборони” /62/, організація американських і канадських жидів “Документарного Центру Сімона Візенталя”, що існує окремо, але співпрацює з “Документаційним Центром Візенталя” у Відні. А може ще якісь, трудно спам’ятати.

Отже, маючи проти себе фронт такої широкої коаліції, є очевидне, що стоїть за ним як не вся, то величезна більшість жидівської людности Канади і ми мусимо прийняти якусь спільну назву для того фронту. Коли їм поставити руба питання, то всі в один голос заявляють, що, крий Боже, вони не проти українського народу, тільки проти українців-воєнних злочинців, але вся їхня преса гуде про “українців”.

Отже перед нами нема іншого виходу, як теж увесь цей сконсолідований у “відьмолівній” акції фронт називати просто “жидами”.

Досі ми не чули ані не завважили, — хоч та акція ведеться вже роками в ЗСА, перенеслася до Канади і висуває свої щупальці до Австралії і Великої Британії, — щоб хоч одна-одніська, нехай і невелика, але суспільного типу жидівська організація виступила з осудом, протестом або хочби з заявою про недоцільність такої акції проти українців на еміграції та ще й у такий час, коли в Україні йде жахливий наступ русифікації і що в той спосіб **жидівська акція тут**, ослаблюючи українську суспільність

/61/ Організація з Централєю у Нью-Йорку, побудована на зразок масонських лож, /така думка про неї/. Постає ще перед вибухом першої світової війни, за мету поставила собі боротьбу з наклепами проти жидів. Потім долучила до того впливання на християнський світ, щоб сприяти співпраці в деяких підставових завданнях. В тих справах зокрема була дуже активна під час II Ватиканського Собору. Мабуть займається теж допомогою жидам у скрутному положенні.

/62/ Про неї говорять, що повинна змінити собі назву на “Ліга жидівської напасти”, бо чомусь частіше про неї чути і бачити в акції напасливій, замість оборонній. Зокрема в ЗСА.

у вільному світі, **підтримує большевицький наступ в Україні**, отже хочуть того жиди, чи не хочуть, або заперечують, але **об'єктивно беручи, підтримує большевицько-русифікаційний наступ в Україні**. Отже, згідно з історичною своєю традицією стає проти України, з її ворогами, комуністами.

“Товариство жидівсько-українських зв'язків” у Єрусалимі опинилося в положенні тієї дівчини, що її манить солодкий гріх, а вона “і хотіла б, та боїться”. З явних виступів його голови, проф. Якова Сусленського, можна б здогадуватися, що він зо своїми ближчими співпрацівниками здає собі справу з того, що сполучена з розбурхуванням ненависти “відьмоловля” замість рова між двома народами копає пропасть і навряд чи вдасться її колись засипати. Ставить проти жидів народи, що політичною і військовою силою не можуть виступити в своїй обороні, і тому незмірно збільшує у світі число ворогів жидівського народу : тут же не самі українці, але й балтицькі народи, білоруський, хорватський, а тепер ще й австрійський. Але явного голосу **протесту це Товариство не підносить і не піднесе**.

В одному місці Сімон Візенталь пригадує собі, як більшість звільнених з концентраційних таборів в'язнів хотіли якнайшвидше забути про все, щоб зажити новим, щасливим життям. 1957 року стрінувся він з колишнім канцлером Федерального Уряду Австрії, католиком Альфонсом Горбахом, що довгий час провів у концентраційному таборі в Дахав. Горбах дорікав йому, що роздряпує старі рани, а це навряд чи доведе до добра.

Так думали жертви гітлеризму. Але Візенталь кричить: “Не сміємо забути! Коли забудемо — все те може повторитися за 20 чи 50 років.

Дозволимо собі бути іншої думки. Така ментальність і діяльність, що з неї випливає, мобілізує протижидівські настрої серед народів, досі байдужих чи навіть прихильних жидам. Возьмім за приклад невеликий числом, але шляхетний і гордий хорватський нарід. Століттями не міг він вернутися до повної незалежності, мусів задовольтися автономією, федерацією, поділений був між сусідні держави. На короткий час досягнув він

повної суверенности, що перервала довгу нитку піввільного стану. Одного з міністрів його Уряду, Артуковича, взяли на приціл жиди з-під прапору Візенталя і довели до видачі теперішній комуністичній Югославії 87-літнього старця, **втягнули його з шпитального ліжка** на літак до Білгороду. А вся акція проти нього і хорватського народу йшла найбільш брудними і лайливими словами, зачитуємо тут лише ті, що їх уживав Алян Раєн молодший /це він започаткував слідство проти Артуковича/. Аж кишить там від таких слів /подаємо в англійській мові, мові оригіналу/, як : thug, scum, rabble, scoundrel та інші, що в перекладі на українську мову значать : убійник, головоріз, катюга, покидьки суспільности, шумовиння, мерзотник, голота, потолоч, падлюка, паскуда і т. і., — це все під адресою хорватського народу, що боровся з комуністом Тітом за свою національну незалежність. Комусь, колись прийдеться платити рахунок за те, бо хорватський нарід того не забуде.

Кожен з тих білорусів, литовців, естонців, латвійців, українців і хорватів мав і його родина далі має якогось американського чи канадського приятеля. Страшна кривда, заподіяна тим жертвам відьмоловства **на їхніх очах**, каже піддати перевірці їх думку про жидів. Діти жидівських жертв мали і мають товаришів у школах, їхне середовище, хочби й не дуже широке, але вже інакше глядять і буде глядіти на жидів. Це змушує християнських американців і канадців призадуматися над речами, що їх досі не знали, бо ними не цікавилися. А тепер **жиди заставили їх вкусити овоча з дерева пізнання добра і зла** і перед їхніми очима розкрився цілком інакший, незнаний і приховуваний досі світ.

Пригадаймо приклад наклепницької кампанії жидів на президента Австрії, Курта Вальдгайма. Він не вбив ані одного жида, не післав ні одного до концентраку і це знають навіть його вороги, його політичні противники. Але Курт Вальдгайм, як людина чесна і справедлива, на становищі секретаря Об'єднаних Націй уважав, що не можна вдоволятися словом обвинувачів, треба дати слово оборони теж обвинуваченому і заслухати його думки. І навіть коли нема обвинувачення, але є дві різні думки, то тре-

ба, перед вирішенням, **заслухати думки обох сторін**. Таким чином дістав можливість висловитися також представник палестинських арабів, бо Курт Вальдгайм справедливо провадив справи Об'єднаних Націй, не хотів бути "шабесгоем" і в висліді того більшість членів Об'єднаних Націй висловилися проти деяких неоправданих претенсій Ізраїля і навіть його плямували. Практичного значення це не могло мати, бо завжди в свій час жидівські опікуни зголошували своє "вето". Але в світі це мало велике моральне значення і того Вальдгаймові жиди не хочуть простити. В безси́льній люті шмарували його ім'я. До чого довели? Велика більшість австрійського народу обрала Вальдгайма своїм президентом, голосували за ним навіть його політичні противники. Своїми впливами в ЗСА жиди довели до того, що ім'я Вальдгайма поставлено на списку осіб, що їм нездогошений в'їзд до Америки. Такої образи не може ніколи забути жоден нарід у світі. Така постанова викликала прикре здивування в світі : найбільша потуга нашої планети знизилася до становища сателіта.

Вся та акція, пов'язана з "відьмоловством" і пихатою поставою жидів тільки причинюється до того, що протижидівські настрої в світі ростуть, хоч не виявляють покищо себе наверх. В опінії світу жидівська розперезана "верхушка" опинилася в положенні хлопчика, що наробив збитків, сховався за мамину спідницю і звідти показує язика.

Мало хто з жидів здає собі справу, що **не шлях Сімона Візенталя, тільки шлях Якова Сусленського**, хоч і який він ще мало протоптаний, — не тільки в відношенні до українців, але й до всіх народів, що між ними і з них живуть жиди, може довести до того, щоб ніколи не повторився "голоко́ст" минулої світової війни.

Нехай ніхто не манить себе позірним спокоєм чи тишиною. Відомо ж бо, що кожну бурю попереджує тиша і тільки в небагатьох інстинкт відчуває в ній неспокій. Покищо світ мовчить. Але в свій час пригадається еґоїстично-самолюбній групі, що тероризує свій власний нарід. Вистане одна більша економічна криза, а навіть непередбачений вислід одних виборів, щоб колесо почало обертатися назад. І вже не спиниться.

Х.

Гора вродила мишу.

/жиди на протибілоруському фронті/

Майже нічого не знаємо з української преси про жидівську напасть на братній наш нарід білорусів, а вона йшла рівнолежно з акцією проти українців і балтицьких народів. А хоч довелось білорусам випити гіркої, то можуть вони мати принаймі те задоволення, що не вдалось жидам знищити білоруських провідників і шмарувати їх публічно перед судами.

Про цей відтинок лобової жидівської атаки на східньо-європейські народи, що їх батьківщина знайшлася під советською російською окупацією, можемо довідатися з книжки "The Belarus Secret", що її написав прокурор УСР Джон Льюфтус /62 "А"/. Хто ж він, цей Льюфтус? З передмови виходить, що це ірландський американець, походить з старої ірландської католицької родини, брав участь у другій світовій війні, скінчив студії докторатом права в Бостоні, прокурором УСР став на 32 році життя, /63/ а виконавши там своє завдання, веде приватну адвокатську канцелярію.

Як пояснити собі його участь у прожидівській акції? Присвята книжки його новонародженій доні разом з жидом Соломоном, щоб ніколи не потребувала свідчити про таке, як Соломон, могла б насувати підозріння, чи не з жидівкою він одружений? Мабуть ні, бо це було б дуже рідкісне явище в глибоко релігійному ірландському католицькому народі. А коли нема в нього ніякого родинного пов'язання з жидами, то може "бизнесове"? Цю думку можуть наводити вступні пояснення та короткі інформації на "сорочці", т. зн. м'якій обгортці поверх

/62А/ John Loftus: The Belarus Secret, edited by Nathan Miller, New York, Arthur A. Knopf, 1982.

/63/ Щось тут не до ладу. Мусить бути помилка в датах. УСР постав 1979 році, тож коли Льюфтус мав тоді 32 роки, то не міг брати участі в другій світовій війні.

оправи книжки. Там зараз під заголовком зазначено, що книжку **зредагував** Натан Міллер, а це значить, що перейшла вона через сито жидівської цензури, бо хоч притягнуто "гоя" до роботи, то не дозволено йому **самому** написати й пустити в світ книжку. Це до деякої міри нагадує нам колишнє царсько-російське "дозволено цензурою", або "імпріатур" на книжках теологічного чи церковно-релігійного змісту. Ще більше утверджують читача в тому подяки автора за подану йому поміч: російському жидові на прізвище Соломон Schiadow /невідомо, як воно вимовляється в російській мові/, **спільникам** його адвокатської фірми /Dana i Gould — оба жиди, за поміч у редакції та інтерпретації Майкові Гамільбургові, Ашбелеві Грінові і Натанові Міллерові — зайво вияснявати читачам, хто вони, за них говорять їхні назвища.

Отже ясно, як сонце, що жиди висунули ірландця-католика, як фірму, ніби безсторонну, а в дійсності цензурували його, "помагаючи редагувати й інтерпретувати". Тому з рукою на серці можна сказати, що справжніми авторами цієї книжки є жиди.

Багато є таких, що не мають терпеливості перечитати книжку "від дошки до дошки". Для них подано коротенько на "сорочці", що це є перший повний звіт про "надзвичайно таємну роботу, а велася вона проти наказів президента, про те, як то без відома суспільности /читай: жидів/, Конгресу і навіть американських розвідних установ таємна секція Департаменту Стейту 1948 року наймала до праці членів "маріонеткових" воєнних Урядів Білорусі. Деякі з них брутально масакрували жидів, а потім разом з німецькою армією боронили Райх перед військами ЗСА. Департамент Стейту вживав їх до партизанки в Советському Бльоку, а коли вона впала, коляборантів перевезено до ЗСА і дозволено їм тут жити.

Прокурор УСР, як величезна більшість американців, не мав зеленого поняття про Білорусь, білоруський нарід, його історію і трагічну долю. Інформації доставляли йому помічники-жиди, разом з своїми "інтерпретаціями", за що їм він подякував на вступі. Додає, що в праці великою перепоною була віддаль часу 40 років. Від себе зазначає,

що американські розвідні установи відмовлялися від співпраці. Правда це, чи ні — не знаємо. Але навіть якби так і було, то хто як хто, але з-поміж американців вони ще найбільше могли сяк-так орієнтуватися в тих справах, не бачили там нічого шкідливого для Америки, тому й не було про що звітувати. А що найцікавіше — неправдиво пише, що Советський Союз не хотів давати доказів на злочини, виконані на советській території. Це очевидна брехня, бо сьогодні всьому хрищеному світу відомо, що Совети:

а/ Під час відвідин Аляна Раєна в Москві, куди він їздив з таким проханням, погодилися на всі його пропозиції і прохання, навіть коли дещо з того здавалося їм непотрібним і незрозумілим з точки погляду советського “правосуддя”.

б/ Самі запрошувалися і навіть фальшували свідоцтва, документи і фотографії на кожне бажання слідчих і прокурорів УСР, щоби більше, самі їх привозили до ЗСА.

в/ Ніколи не відмовляли УСР висилати своїх слідчих до ССРСР, щоб там на місці допитувати свідків і “співпрацювали” з ними в тих допитах, а як така “співпраця” виглядає і на чому полягає, добре знають усі, хто жив під большевицьким режимом.

Потім прокурор УСР звузив свої нарікання на Советів за відмову доказів проти “воєнних злочинців”, кажучи, що не хотіли їх давати тільки проти білорусів, зате охоче доставляли докази проти українців і балтицьких народів. А відмову щодо білорусів прояснював тим, що большевики мають своїх агентів між білорусами і не хочуть наражати їх на розкриття.

Аргументація досить хитка. Виходило б, що звинувачені в Америці “екс-наці” — білоруси є одночасно большевицькими агентами і тому щадять їх большевики. Але що за користь їм з таких агентів, що на них звернули увагу американці, хочби й за інші справи, і хочуть ставити їх перед суд? Вони виявлені, як небезпечні та шкідливі для ЗСА і вже непотрібні.

З другого боку це свідчило б, що звинувачені чи хочби тільки підозрілі про “нацизм” українці й балтійці, не є ані агентами, ані комуністами, а що на них ССРСР вишукує та

ще й до того фабрикує фальшиві докази, то значить, що вони шкідливі й небезпечні для Советів і тим самим корисні для ЗСА. І що Совети, підтримуючи жидівську акцію проти українців і балтицьких народів, хочуть позбутися їх з Америки американськими й жидівськими руками, діють на шкоду Америки.

Безпідставність жалів на СССР за те, що не хоче давати доказів проти білорусів, найкраще засвідчує те, що большевики з власної ініціативи прислали до Конгресової бібліотеки різні книжки, видання Білоруської Советської Республіки, з описами білоруського коляборанства під час війни, всяких жорстокостей, і потім додали ще звіт про їх співпрацю з британськими й американськими установами. А одночасно поінформували про ту посилку заінтересованих жидів.

Також і про українців та інші народи розсилали большевики таку літературу — та все те в Америці викидали на сміття, нікому не хотілося перекладати того на англійську мову. Тоді вони пішли до голови по розум і все те почали друкувати англійською мовою, цитували “показання”, т. зн. зізнання свідків, різні зфальшовані документи, навіть фотографії. Не так то тяжко до фотографії в німецькому однострою доробити чюю хочете голову. В книжках на білоруській мові було багато таких індивідуальних і збірних світлин. Зокрема поміщено там чимало звітів про “звірства” над жидами, большевики бо дуже добре розуміли, що ніхто інший тільки **жиди руками й ногами вхопляться за те** зо своєю нахабністю, щоб використати те, де треба. Всі інші американці мали вже досить другої світової війни, куди — до речі — ввесь час штовхали їх жиди через свого дорадника президентові Рузвельтові, коли ж думали про війну, то хіба тільки про те, як захоронитися перед третьою, а вона могла б прийти не від мертвих уже “нацистів” і “фашистів”, тільки і єдино від комуністів.

Закиди УСР ішли проти таких чільних білоруських діячів:

Емануїла Ясюка, начальника району в Білорусі і коменданта білоруської поліції.

Радислава Островського, Голови Білоруської Національної Ради і від 1944 року — голови білоруського Уряду.

Франца Кушеля, міністра військових справ у тому Уряді, а передтим чинного на різних становищах у Білорусі діяча.

У Білоруській Національній Раді з'єдналися **всі** білоруси : на Заході, в Німеччині і на рідних землях. Тому, що вона намагалася створити власну незалежну білоруську державу мусіла боротися з більшовиками та їхньою агентурою в Білорусі, а туди належало дуже багато жидів. Зате УСР підтягнув членів Білоруської Національної Ради не тільки під категорію німецьких колаборантів, але й "воєнних злочинців".

Мусимо пам'ятати, що в Білорусі, пропорційно до загальної кількості людности, жило дуже багато жидів, а як завжди в своїй історії, так і тут вони підтримували сильніших, отже до другої світової війни ішли в Польщі з поляками, а в ССРСР з москалями проти білорусів.

У столиці Білорусі, Мінську, зібралася одне з найбільших скупчень жидів у Східній Європі. Ще в царській Росії перша партія з-під прапору II Інтернаціоналу була не російська, тільки жидівська — "Бунд"—, що заснувалася саме в Мінську. Там теж відбула, при жидівській організаційній допомозі, свій засновний з'їзд Російська Соціал-Демократична Робітнича Партія.

Тепер Білоруську Національну Раду представлено як безпосередньо відповідальну за винищення жидів у Білорусі, бо без неї німці не могли б zorganizувати розвідної служби, розбити більшовицьку партизанку та втримати під контролею цілу Білорусь.

Первісний, ще перед слідством висунений закид, що білоруси поруч з німцями боролися проти американців і взагалі проти західних Альянтів, мусів відпасти, бо показалося, що зформована з білоруської поліції 29-та Ваффен СС Дивізія, як тільки після відвороту з Білорусі перекинено її на італійський фронт — негайно перейшла до Альянтів. Те саме зробила у Франції 30-та Ваффен СС Дивізія, теж зложена з Білорусів. Островському вдалося добитися того, що вона стояла під владою білоруського

Уряду /жиди з УСР називали його “маріонетковим”/, її переформовано й переорганізовано, вона дістала назву “Збройна Штурмова Бригада “Білорусь”. Її розбито, частину, що урятувалася, проти волі Островського приділено до армії Власова, однак білорусам таки вдалося її звідти вирвати. Так само Островський не погодився, щоб Білоруська Національна Рада приступила до “Комітету визволення народів Росії” Власова.

Коли стало явним і незбито доказаним, що білоруські військові частини при першій зустрічі з західними альянтськими арміями переходили на їх сторону, — закид змінено. Не проти Альянтів, тільки проти варшавських повстанців 1944 року боролася одна частина білоруської дивізії.

Одним з закидів білорусам було, що під проводом Михайла Вітушка брали вони участь у відділах спадунів Оттона Скорцені. Скинено дві їх групки у большевицькому запллі і по них загинув слід.

Від себе можемо додати, що білоруський нарід не припинив своєї боротьби після падіння Третього Райху. Рештки білоруської бригади поскидали з себе відзнаки і помаршували до таборів полонених коло Регенсбурга на відтинку генерала Паттона, було бо відомо, що він ворогом комуни. Пішли советські інтервенції, щоб бригаду видати, але Паттон не піддався, з обов'язку мусів її ніби “арештувати”, цебто тримати в таборі полонених під наглядом, але видати її большевикам не погодився. Тим часом білоруси порозумілися з польським генералом Андерсом і знайшли пристановище в його армії. Андерс зробив це не з симпатії до білорусів, ані не з охоти їм допомогти, тільки у власному інтересі — збільшити свою армію білорусами. ніби як колишніми польськими громадянами і тим самим піднести значення польського “альянта”.

Таким способом частина білорусів урятувалася, вирвалася з-під влади незорієнтованих і постійно жидами нацьковуваних американців. Друга частина дісталася до французької окупаційної зони, де заопікувався нею білоруський діяч інж. Абрамчик, що жив колись у Парижі і мав добрі зв'язки серед французів.

А для всіх прийшов рятунок, коли американський військовий штаб домовився про співпрацю з генералом Геленом, шефом німецької військової розвідки, що добре знав Островського ще з Смоленська, як талановитого й енергійного організатора.

Франц Кушель, що зібрав до купи останки білоруської бригади в таборах у Регенсбурзі й Міттельдорфі, провадив військовий вишкіл під покришкою скавтової /пластової/ організації і "товариського клубу ветеранів".

Станислав Станкевич, визначний білоруський діяч, зорганізував білорусів у таборі Остергофен.

Табори з переважно білоруськими впливами були в: Баксманд, Міттельдорф і Ашаффенбург. Жиди звинувачували Гелена за те, що ніби постарався, щоб учителі, харчеві магазинери, перекладачі та різні урядовці в них були безпосередньо зв'язані з його організацією, помагав їм підробленими документами, а фабрикував їх білоруський "спец" Юрій Бартішевич. А щоб надати тому закраску скандалістики, жидівські інформації твердили, що Бартішевич продавав документи кожному, хто хотів, навіть советчикам. Мабуть не дуже тому вірили американці, бо дозволили Бартішевічеві приїхати до Америки.

Такі відносини в таборах з білорусами дуже не подобалися жидам, вони ж бо те саме робили в інших таборах УНРРА /63"А"/, коли на чолі тої організації стояв жид, колишній посадник Нью-Йорку, Леман. А робили вони це тому, щоб слідкувати за втікачами, фаворизувати своїх одновірців і також співпрацювати з "альянтами-большевиками", доставляючи їм інформації про мешканців таборів, а тепер це дуже їм підтяв Гелен.

Ще заки почалося "відьмоловство" в ЗСА серед білорусів, українців і балтицьких народів, розперезано

/63"А"/ УНРРА / United Nations' Relief and Rehabilitation Administration Організація допомоги потерпілим у війні країнам. Опікувалася теж утікачами, утримуючи для них табори.

шалену пропаганду за тим, щоб їх не допустити до Америки. Звичайна публіка не розуміла, яку шкоду могли принести Америці втікачі? Шкода від них дійсно була, і то велика, лише большевикам, що завдяки американській допомозі урятувалися в війні і тепер почали наставляти роги і довели до т. зв. холодної війни. Втікачі з-під советської влади могли сказати світові правду про “советський рай”, тому йшла непереребрива в засобах акція, щоб їх якнайдовше лишити в Європі і вкінці видати большевикам.

Першими, кому почали відкриватися очі, були військові кола. На них лежала відповідальність за безпеку й оборону Америки і вони нагло побачили та зрозуміли, що їхній “союзник”, з дядьком Джоу /64/ на чолі поволі, але невпинно, переходить на ворожі Америці позиції. Військо зрозуміло, як невідготоване і просто безборонне — поминувши воєнну техніку та воєнний матеріал — було воно до війни з таким ворогом, як большевики, що можуть бути слабші на фронті, але далеко більш небезпечні в американському запіллі, де можуть зводити нанівець американські успіхи на фронтах. Не було зовсім в американців знання ворога й уміння вдарити по ньому не тільки “з чола”, але й усередині та ззаду.

До деякої міри почав це теж розуміти Департамент Стейту і вислав до Європи свого представника Візнера./65/

Безпосередньо по війні большевики вишукували різних німецьких атомних спеціалістів і взагалі фізиків,

/64/ Жидівська пропаганда дурманила людей, представляючи Сталіна добродушним вусатим дядьком і називаючи “дядьком Джоу” (Uncle Joe).

/65/ Створено т. зв. Office of Policy Co-ordination (OPC)

Ця установа займає організацією, вишколом і підготовою партизанів. На чолі того уряду стояв Франк Г. Візнер. Авжеж, це страшенно не понутру було жидам, перекреслювало їх плани в комуністично-жидівській спілці, що аж до часу, доки Сталін не затіяв “процесу проти жидівських лікарів”, усіми силами підтримувала просоветські і поборювала протикомуністичні рухи, організувала шпигунство для Советів. А хто хотів боротися з комунізмом, того клеймувала “есесом” і “нацистом”.

звинувачували їх перед американцями, як “воєнних злочинців” різними фальшивими доказами, жадали негайного арешту й видачі большевикам.

Пентагон домагався від президента Трумана не допускати до того і стягати їх до Америки. Але Білий Дім, за підшептами дорадників, комуністичних жидів, боявся звинувачення, що ЗСА ламають міжнародне домовлення, і заборонив допускати до Америки якогонебудь науковця, що “добровільно помагав нацистам”.

Так само заборонено привозити до ЗСА спеціалістів від партизанської боротьби з ССРСР на додатковий вишкіл до ЗСА. А їх конче потрібно було американцям, щоб американській армії, що не мала поняття про внутрішні відносини в ССРСР і бракувало їй досвіду в партизанських діях.

Був такий німецький спеціаліст д-р Фрідріх Бурхард, що розумів усю безглуздість гітлерівської політики на сході. Він описав діяльність білорусів і дав докази, що вони боролися тільки проти ССРСР за своє визволення. Вирахував, схарактеризував і пояснив усі помилки гітлерівців під час окупації Білорусі, подавав способи, як уникнути того на випадок, якби прийшло до війни з ССРСР і західні армії знову зайняли б Білорусь. Подав теж людей, що далі працюють у тому самому напрямі й душі.

Для американських штабових військовиків це був безцінний вартості документ. Вони відразу заклали його до **суворотаємних**, щоб не дісталася це до преси, ласої на всякі сенсації, і не дійшло в той спосіб до відома большевиків. А самого Бурхарда військова розвідка взяла під свої крила так, що пізніші відьмолови вже не знайшли його сліду.

У тих справах почалася співпраця між військом і Департаментом Стейту,^{/66/} а це перекреслило жидам усі

^{/66/} Вишколом партизанів і взагалі досліджуванням та розроблюванням тактики партизанської боротьби займався Office of Policy Coordination, далі називатимемо його скорочено OPC від перших латинською азбукою букв його назви. Візнер рішив вербувати туди тих, що колись те саме робили за німецької окупації і мали вже в тому досвід. Він планував звалити советський режим знутри, якщо можливо — без американської

інтервенції. Засобами до того мали служити : пропаганда, економічна війна, саботажі та підривна діяльність. Жиди ставили йому закиди, що не тільки в окупованій Німеччині, але й у Румунії здав він список противників Советського Союзу, а між ними були німецькі коляборанти і члени "фашистської" організації "Залізної Гвардії" знані зо своєї ненависти до жидів.

Свою діяльність Візнер заплянував широко. Його мало цікавило, чи хто коли коляборував з німцями, якщо він коляборував **проти большевизму**. Він збирав інформації і досвід, від кого тільки міг. Одним з таких був Фрідріх Бурхард, оберштурмбаннфюрер /підполковник/, шеф відділу еміграційних справ СС. Також Густав Гільбер, дипломат з міністерства заграничних справ і професор Гергардт фон Менде. Але що найважніше, він домовився з шефом німецької військової розвідки Райнгардом Геленом і з його архівів дістав назвища осіб, що могли б творити зародок групи Візнера в тій війні. Між ними були й білоруси з Білоруської Бригади, що скривалася в Німеччині.

Візнер був єдиний, що не зважав на гармідер жидо-комуністичної пропаганди, що під покришкою вилуплювання "нацистів" переслідувала всіх, хто виступав проти комунізму. Йому вдалося переконати тодішній американський Уряд, що нацисти — нацистами, але їх уже нема, вони **не творять ніякої небезпеки** для Америки. А якщо колинебудь з'явиться якась небезпека для неї, то **тільки від большевизму**, тому заделегідь треба сипати оборонні вали проти нього, а до того слід притягати тих, що знають большевизм не з книжок чи подорожей журналістів і дипломатів до ССРСР, тільки тих, що пережили його благодать на власній шкірі. Він написав **урядового листа** з аргументацією на доказ правдивости своїх тверджень.

Одним з наслідків того листа було, що Іміграційний Уряд скреслив ОУН зо списку організацій, що їм заборонено в'їзд до ЗСА. Це викликало шалену лютю у комуністичних і жидівських колах. Прокурор УСР подавав, які закиди висунено проти Візнера:

1. Він знехтував заборону Конгресу і таємною контрабандою перевозив "нацистів" до ЗСА.

2. Зловживав державними грошми, купуючи зброю для екснацистських терористів.

3. Ставив перешкоди справедливості, скриваючи "воєнних злочинців", що їх осудив Нюрнберзький Трибунал, Організація Об'єднаних Націй і Конгрес ЗСА.

Жиди зацькували його неймовірними образами, наклепами й **обвинуваченнями** з помсти за те, що перекреслив жидівські

рахунки. Жиди закидали, що в армії **зумисно скреслено** назвища деяких науковців, як підозрілих про “воєнні злочини”, а щодо деяких припинено слідство “з браку вистарчальних доказів”. Науковці начебто прилетіли літаками на основі т. зв. Aircraft Weight Bill цебто просто як товар, пізніше перекинено їх до Мехіко і звідти вони “легально дістали дозвіл переїхати до Америки”. Авжеж, жидам це не було доводоби, вони воліли б віддати тих спеціалістів “альянтам-большевикам” ніби на покарання, а в дійсности на примусову їх працю для большевиків проти Америки. Одначе військо вважало дозволеними всякі хитрощі, щоб таких спеціалістів, як Вернев фон Бравн зберегти для себе. Прокурор УСР жаліється, що не всі вони були калібру фон Бравна, т. зн. не мали таких високих кваліфікацій.

А Візнєрові кинули на голову каменем, що він придумав програму просунути до Америки “бійців за волю”/67/, де вони підготовлялися б до того, щоб у свій час створити “Національні Комітети Визволення”. Тут завважимо, що большевики ввесь час це робили, а йшли ще далі, бо творили не “комітети”, а вже готові “Уряди”. Наклепи на Візнєра йшли аж так далеко, що нібито з актів тих осіб викидано деякі компрометуючі папери, а коли потрібно — видавано їм фальшиві документи.

Заборону перевозити спеціалістів від партизанської боротьби в ССРСР на перевишкіл до ЗСА ніби обійдено так, що вони приїхали туди, як воєнні бранці.

Тут кожен здорово думаючий американець може слушно запитатися? Яка з того шкода для Америки? Не було ніякої, але була велика для комуністичного світу, бо

намагання припобитися большевикам і не допустити до ЗСА східньо-європейської еміґрації.

/67/ Рідко почуєте або перечитаєте в Америці слово *freedom fighter*, хоч стало вживає його президент Рєґан. Під впливом жидівської преси, радіо і телевізії всіх, хто бореться за визволення з-під большевицького режиму, називають “контра”, це слово взяте з утертої большевицької фразеології, скорочення з “контрреволюції”.

ті люди стягали більшо з очей американської суспільности, від них училися американці, як слід боротися з большевизмом.

Ми вже згадували на іншому місці про жида Артура Кляйна, що 8 серпня 1948 року підніс голос проти допущення до ЗСА “переміщених осіб” з Німеччини. При тій нагоді предложив він меморіял з обвинуваченням білоруса Станислава Станкевича, як приклад, як то в таборах у Німеччині скриваються “воєнні злочинці”. Подав докладний опис, як вигублено жидів у Борисові і зазначив, що тих “воєнних злочинців” є дуже багато:

“Вони мають тепер інші назвища, подаються за мучеників советського режиму... Разом з ними переходять там ес-еси, балтицькі й українські коляборанти. Вони показалися такими льояльними своїм “нацистським панам”, що ті включили їх у свої елітарні з’єднання СС, а щоб кваліфікувати себе до членства в СС, муіли доказати цілковиту льояльність до Гімлера, муіли бути “супер-убивцями”...

...“Нацистів” було мало, розсіяні були по містах і містечках, а щоб переводити конфіскати, реквізиції, забирати до примусових робіт, уживали вони широку масу коляборантів з місцевих мешканців, без них не могли б виконати свого завдання”.

Завдяки старанням і допомі різних американських чинників дісталися до Америки білоруські провідники : Франц Кушель, міністер військових справ у білоруському Уряді; Юрій Соболевський; Емануїл Ясюк. Найбільші труднощі мав Станкевич, усі прохання йому відкидувано, жида й комуністи на голову ставали, щоб не допустити його до Америки, але він таки приїхав туди 1959 року. Лише один Островський муів виїхати до Аргентини, хоч пізніше йому таки поталанило дістатися звідти до Америки і з’єднатися тут зо своїми земляками.

У червні 1949 року білоруська мережа в Європі постановила перенестися до ЗСА, прокурор УСР стверджує, що прибуло туди понад 300 білоруських “нацистів”. Жиди часто робили на них доноси до Федерального Слідчого Бюра, хоч без наслідків, бо це були звичайні голословні звинувачення.

Повстання в Будапешті причинилося до того, що на якийсь час притихла протибілоруська нагінка. Віджила 1964 року, коли газета “Morning Freiheit” у Нью-Йорку в числах з 13.IV., 10.VI., і 2.VII. переповідала інформації з СРСР про Франца Кушеля та Емануїла Ясюка. Причинилися до того теж відвідини в ЗСА Сімона Візенталя. Він не обвинувачував публічно, як прокурор, тільки “дораджував” і “давав інформації” організаторам “відьмоловства”.

Найперше жиди почали висилати “репортерів” до білоруських діячів. А коли один такий прийшов до Франца Кушеля — він викинув його за двері.

Тоді взялися писати анонімні листи з погрозами. На те білоруси звернулися зо скаргою до Федерального Слідчого Бюра /68/.

Далі пішли доноси до Іміграційного Уряду, а коли той писав за інформаціями до інших урядових джерел — дістав відповідь, що ті люди є “антикомуністами”. CIA /69/ відповіла, що “нема негативних інформацій про ті особи”, а коли більш уперті допитувалися, як треба розуміти “негативні” інформації, діставали відповідь : “нема ніяких доказів комуністичної чи прокомуністичної діяльності”.

Відомий нам уже Йошуа Айльберг, голова конгресової підкомісії з дуже довгою назвою “House Committee's Subcommittee of Immigration and Naturalization” і Елізабет Гольцман зібрали 44 підписи конгресменів з домаганням вяснення від міністерства війни, між іншими теж про

/68/ Federal Bureau of investigations.

/69/ Central Intelligence Agency - Центральна Розвідна Агенція, прийшла на зміну своїй попередниці з воєнного часу... Не мішаги з CIC — Counter Intelligence Corps. Його завданням було вишукувати воєнних злочинців. Стояв цілком під впливом і на послугах жидів.

Емануїла Ясюка. Його назвище різно передавалося в англійській транскрипції в архівах і довго тривало, поки Департамент Війни все те перевірів та відповів, що не знайшов назвища "Jasiuk".

В імені своєї "підкомісії іміграції та натуралізації" Айльберг звернувся до Головного Контрольора, щоб перевірів це в усіх розвідних установах.

Своєю влізливістю і настирливою нахабністю жиди настроїли проти себе багато осіб з персоналу розвідних установ. Їхні урядовці зрозуміли, що тут ідеться не про добро Америки, чим жиди прикривалися, ані навіть про абстрактну "справедливість", тільки про чисто жидівський "бизнес". Шукаючи за справами, що їх від них жиди домагалися через різні інші установи, вони порозумівалися з собою і коли вкінці Головна Контроля дістала іміграційні акти Ясюка — не було там ані одної інформації, що в'язала б його з розвідними установами.

Такі самі нарікання подавав прокурор УСР відносно Франца Кушеля.

15 травня 1978 року Головна Контроля / General Accounting Office/ виготовила звіт для Конгресу, що його жадала "підкомісія іміграції і натуралізації", цебто жид Айльберг. Зводимо його до суті в одному реченні:

"Нема ніяких доказів на розгалужену змову з метою перешкодити провірці здогадних "воєнних злочинців".

Але справа знайшлася вже на форумі Конгресу, а це відкривало такі можливості:

1. Продовжувати її, не вдоволяючись відповіддю однієї установи.

2. Пустити в рух пресу і т. зв. "мідія" та в той спосіб простягати акцію не тільки на уряди та установи, але й на цілу країну.

3. Запрягти до неї величезну масу жидівського пропагандного апарату, що загніздився в пресі, радіо і телевізії.

4. Атакувати в той спосіб **кожного конгресмена** в його виборчій окрузі, підбурюючи проти нього виборців.

Прокурор УСР Льофтус представив Аллянові Раєнові, що як Голова УСР був його безпосереднім верхником,

звіт про білоруських “нацистів” у ЗСА, а в нім не тільки обвинувачував білоруських діячів, але й опоганював їхні імена та з насміхом висловлювався про визвольний рух білоруського народу. Навіть виростлий у гетто жид не справився б з тим піпше.

На тій основі Аллян Раєн у жовтні 1980 року передав до Головного Прокурора /Attorney General/ Беньяміна Цівілетті “суворо-таємний звіт”, після чого розгорнулося широке слідство проти білорусів.

Та вже не було як насититися жидівській ненависті, вона потерпіла поразку тим, що :

1. Не вдалося ще в Європі передати більшовикам членів білоруських військових формацій.

2. Не вдалося не допустити їх до ЗСА, бо всі білоруські провідники, що хотіли приїхати до ЗСА — не зважаючи на скажені зусилля жидів перешкодити тому — таки приїхали туди скоріше чи пізніше.

3. Приїхали теж рядові громадяни й колишні військовики, хто з них хотів.

4. Коли нарешті добилися того, щоб почати слідство проти тих білорусів, що їх старалися підтягнути під категорію “воєнних злочинців” — головні провідники білоруського народу з довоєнних і воєнних часів **стояли вже поза досягом “жидівської справедливості”**, перенеслися до вічності. Померли : Емануїл Ясюк, Франц Кушель, Радислав Островський /17 жовтня 1979 року/ і Станіслав Станкевич /3 листопада 1979 року/.

Велика гора жидівського звинувачення вродила малу мишу, прийшлося їм зайнятися ловлею дрібної рибки і вдоволитися барабанним гуркотом жидівської преси з нагоди процесів над низовиками, якщо б узагалі до того дійшло і якщо б закінчилися вони бажаним для жидів успіхом. Не було вже чим заімпонувати публіці та оправдувати грубі мільйони податкових грошей видані на жидівську “відьмоловлю”.

Один з таких активних “відьмоловів” ще з двома типами поїхали до місцевості Савт Рівер у стейті Нью Джерзі, де жило багато емігрантів зо Східньої Європи. Його в першу чергу цікавили білоруси. Оглядав церкву св.

Євфрозини з пам'ятником, де був напис: "На пошану тим, що боролися за волю й незалежність Білорусі".

Авжеж, для кагебівських підлизнів і жидівських наймитів усі білоруси, що боролися і згинули за волю свого народу — це "нацисти" і коляборанти. На таблицях фундаторів церкви написано назвища членів будівельного комітету. Для шабесгоя і жидівського лакузи — це "проміненнтні коляборанти з часу нацистської окупації СССР".

Вони шукали могили Емануїла Ясюка. Господаря церкви і цвинтаря один з них піддурих, що ніби обіцяв своєму батькові, приятелеві Ясюка, покласти вінок на його могилі. Навіщо йому було потрібно тієї могили? Хіба може підозрівав, що в ній лежить хтось інший, а Ясюк гуляє десь на волі. Як це перевірити? Старатися про ексгумацію і порівняти тлінні останки Ясюка з його фотографією? Запізно вже повторяти історію з Менгеле в Бразилії. Він обурювався, що Ясюк повбивав тисячі "своїх земляків, поляків і жидів", а не зважаючи на те дозволено йому спокійно жити й умерти в Америці.

У справі білорусів значну й одночасно наскрізь підлу роль зіграв молодий жид Марк Мазуровський, що вдавав приятеля білорусів та їхнього визвольного руху. Представився, як стипендист установи "Nation Endowment for the Humanities", а що народився у Франції і ніколи не бував у Білорусі, білоруси гостинно його прийняли, інформували про політичне життя і визвольну боротьбу Білорусі. Говорено так, як з першим-ліпшим прихильним до білорусів репортером, знаючи, що це буде надруковане. Він представляв їм справу так, що має писати наукову працю і вона буде друкуватися книжкою. Отже напевно не згадували про якісь таємні справи. Мазуровський втискався в білоруські хати, заходив у розмови з ким тільки міг, оглядав їхні архіви, що хоч призначені тільки для білоруського вжитку, але не до друку. Знаючи, що він писатиме книжку, не могли ж показувати йому речей, що не повинні вийти поза середовище білорусів, тим більше, що вже мали нагоду переконатися, як ворожі для них люди, а зокрема жиди,

чіплялися всякої дрібниці, щоб їм зашкодити. Мазуровський зібрав, що міг, а коли вже почав ліпше орієнтуватися в історії Білорусі останніх десятиліть, — решту додав від себе. Пішов слідами всіх інших жидівських “істориків голокосту”.

Таку зфабриковану “наукову працю” передав до УСР, а прокурор закваліфікував її, як доказовий матеріял, хоч уже з самого способу написання тієї “наукової праці” міг пізнати, **що** сперте на фактах, а **що** м'яко кажучи — на гіпотезах, здогадах, а то й вигадках.

Першу білоруську справу почато проти Станіслава Станкевича, що його жиди назвали “різником з Борисова”, але, як уже сказано вище, він помер ще заки мав початися її розгляд перед федеральним судом у Нью-Йорку.

Чи були якісь дрібніші справи проти білорусів перед судом і скільки їх було? Не було сліду про те в пресі, а це значило б, що покінчилися невдачно для жидів, бо йнакше жидівська наємна преса це напевно роздула б. Думаємо, що були, мусіли ж бо і жиди і УСР якось оправдати видачу грубих податкових грошей на “відьмоловлю”.

ХІ.

Чуже бачуть під лісом, а свого не видять під носом.

А.

Подаючи число своїх втрат у часі другої світової війни на кругло шість мільйонів — цифру грубо перебільшену — жиди підтягають їх під одну причину: їх вигубив націонал-соціалістичний німецький режим такими засобами, як розстріли, газування у спеціальних автах, а потім у коморах, побиттям на смерть, отруйними ін'єкціями, вішанням і т.п. усякими родами насильної смерті. Де можуть, там підсувають і “місцеву людність” як помічників. При тому промовчують, що навіть якби не було німецької екстермінаційної політики супроти жидів і якби їх лишили на такому самому статусі, як інші підбиті народи на окупованих територіях, цебто якби вони були такими самими “унтерменшами”, як поляки, чехи, українці та інші і

якби ні одного з них не арештували — то з природних причин вигинули б маси народу. На це складалися б такі речі як старість, хвороби, загальне недоживлювання / так само як у першій світовій війні/, різні випадки, катастрофи, бомбардування і т.п. У жидів може більше, як в інших, бо вони зосереджувалися по містах, а під час кожної війни міська людність голодує більше, як селяни. Як показує порівняльна статистика, у кожній війні народжується багато менше дітей, як у нормальному часі, і це також впливає на загальну кількість тих, що пережили війну.

Всі жертви “голокосту” згинули з чужої, ворожої жидам руки, всі насильною смертю, серед мук і жорстокостей — ось яка теза, що її вже пів століття втовмачують жиди світові всіма можливими способами модерної пропаганди і при кожній нагоді. А судові залі під час процесів за т.зв. воєнні злочини перемінюються в театральні сцени, де їх “професійні свідки”, замість обмежуватися до того, до чого їх покликано свідчити, цебто чи винен чи невинен підсудний, **що** він робив чи чого не робив і на чому мала б полягати його вина, драматизують атмосферу широкими розповідями, сто разів повторюваними і передрукованими в судових звідомленнях про табори взагалі.

А тим часом до терпіння жидів у таборах та в ході тієї акції вигублювати неарійську людність дуже багато причинилися самі таки жиди. Жидівські організації явні й тайні, жидівська управа в гетто, виробничих верстатах і різних установах внутрішнього жидівського життя затруювали його своїм самолюбством, хабарництвом, надмірною служністю есесівським командам, здирали шкуру з бідніших, щоб самим запаси придбати в тому нужденному житті.

У понад сотні перечитаних на ті теми книжок жидівських авторів не знайшов я ані одної, де не скаржилися б на те самі жиди, хоч стараються це применшувати і навіть оправдувати шкідливу діяльність жидів супроти жидів. Але зовсім промовчати не могли, бо різними шпарками та щіпинками висувалося це в світ.

Постараємося зібрати це до купи в найголовніших зарисах, спираючися виключно на жидівських джерел і на тому, що вийшло на яву в часі судових процесів.

Упродовж віків жиди завжди й усюди мали свою внутрішню організацію, що рішала про їхні справи на підставі приписів жидівської віри та витворених віками звичаїв. Організувалися в свої жидівські громади, а в їх рамах — у менші товариства для обмежених спеціальних завдань. Вони діяли легально в рамках даного державного устрою, хоч, заки запанував у світі лібералізм після французької революції, підлягали більшим чи меншим обмеженням.

Друга світова війна нагло урвала це майже в цілій Європі під німецькою окупацією. Жидів вийнято з-під правних систем, що обов'язували в даних країнах, вони перейшли під встановлене для них право окупаційної сторони, що в загальних зарисах скрізь було однакове щодо свого змісту, різнилося в окремих країнах у залежності від місцевих відносин, кількості жидів, часами від примхи або особистого погляду відповідальних за постановку жидівської справи представників тієї влади.

Стараємося представити цей стан і встановлені рами вияву жидівського життя переважно так, як це зібрано в книжці жидівського автора Трунка/70/, бо на ніяку іншу досі не натрапили, а наскільки можна її порівняти з тим, що писали жиди в своїх споминах, вона ті справи представляє по суті згідно з правдивим станом, хоч окремі речі наświetлює та інтерпретує зо свого жидівського становища, а воно в багато дечому відбігає від дійсності і правди.

Зроблено поворот до середьовіччя в таких засадах:

1. Жиди мусять жити ізольовані від іншої людности і для відрізнення від неї будуть носити спеціальні відзнаки.

/70/ Isaiah Trunk : The Jewish Councils in Eastern Europe under Nazi Occupation, introduction by Jacob Robinson, The Macmillan Co., New York,

2. У внутрішньому релігійному й суспільному житті вони автономні, а в усьому іншому підлягають розпорядкам окупаційної влади, стоятимуть під її наглядом і контролюю.

Внутрішня адміністраційна управа жидів мала різні назви на Заході, в колишній Польщі та в окупованих теренах СРСР, але для всіх них прийнялася назва "Юденратів", цебто Жидівських Рад. В засаді настановляла їх окупаційна влада, кандидатів найчастіше ставили жиди, а влада їх затверджувала. В надзвичайно рідких випадках жидівські представництва назначувала місцева польська або українська влада, щоб затримати якийсь порядок.

Так, наприклад, у Сосновці, що його прилучено до Райху, жидів підчинено комісареві-полякові, що не мішався у внутрішні жидівські справи. А у Львові початкову групу жидівських представників іменував на пропозицію жидів голова Міської Управи, проф. Юрій Полянський на те, щоб вони репрезентували жидів перед містом, бо Управа Міста не в силі була займатися справами індивідуальних жидів. Так само через Міську Управу німецька влада подала до відома 22 липня 1941 року, що у Львові встановлюється ґетто.

Заки ще зорганізувалася німецька цивільна адміністрація, військова тимчасова управа проголосила "Richtlinien für die Behandlung der Judenfrage" і доручила вважати ґетто органом жидівської самоуправи з власною жидівською поліцією.

Отже основна засада організації жидівської людности була: ґетто по містах, куди стягали жидів з підміських сіл і з малих містечок, на чолі з Юденратом і з власною поліцією, що називалася "Jüdische Ordnungspolizei"

Остаточна розв'язка жидівського питання від Юденратів не залежала, вони не могли її змінити, але могли в не одному допомогти, облегчити долю і терпіння своїх одновірців. Як у всіх народів — а жиди в тому аж ніяк не виїмок — між членами Юденратів були чесні люди, що в міру своїх можливостей намагалися облегчити долю мешканців ґетто, але були й самолюбиві-егоїсти, не бракувало таких, що вислугувалися німцям за дрібні ласки

для себе. Тільки дуже рідко воліли накласти руку на себе, щоб не помагати есесам.

Самі жиди висували проти Юденратів такі закиди, що їх автор подає тільки прикладово, бо рідко де були гетто від того вільні. Кожен такий приклад можна помножити вдсятеро й сотеро:

1. Хабарництво і обман

а/ Окружному Юденратові в Чорткові в Галичині закидали, що він збирає гроші на підкупство німців, але більшість їх затримує у своїй кишені.

б/ Працівники Юденратів з кожного боку стояли краще від інших жидів. Перш усього, вони були **вільні від примусової праці** і, принаймні часово, від депортації до таборів. Кожен старався дістатися до праці в Юденраті, а за те треба було платити **грубі хабарі** і це довело до повної корупції Юденратів.

в/ Юденрат у Замості вимагав від жидів різні суми, від 300 до 1,000 злотих за те, щоб звільнити від висилки до табору в Белзці, ще заки він став "табором смерті". Значна частина тих хабарів застрягла у Юденратів.

г/ Під час "переселення" Юденрат у Городенці продавав "посвідки праці", що ніби від того забезпечували. За одну посвідку жадав 300 золотих. Зацілілі свідки зізнавали, що ті гроші Юденрат захарапчив для себе.

г/ Голова Юденрату в місцевості Глембоке часто діставав вістки, що треба збирати золото для підкупу німців. Ніхто ніколи не знав, де це золото поділося, чи передавав його німцям, не кажучи коли і за що, чи сам збагачувався. Коли дві жидівські родини, Гордон і Файгелес, вимагали звіту, доніс на них і есеси їх убили.

д/ Голова Юденрату в Березні на Волині продавав призначені для жидів приділи хліба; рішав, кого вислати до примусової праці в Костополі; /71/ забрав хутро від жида Нізе Сапожнікова, продав і гроші прогуляв.

е/ Віддаючи кращі жидівські мешкання німцям, Юденрати передтим перешукували їх, забираючи всі

/71/ Т. зн. тих, що не відкупилися, бо в засаді всі здорові жиди були до того зобов'язані.

вартісні предмети ніби на хабарі для Гестапо, але більшість з того продавали потім полякам або українцям.

2. Поміч у транспортах, вилонюванні й вишукуванні жидів у криївках.

а/ Покликуючися на щоденник /72/ одного з тих, що вийшли з гетто у Володимирі Волинському, де начебто має бути записано, що після “акції” 1 вересня 1942 року головою Юденрату став Лейба Кудіш, що дістав 500 посвідок для урятування ремісників. Але посвідок ремісникам він не роздав — продав іншим жидам.

б/ Члени Юденрату в Золочеві брали участь у “переселенчій” акції, помагали вишукувати жидів у сховищах.

в/ Гершон Л., голова Юденрату в місцевості Глембоке — вже раз була згадка про неї — використовував мешканців гетто для власного вигідного життя, уживав жидівську поліцію до того, щоб застрашувати, бити й арештувати жидів.

г/ Д-р Ф. С. /73/ разом з поліцією розшукував і бив жидів, що сховалися в таборі в Колдичеві з наміром перекрастися до партизанів.

г/ Голова Юденрату в Заверцю, під час “переселення” в серпні 1943 року, довідавшись, що тільки малу кількість робітників-фахівців мають звільнити від вивозу до Авшвіцу, зладив такий список з членів своєї родини, віддаючи решту на поталу есесам.

д/ Юденрат у Скалаті, разом з комендантом поліції д-ром Йозефом Бріфом, порозумілися з оберштумбанн-фюрером Мюллером узяти чинну участь в “акції” під умовою, що з-під неї звільнять їх родини. Мюллер зразу ж казав звільнити тих їх свояків, що вже були арештовані. Коли зігнали призначених до вивозу — всіх

/72/ Як міг такий “щоденник” зберегтися після всіх тих акцій і вкінці ліквідації гетто?

/73/ У деяких випадках Трунк або не знає назвищ, або ставить тільки криптонім. Чому така подвійна міра — одних називати, а других прикривати? Чи щадить своїх знайомих перед жидівською публічною опінією, як деякі Юденрати щадили членів своїх родин перед есесами?

було коло 2,000 — есеси пішли на бенкет до Юденрату, їли, пили та співали, пригравала їм музика, а все те впаштували голова Юденрату з д-ром Йозефом Бріфом.

Постава Юденратів до збройного спротиву — чи то в самому гетто, чи в партизанці — була різна. Тут зарисувалася гостра різниця між жидами на Заході і на Сході. Західні жиди були рішуче проти, а між східними думки були поділені: одні за, другі проти.

Проти опору в гетто при вивозі на “переселення” була більшість Юденратів. Дехто симпатизував з резистанськими групами, підтримуючи їх морально й фінансово, деякі не мали виробленої ясної думки, а деякі взяли активну участь у спротиві аж під сам кінець існування гетто.

У групі противників опору знаходилися й такі, що **доносили до Гестапо про наміри й організацію спротиву.**

Аргументів одних і других не подаємо, це не лежить у нашій темі, але будемо реєструвати, якщо на таке натрапимо, **всі випадки співпраці з німцями проти жидівського спротиву.**

Можна розуміти страх перед негайною ліквідацією гетто в разі активної підтримки збройного спротиву в надії — хоч зрадливій— що час працює проти німців і вони не встигнуть зліквідувати **всіх** жидів до кінця війни. Однак не можна ані розуміти, ані оправдувати співпраці з німцями з тієї причини не тільки проти участі в спротиві, але навіть доносити про те до Гестапо. А таких випадків було багато, дуже багато, автор не наводить усіх **не тільки тому, що про них не знає, але й тому, що не хоче**, збуває читача коротким, що “такі випадки були”. Зовсім затаювати їх неможливо, бо занадто відома це була справа, говорили про неї також німці на процесах проти них після війни і навіть самі жиди, що втратили через те своїх близьких, не замикали б уст.

Тому Трунк подає приклади, що їх аж ніяк не можна приховати, бо записані вони в свідченнях самих жидів у протоколах, складаних зараз після падіння Німеччини. А засланятися тим, що нема точних даних з усіх гетто, що

про деякі з них не лишилося ані сліду, багато жидів розбрилися і не можна їх відшукати — не вичерпує справи.

Наслідком такої донощицької і коляборантської постави разом з Гестапом чи то окремих жидів, чи то цілих Юденратів, що рятували свою шкуру коштом смерти своїх одновірців, загинули не сотки але тисячі жидів і там, **серед тих донощиків, коляборантів і помічників Гестапо з-поміж самих жидів слід шукати** “воєнних злочинців” найгіршого ґатунку.

А їх можна було б знайти чимало, якби почали шукати ще перед 40 роками. У таємних жидівських архівах ще й тепер знайшлися б їхні назвища, але доступ до них мають тільки жидівські дослідники, та й то не всі, а позатим жиди не хочуть звинувачувати своїх зрадників, краще полювати на “гоїм”. /74/. Це має теж інші свої добрі сторони, про них ми вже трохи згадували і ще до того вернемося.

Співпраця жидів з Гестапо./75/

У місті Бендзіні на Шлеську жиди друкували протигітлерівські летючки для німецьких вояків і розповсюджували їх, всуваючи в різні речі, що вироблялися для військових потреб, таким чином діставалися вони і на фронт. “Старший” /76/ Мойше Мерін викрив, що тим займалися Дунський і Г. Мінц. Вони скрилися перед арештуванням, тоді Мерін зловив кількох їх товаришів, також матір і сестру Дунського. До справи долучено ще Бера Гравбарда і Лейзора Захаріяша — усіх їх Мерін передав до Гестапо в Мисловіцах.

22 квітня Мерін **повідомив**, що Гестапо засудило на смерть 8 жидків з Бендзіна за “державну зраду”. На короткий час передтим Дунському вдалося передати з в'язниці “ґрипса” /77/, що Мерін звинувачував їх перед Гестапо за “комуністичну діяльність”.

/74/ Гой — однина, гоїм — множина.

/75/ Тут подані приклади з цитованої книжки Трунка. Про те, що вийшло на яву під час судових процесів у Людовій Польщі, буде мова в окремому розділі.

/76/ Так називалися голови жидівських громад у східній частині Горішнього Шлеська.

/77/ У тюремній говірці : тайком переданий лист.

Жидівський партизан Абрам Зарецький перекрався до гетто в Столпцах у листопаді 1942 року, щоб вивести групу жидів до большевицького партизанського відділу "Жуков". Голова Юденрату видав його в руки Гестапо.

Яків Генс, колишній старшина литовської армії з титулом "начальника гетто і коменданта поліції" у Вільні, хоч стояв у порозумінні з партизанами й у дечому їм помагав, але зрадив і видав Гестапові коменданта комуністичної партизанки Їцака Вітенберга під час зустрічі партизанів у канцелярії Генса. Тоді арештувала Вітенберга литовська поліція, але 16 липня жидівські партизани його відбили.

Жидівська поліція.

Жидівська поліція стояла під наказами Юденратів, з їх доручення та за їхніми вказівками мала пильнувати порядку в гетто. Юденрати її організували й визначували командний склад, а де не було Юденратів — там це робили Начальники гетто. В різних місцях вона мала різні назви, доки вкінці не устійнено для неї назви "порядкова поліція" — Ordnungspolizei. Так само не скрізь однаково означено засяг її діяння — керування вуличним рухом, санітарні завдання в боротьбі з пошестями, виконний орган Юденрату в усіх справах, що до нього належали, збирання податків для Юденратів. У деяких місцях її частини підпорядковано польській поліції.

Ближчі відомості про організування і кваліфікації зібрано тільки відносно варшавської жидівської поліції. Назагал до неї голосилися ті, що не мали якогось практичного фаху, щоб могли працювати у военній індустрії, де ще було найбезпечніше, отже молоді адвокати, купці, студенти, професори і т. п. Вимагалися такі кваліфікації: 1. скінчена середня школа; 2. приписана вага і ріст — хирляків у поліції не потребували; 3. відбута військова служба; 4. бездоганне минуле; 5. рекомендація двох поважних осіб.

За її службу поліції прислугували такі привілеї: 1. звільнення від обов'язку примусової праці; 2. звільнення від оплат різних контрибуцій, що їх накладали німці; 3. не висилано їх до таборів праці; 4. більші харчеві пайки.

Правдоподібно в менших містах ставлено менші вимоги до поліції.

У більшості гетто при доборі поліції рішали протекціонізм, родинне пов'язання з членами Юденратів і хабарництво. Німецька поліція могла делегувати туди своїх ставлеників без перевірки юденратів.

Тільки в двох місцях, що їх Трунк охопив своїм оглядом, зовсім не було поліції.

У деяких гетто творилися окремі поліційні "команди" для спеціальних завдань. Наприклад, у Лодзі були два такі відділи: 1. *Überfallskommando* розганяти демонстрації проти голови Юденрату Румковського; 2. *Sonderabteilung* — для конфіскації товарів, чужої валюти, золота, срібла, самоцвітів на наказ або Румковського, або Кримінальної Поліції.

Наслідком різnorodних своїх обов'язків та доручень зверхників — німецьких і жидівських — жидівська поліція брала участь у всяких обмеженнях жидівського життя і не вітшлася симпатією у своїх одновірців.

а/ Корупція жидівської поліції.

Ширилася серед неї підкупність і моральний занепад. Трунк намагається звалити вину за те не на умовини життя в гетто, лише на щоденні контакти з німцями і деструктивною, нігілістичною німецькою мораллю. Не можна сказати, щоб це було переконливе. І ліпше лишити на боці всяке порівнювання "жидівської моралі" з якоюнебудь іншою, навіть німецькою. На більше уваги заслуговувало б його ствердження, що навіть у мирних часах у всіх суспільностях багато людей не долюблювали кожної поліції, то чому ж би це мало бути виїмком у жидів.

Згодом, коли жидівську поліцію почали притягати до участі "в переселенчих акціях", у переконанні більшості мешканців гетто вона ідентифікувалася з німецькою жорстокістю в системі гетто і не диво, що жиди її ненавиділи.

Зо свого боку, жидівська поліція виправдувалася тим, що якби її роботу виконували самі німці — доля жидів була б куди важча.

Багато доказів свідчить, що велика частина жидівської поліції в ґетто наскрізь просякла підкупством. Збагачувалася коштом гноблених і переслідуваних. Навіть Юденрати інколи мусли платити їй хабарі, так само, як і німцям, щоб надто ревно не ставилися до своїх обов'язків.

На чому полягала і як виявлялася корупція жидівської поліції?

Обов'язок примусової праці жидів віком нижче 50 років давав поліції велику нагоду до хабарництва. Про те пише якийсь Емануель Рінгельблум у своєму щоденнику з варшавського ґетто :/78/

“Юденрат не доставляв потрібного контингенту до праці, отже жидівська і польська поліції мали це надолжити. Природно, що здатні до праці жида не ночували вдома і тоді поліція хапала поверх 50-річних. Їх треба було викупляти по 100 злотих, викуп брали від цілих домів”. /Запис 17 квітня 1942 року/.

Лейба Гарфункель, заступник голови Юденрату в Ковні, свідчить:

“Жидівська поліція і службовики Уряду Праці часто побивали жидів на збірній площі. Оправдували це конечністю втримати порядок на площі, куди не раз зганяли тисячі людей, а вони відповідали за те перед німцями. Якби вони не батожили людей — прийшов би німець і бив удесятеро більше”.

Того рода поведінку жидівської поліції — побої і хабарі — засвідчують теж жида з Бендзіна, Заверця, Володимира Волинського, Брянська та з інших міст.

/78/ Це вже другий такий “щоденник”. Скільки їх було, коли вони писалися і як збереглися? Мимоволі закрадається підозріння, що писалися вони вправді в таборі, але не концентраційному, тільки для переміщених осіб у Німеччині. Мабуть було більше таких, що пробували зробити “ґешфет”, як на щоденнику Анни Франк, або просто “на всякий випадок”. може придасться.

б/ Грошеві контрибуції, податки, конфіскації.

При кожній нагоді, коли прийшла пора платити податок до Юденрату, або накладалися контрибуції на підкупство німців, жидівська поліція набивала собі кишені безправно забираючи частину зібраних грошей, дорогоцінностей або інших вартісних речей.

Подано свідчення, наприклад, з Брянська, де поліція нещадно грабила все, що попало під руки : постіль, одяги, тощо. Потім продавала це нежидівській поліції і запивалися за ті гроші.

Поліція в Лукові на чолі зо своїм комендантом доносила на жидів, шмагала їх батогами і помагала Гестапові вимушувати від жидів золото.

Час від часу німці домагалися хутер і кожухів, жидівська поліція немилосердно відбирала ті речі від жидів, не забуваючи, щоб і самій поживитися при цьому. Як приклад, подано таку акцію у Вільні.

в/ Контрабанда.

При входах і виходах з гетто сторожу тримала жидівська поліція. Брала грубі хабарі за доставу харчів до гетто і за те, щоб приплющити очі при виношенні з гетто речей для тої торгівлі. Це — на власну руку і для власної кишені, але часто посередничила в підкупстві польської поліції чи німецької сторожі, завжди залишаючи з того пайку для себе, отже подвійно здирала шкуру зо своїх одновірців; навіть від дітваків жадали грошей, коли котрому вдалося роздобути хлібину.

У коломийському гетто поліція встановила тарифу оплат за пачковані товари. У своїй захланності часами йшла так далеко, що відбирала все до чиста.

Але, наприклад у Варшаві, це діялося не на те, щоб рятувати від голоду себе і свою родину. Вони пиячили і прогулювали гроші у дорогих ресторанах у той час, коли тисячі жидів у гетто ледве жили наголодь.

Таємні німецькі агенти в жидівській поліції.

Нема на світі поліції, щоб не користувалася конфідентами, отож і тут, де тільки могли і де це було потрібне, гестапівці всували своїх конфідентів до

Юденратів і до жидівської поліції. Одні з них були добре законспіровані, другі виступали напів явно, а щоб зміцнити вплив таких своїх довіренників, часами на їхнє прохання давали індивідуальні пільги деяким жидам. Це теж немало причинялося до корупції. Такими гестапівськими втичками в Ковні були Фебрович і Лінцер.

У варшавському гетто зорганізовано т. зв. Überwachungsstelle zur Bekämpfung des Schleichhandels und der Preiswucherei im Jüdischen Bezirk, /бюро контролі для поборювання таємної торгівлі і лихварських цін у жидівському дистрикті/, популярна назва для того була “Тринадцятка” від числа дому на вулиці, де приміщувалася./79/ Призначені до того жиди займалися шпигунством і диверсійними акціями серед жидів в гетто. Доки йшло діло — їм велося чудово, а скінчилося — Гестапо всіх зліквідувало.

Таким гестапівським ставлеником у Білому Стоці був **Гриша Зелькович**. Посередничив між Юденратом і всіми німецькими станицями, а в дійсності доносив на членів Юденрату, приневолював їх писати фальшиві доноси, навіть постарався про донос на шефа поліції в Білому Стоці, нібито він бере хабарі від голови Юденрату Єфрема Барраша. Одначе Барраш пронюхав письмо носом і постарався, щоб Зельковича з його п'ятьома спільниками зліквідувано.

Такі самі конфіденти Гестапо діяли в Кракові, Лодзі, Сосновці і Пйотркові Трибунальському.

г/ “Переселенча акція”.

Хоч і як старався Трунк оправдувати, а принаймні злагіднювати участь жидівської поліції в екстермінаційній акції, але заперечити її не міг. Вкінці мусів признати, що:

“Як не крутити б, факт залишається фактом, що жидівська поліція в більшій чи меншій мірі брала участь у депортаціях та в усіх тих жахливих діях, що з нею в'язалися”.

/79/ Не мішати з іншою “Тринадцяткою”, про неї буде мова в розділі про “Жидівське Гестапо”. Хоч можливо, що ця друга “тринадцятка” виводила своє коріння з першої.

Але й тут мимоходом додає, що деякі **одиниці** /підкр. З. К./ відмовилися переступити небезпечну межу і за те потерпіли.

У Лодзі пішло за помовкою : “носив вовк — понесли й вовка”. Коли вже непотрібна стала жидівська поліція — помандрувала разом з іншими. Все ж таки дістала для себе “привілей”, наприклад з Седлец у загальному транспорті приділено для неї окремий вагон.

Участь жидівської поліції в “переселенчих акціях” полягала на тому, що :

1. Помагала зганяти жидів на означене місце для “селекції”;

2. Сама особисто переводила селекцію і передавала Гестапові вибраних;

3. Брала хабарі, щоб інтерв'ювати за звільненням від депортації, хоч знала, що транспорт уже від'їхав;

4. Брала участь в езекуціях, хоч зразу ж додає, що був тільки один такий випадок./80/

5. Перед акцією, а ще частіше після акції вишукувала й витягала тих, що скривалися в сховищах.

6. Ловила людей, що врятувалися від “акції” в одному ґетто і хотіли сховатися в другому. Наприклад, 100 жидів, що вийшли ціло з “акції” в Легійоново коло Варшави й хотіли замішатися між жидами в іншому ґетто, жидівська поліція арештувала й передала до Гестапо.

7. Зібраних з малих містечок довкола Вільни жидів /Сморґонь Соли, Ошмяна/ передано під нагляд відділу жидівської поліції з Вільни. Усіх було 200 хворих і 392 старих жидів, з них 400 вислано до місцевости Зельонка коло Ошмян, у присутності й під охороною жидівських поліцистів їх усіх постріляно.

Альтор Дворецький, голова Юденрату у Здзенцолі, повіт Новогрудек, свідчить, що жидівська поліція брала участь у тій езекуції, стріляла до жидів.

Неподаний по назвищі свідок зізнав, що з ґетто в Дембіці /Західня Галичина/ приблизно 50 жидів урятувалися і сховалися в таборі праці / Arbeitslager/. Жидівський начальник табору казав їх арештувати і

/80/ Як побачимо з процесів у Людовій Польщі, було їх більше.

замкнув в одному приміщенні. Тої самої ночі їх там постріляно; жидівська поліція тримала їх за руки, щоб не рухалися, а якийсь Габлер, /правдоподібно комендант табору/ стріляв.

г/ Жидівська поліція і рух спротиву.

У тій справі не було одностайної постави. Деякі одиниці сприяли і помагали партизанам, але були й такі коменданти та рядовики, що безжалісно поборювали підпілля й **видавали Гестапові в руки його членів.**

Така характеристика поліції, як цілості, нічого не говорить, не сказано навіть чи більшість **сприяла** або **шкодила**. Нема теж згадки про байдужих і страхополохів, що власної тіні боялися і зо страху перед німцями не виявляли своєї думки.

Доволі сильно виявилось ворогування поліції з підпільниками у краківському гетто. Агенти в Кракові слідували за "опорниками" /81/ і доносили на них, вони теж помагали Гестапові вишукувати таємні сховища членів резистансу.

У Сосновці поліція арештувала й допитувала жидівську членку підпілля. Комендант поліції Гольдмїнц бив її і піддавав тортурам.

Один поляк розказував, як комендант поліції гетто, Любіч, передав німцям двох хлопців, що втекли до партизанів і прийшли тайком до гетто роздобути трохи хліба. Гестапо застрілило їх на місці.

Закінчимо це словами жидівської авторки. Ці завваження насунулися їй на думку, коли прислухувалася вона процесові проти Айхмана в Єрусалимі :

“Де б не жили жиди, там були признані жидівські провідники. Але це провідництво, таким чи іншим способом, з таких чи інших причин, співпрацювало з нацистами... Якби жидівський наїд був цілком незорганізований і без проводу, був би хаос і багато нещастя, але загальна кількість жертв навряд чи дійшла б до такої висоти...”

/81/ Прийняте в часі війни означення членів руху спротиву.

Роля жидівських провідників у винищуванні їхнього власного народу, це безсумніву найчорніша сторінка в цілій тій темній історії. У справі співпраці не було ніякої різниці між сильно асимільованими центральної і західньої Європи і масою “їддіш-мовних” жидів зо сходу. В Амстердамі, як і в Варшаві, в Берліні як і в Будапешті, можна було доручити жидівським урядовцям приготувляти списки осіб та їх майна, збирати гроші від депортованих на покриття коштів їхньої депортації та екстермінації, тримати в евіденції вільні мешкання, помагати поліції ловити жидів і вантажити їх у вагони, аж доки — як останній жест - не передали в порядку майно жидівської громади до кінцевої конфіскати. Вони роздавали жовті відзнаки — часом, як от у Варшаві — продавали перепаски на рукави нормальним “гешефтом” : були зичайні, полотняні, і люксусові плястикові, що їх можна було змивати водою.

Хаїм Румковський, староста жидівського гетто в Лодзі, навіть випустив грошеві асигнати зо своїм підписом і поштові значки зо своїм портретом.

Ця співпраця морально була куди гірша від коляборації типу Квіслінґа, бо Квіслінґів німці брали з опозиційних партій у зайнятих країнах, а в жидів вони виводилися з провідних жидівських кіл”./81A/

З того короткого огляду бачимо, скільки лиха заподіяла жидам їх власна “автономна” влада, а головно її “виконне рам’я” — жидівська поліція. Грабила, обманювала, переслідувала, била, співпрацювала з німецькими “екстермінаторами”. Хоч і який сором — але не можна було закрити того цілковито плащем мовчанки, занадто бо відомим стало це в світі. Конче потрібно було “відвернути противникові вітер з вітрил”, бо коли домагалися кари за винищування жидів, підтягаючи це під

/81“A”/ Hannah Arendt : Eichman in Jerusalem, a report of the banality of the evil) The Viking Press, New York, 1963 pp. 48, 111)

нововидану категорію “воєнних злочинів”/82/, мусіли сподіватися питання : “А що з вашими власними “воєнними злочинами”? Зломіж вас самих?” Можна б собі уявити, як під прожекторами світової opinii в судових залах побіч есесів стояли б теж жиди, що помагали їм вигублювати своїх братів. Не зважаючи на сувору жидівську контролю преси в світі, все таки знайшлися б діри, кудюю це вийшло б наверх.

Отже потребою хвилини стало — не допустити до такого скандалу, випередити християнський світ, могли сказати : “ми вже давно про ту справу подбали, здовго було б ждати на вашу ініціативу”.

д/ Жиди вбивали жидів.

Тоді розказано про те, як жиди помагали гестапівцям **винищувати** своїх одновірців : вантажили у вагони, ловили по вулицях гетто, доставляли денний контингент по п'ять голов на одного поліцая. Але не стрічалися з тим, щоб жиди вислугувалися есесам убиваючи самі других жидів. Не стало б життя, щоб поперечитувати всю ту макулятуру, що повиписували вони про “голокост”, тож може десь і знайшлося б щось більше, але для нашого прикладу повністю вистачає те, що написав жидівський автор Стайнер /83/ у книжці п.з. “Треблінка”.

/82/ Як побачимо далі, це поняття та його дефініцію підсунули Альянтам жиди зо Світового Жидівського Конгресу.

/83/ Steiner Jean-Francois : Treblinka (preface by Simone de Beauvoir), Simon & Schuster, New York 1966.

Є це репортаж про Треблінку, коли і як постала, що в ній діялося і який був її кінець. Зладжений він на підставі свідчень і розповідей тих, що з неї урятувалися. Нічого не показує на те, чи Штайнер сам колись сидів у концентраційному таборі і чи має особистий досвід у тій справі. Не зважаючи на французькі свої перші імена — Жан Франсуа — він жид, про те свідчать інші жидівські автори та й імена його матері й батька.

Передмову написала відома свого часу французька письменниця Сімон де Бовуар, теж жидівка.

Автор окремою нотаткою завважує, що він рішився змінити назвища деяких осіб та тих, що від них дістав інформації, “щоб зберегти їх спокій”. А Сімон де Бовуар підкреслила, що автор

У тій частині табору "Треблінка", де жили упривілейовані жиди, що обслуговували членів команди табору, було щось у роді шпиталику чи амбуляторії, що служила до вбивання жидів одинцем. Належало це завдання до жида Курлянда, що був там "капо".

Кілька слів треба сказати про загальну організацію того табору, цілком інакше від інших. Не було там ані гетто, ані Юденрату. Комендант табору іменував начальника жидів, а той сам підбирав собі, за згодою коменданта, свого "капо". Кандидата на начальника жида обрали собі самі і комендант його затвердив.

Жидівська маса в таборі поділялася на три головні групи, залежно від того, чим займалися.

Нанизу, в екстермінаційній частині, були "Тотенюден" /жиди-мерці/. На платформі, куди заїжджали транспорти жидів до Треблінки, діяли "Пляцюден", а в часі приходу транспорту з'являлися там теж "Гольдюден" /визбиравали золото й усякі дорогоцінності/. В тих групах

представив **чисту правду**, цебто нічого не підмалював, але теж нічого не затаїв, а це вимагало **відваги**, бо без сумніву причеплять йому **ярлик антисемітської постави** ті, що їхня мовчанка, обережність і гнучкість у вихилясах викликають підозріння щодо правдомовності їх самих.

Ці два моменти викликають у нас враження, що автори книжки й передмови відразу передбачали невдоволення жидівського загалу з неї. Побоювання їх не були безпідставні. Причинилося до того те, що **хоч основа в ній історична, але форма наскрізь белетристична**.

На мою думку страхітливі події щоденного побуту в Треблінці — перебільшені. Зате викриває вона речі, що їх жиди за всяку ціну хотіли б закрити заслоною вічної таємниці, зокрема там, де ярко виступають сцени з безпечного, спокійного, часом і вигідницького життя упривілейованих жидів, а при тому одночасно виявляються деякі загальні риси жидівського характеру.

Тому теж можемо розуміти, чому не виявив він назвищ своїх інформаторів, бо вони мусіли б кричати, заперечувати і дезавувати його в обороні своєї безпеки. І мабуть тільки тому завдячуємо, що ті речі взагалі стали відомі в світі і ніхто їх не зможе вимазати з історії.

існували менші, так звані “командо” /напр. команда для одягів, для білля, хутер і т.п. На чолі кожної “командо” стояв “капо” з двома помічниками.

Найбільш упривілейовані з усіх були так звані “Гофюден”/84/, прийнято для них історичну назву з кінця середніх віків. До них належали перш усього ті, що прибули сюди перед “інавгурацією” Треблінки. Вони утримували порядок у горішньому /адміністраційному/ таборі й послугували німецьким “технікам”.

Читаємо там, наприклад:

“Вони /цебто : гофюден/ не піддалися хвилі самогубства, що ширилася серед жидів у нестерпних умовах існування. Вони вдавали, що нічого не знають, поводитися якби смерть не існувала. У п'ятницю ввечері /85/ засвічували свічки, вранці йшли до роботи, снідали й обідали та вечеряли в означених годинах, говорили про погоду, обмінювалися взаємно плітками, відтворювали умовини життя, що до них звикли в своїх родинних містах. Бракувало їм двох елементів : майбутности і простору, але ніколи про те не говорили зо страху, щоб не втратити ілюзії. Мешкали в приватних кімнатах і навіть навчали дітей”./86/

Для них зорганізовано оркестру, навіть влаштовувалися забави. Комендант дозволив їм на шлюби, цивільні й релігійні.

Неділю комендант зробив днем вільним від праці і тоді звичайно грала музика й були забави.

Вернімся тепер назад до “амбуляторії” з жидом Курляндом. Коли зайшла потреба вбити якогось жида, що

/84/ Назви залишаємо німецькі, так як уживалися вони в Треблінці і як виступають у жидівській голокостичній літературі.

/85/ Шабас зачинається у п'ятницю ввечері і кінчається в суботу вечером.

/86/ Цитат короткий і перериваний з уваги на те, що в рецензіях чи обговореннях книжок тільки на таке дозволяє закон про охорону авторських прав.

захворів або послаб у горішньому таборі, то робили це в тій амбулаторії. Був це маленький барачок, капо Курлянд стояв там у білому халаті, до нього приводили жертву. Він приймав її з усміхом і словами потіхи чи скорого видужання, при чому впорскував йому отруту до крові, від чого наступала негайна смерть. Два помічники відчиняли задні двері тої “амбулаторії” і виволікали трупа, а Курлянд, знов же усміхаючись привітно, приймав свіжого пацієнта.

Знали про те всі жиди, але ані оком не моргнули. Навіть прийняли його до повстанчого комітету, коли створився.

Жидівське донощицтво в Треблінці було майже явне, донощики не дуже крилися з тим перед рештою жидів. А поділялися донощики на дві категорії : професійних і аматорів, цебто принагідних, що доносили, коли трапилася нагода здобути собі якусь ласку в “техніків”.

Професійні стояли в сталому зв'язку з німецькою охороною, винюхували про все між своїми одновірцями і бігли з тим до есесів. Автор подав назвища трьох таких “професіоналів” : Хацкель, Бляв і Куба Якубович. Цей останній був студентом медицини.

Аматори підслухували розмови, доносили про підозрілу поведінку і дрібні провини за всякі недозволені речі.

Пізніше повстанський комітет рішив їх потроху вішати так, щоб це виглядало неначе на самогубства.

Не зважаючи на велику солідарність жидів, донощиків у Треблінці було багато — а все за мізерну заплату : змерзла картопля, відпадки з їдженя. Що штовхало їх до того ганебного ремесла? Хіба тільки надія прожити довше тиждень-два.

Один з втаємничених у пляни й підготову повстання, варшавський журналіст Кроненберг, чимсь провинився проти встановленого порядку і його вже вели на езекуцію. За ціну, щоб його пощадили, він сказав сторожеві, що плянується ворохобня і він готовий видати весь плян. Чув це капо Курлянд показав сторожеві знаком, що в Кроненберга в голові “не всі вдома”. Цей засміявся і покінчив з Кроненбергом.

“Шмальцовніцтво”

Умовини життя за німецької окупації в Польщі — головню в містах, де жидів згуртовано в великих гетто, — видали спеціальний тип спекулянтів на людському горю. Він роздобував т. зв. арійські папери для жидів у гетто і теж для тих, що якось вирвалися звідти та скривалися в місті. Такі “папери”, цебто особисті документи, давали можливість пригоситися в управі міста, як жителеві арійського походження, тож зрозуміло, що охочих на те було багато і не жаліли вони грошей, щоб таким способом забезпечити собі більш спокійне життя. Такий інтерес, або як говорено в Польщі “гешефт”, полагоджувався ланцюгом посередників, де першою і головною ланкою був службовик у якомусь уряді, що міг видавати такі “папери” на автентичних формулярах, з правдивими печатками й підписами, тільки вставленим туди підробленим польським назвищем. До такого урядовця нелегко було дістатися, бо це небезпечна справа і він звичайно мав діло з другим посередником, жидівським “фактором”, а був ним або знайомий йому інший поляк, чи “фольксдойч”, або жид, що вже проживав стало в місті на таких правдивих і безпечних “арійських паперах”. Ціла така процедура — від урядовця, що видавав документи, аж до жида з гетто, що їх отримувал і за них платив, дістала назву “шмальцовніцтво”, а всі замішані в неї особи — “шмальцовніки”. Головним “шмальцовніком” був фактор, що мав доступ до того, що виробляв документи. Цей ланцюг продовжувався дальшими “ланками”, цебто посередниками внутрі гетто, що шукали “клієнтів” і в’язали його з головним “шмальцовніком”. Всю ту зграю спекулянтів оплачував жид, що купував “папери”, а “шмальцовніцька” братія вважала його дійною коровою і видушувала з нього гроші, як тільки могла.

Та на тому не кінець, не даром же ж кається, що “не сама біда йде — діток за собою веде”. “Фактор” з-поза муру нерідко приходив до жида, що вже втішався своїми “арійськими паперами”, і з затурбованим виглядом остерігав його, що **хтось** довідався про те і треба йому заплатити за мовчанку, бо йнакше донесе до Гестапо. Або

несподівано виринав хтось цілком чужий — один з спільників фактора з-поза муру — і безлично жадав хабара за мовчанку. Інколи сам фактор зза муру доносив до поліції і діставав винагороду за “викриття жида”.

“Гешефт” мусів іти жваво, коли по війні в якомусь бюрі підрахували, що на “шмальцовніцькі” папери в Варшаві пережило війну яких 20,000 жидів.

А скільки таких щасливих посідачів “арійських паперів” пропало? На зрозумілій для всіх мові це був звичайний організований шантаж. По війні жиди закидали полякам, що це вони в той спосіб висмоктували гроші від жидів і наживалися на жидівській недолі. Директор Жидівського Історичного Інституту писав :

“На вулицях Варшави, зокрема поблизу гетто, роїлося від найрізномордніших шантажистів, т. зв. шмальцовніків, донощиків і грабіжників — вони чигали на жидів, що виходили з гетто”.

Обурені поляки скидали вину на “фолькдойчів” / а це ж у дійсності — поляки/, на великоміське шумовиння, що в такому положенні виходить на жир, і навіть—на українців! Не можна забувати, писали поляки, що перед війною в Польщі жило коло мільйона німців і понад п'ять мільйонів українців, не згадуючи вже про білорусів і литовців — а всі вони добре говорили польською мовою і хто на вулиці міг би відрізнити цивільних фолькдойчів і українців від поляків? Пояснення просто смішне. Чому всі народи з Польщі мали б збігатися до Варшави за таким “гешефтом”, необізнані з місцевими відносинами, установами й топографією Варшави, коли на місці аж забагато було поляків, що куди ліпше і справніше могли тим зайнятися, як провінціяли з усіх сторін Польщі?

До Варшави напевно приїжджало чимало людей з тв. провінції, але для закупів товару для чорної торгівлі, бо завдяки регулярним транспортам для потреб війська “Організація Тодт” /назва пішла від її начального коменданта/ привожено туди всякий товар з усіх кінців окупованої Європи і Варшава стала центром тої торгівлі, біржею, де можна було або відразу купити, або замовити,

або і продавати все, що могли німці заграбити в усіх країнах, куди тільки сягала їхня влада.

У тій сварці між поляками й жидами вийшло на яву, що:

а/ величезна більшість "шмальцовників" поза муром були жиди, вже забезпечені певними "арійськими паперами" і з добрими зв'язками туди, звідки їх можна діставати;

б/ що тільки жиди, посередники поза муром, могли доносити до Гестапо на власників тих "арійських паперів", бо тільки вони їх знали. Службовики, що виписували такі документи знали тільки "факторів-шмальцівників", а не тих, для кого призначені були документи;

в/ фактори в ґетто, що тримали зв'язок з тими, що поза муром, знали тих, хто через них старався про арійські документи, але не знали, які назвища ставлено на тих нових "арійських", паперах і тому не могли того прозradити Гестапові;

г/ внутрі ґетто діяла окрема, **чисто-жидівська група шмальцовників**. Вони чигали на поляків, що таємно пробиралися до ґетто і вимушували на них окуп під загрозою видачі німцям. До цієї групи звичайно належали жиди-пачкарі, а в них була змова з жидівською поліцією. Хто не мав чим відкупитися — безцеремонно й негайно віддавали його німецькій поліції. На такому майже виключно терпіли поляки дійсної доброї волі і щирого серця, цебто ті, що хотіли перебрати чи передати вістки своїм знайомим жидам, полагодити для них якусь справу, принести трохи харчів і т.п. Бо вони не мали при собі грошей. Зате спекулянти, що стояли в контактi з своїми спільниками в ґетто, завжди мали з собою або призначені на закуп гроші, або вже куплений товар — і це забирали собі внутрішні "шмальцовники" разом з жидівською поліцією./87/

Під кінець своїх доволі довгих кількох статей Тадеуш Беднарчик стверджує, що коляборація жидів з ґетто і їхня

/87/ Про те писалося також у багатьох спогадах самих жидів. Тут це передано на підставі статей Тадеуша Беднарчика п.з. "Szmalcownictwo, antysemityzm, kolaboracja"... у лондонському тижневику "Kronika" у жовтні 1967 року.

зрада жидів та поляків у варшавському гетто були багато вищі процентово від кількості колаборантів і зрадників у польському народі, а дійшло це до найвищого ступня, коли закрито гетто і створено жидівську т. зв. порядкову поліцію.

“Жидівська справедливість” у відношенні до Юденратів і жидівської поліції в гетто

Ще в часі війни жиди чинили самосуди, а з них найголоснішим був такий самосуд над шефом жидівської поліції у варшавському гетто, Юзефом Шеринським. Його тяжко поранено 20 серпня 1942 року. Був він жидом з уродження, але потім вихристився, цілком відійшов від жидівського світу, мав навіть бути полковником у польському війську, пізніше працював у поліції. Нюрнберзькі закони не вважали релігії, як приналежності до жидівства, тільки расу, тож запроторено його до гетто. Там він, бувши запеклим “антисемітом”, як кожен ренегат, зганяв свою зпість на жидах.

Його місце зайняв Якоб Лейкін, убитий 29 жовтня 1942 року. Також убито Ізраїля Фірста, керівника господарської референтури Юденрату.

Між 21 і 28 лютого 1943 року вбито шістьох гестапівських агентів у жидівській поліції, між ними д-ра Альфреда Носсіґа. Один з них вичунав, Гестапо післало його служити в арійській стороні Варшави і там убили його поляки в листопаді 1943 року.

Процеси відбувалися в т.зв. Судах Чести і пізніше в державних судах Ізраїля.

Домагання судити виходили від окремих осіб, від жидівської преси в окупованій Німеччині і від комітетів жидів, колишніх мешканців гетто. Їх намножилось, як грибів по дощі, одним з найбільш відомих був “Центральний Комітет Звільнених Жидів” у Мюнхені.

Суди Чести творилися в різних країнах, де знайшлися жидівські втікачі. Про них можемо знати тільки те, що подали до відома самі жиди.

Отож був такий суд у Берген-Бельзен в англійській окупаційній зоні, “Суд чести і реабілітації” з рамени

“Союзу звільнених жидів американської зони в Німеччині” і “Суд чести центральної організації урятованих жидів” у Римі.

Були теж різні льокальні суди в таборах переміщених осіб по всій Німеччині.

Суди чести.

Прийнято за основу, що сама участь чи то в Юденратах чи в жидівській поліції не дає підстави до звинувачення в суді. Судити можна тільки за **доказану діяльність на шкоду жидів** окремих її членів.

Одначе в відношенні до інших національностей жиди ввесь час домагаються колективної відповідальности. Наприклад, хто належав до формації СС, навіть не до поліційної, але військової, /т. зв. Ваффен СС/ або хоч був би тільки якимось замішаний до неї — уже вважався в жидівських очах “воєнним злочинцем”. Хто належав до української, литовської, латвійської, естонської, білоруської чи хорватської помічної поліції — то хочби він увесь свій час проводив на службі в кухні, або в магазині та не бачив ані одного арештованого жида — він теж “воєнний злочинець”. Існувало в жидів **presumptio facti**, /88/, що кожен українець — антисеміст, /т. зн. хіба у звуженому значенні того слова, бож крім кільканадцяти мільйонів жидів у світі є ще понад 100 мільйонів арабів та інших приналежних до семітської раси/, і ворог жидів.

Суди відкидали оправдання і звільнення від вини, коли підсудний покликався на “вищу силу”, цебто діяв під наказом і коли б йому не повинувався, — його вбили б. Таке прийняли, наслідуючи становище Альянтів у Нюрнберзькому процесі./89/

А в практиці жидівські “суди” не трималися того сліпо, бо, наприклад, звільнили одного жидівського капо, що вішав жидів у таборі. Прийняли його оборону, що мусів

/88/ З латинської мови : згори прийняте, як доказаний факт

/89/ Таку концепцію підсунули жиди Альянтам у підготові до Нюрнберзького Процесу за воєнні злочини, тож мусіли того самого дотримуватися теж у себе, бо нема іншої мірки для гоїв і жидів.

вішати, бо коли б так не зробив, повісили б його самого, поставили на те місце іншого і той далі вішав би жидів. Той жид пізніше переїхав до Ізраїля.

Кари в судах чести передбачувалися такі :

1. Заборона займати якенебудь становище в жидівських організаціях та в установах для переміщених осіб, або звільнення з них, коли вже там працювали.

2. Позбавлення права діставати якунебудь допомогу від жидівських добродійних установ.

Ці постанови оголошувалися в жидівській пресі, отже знали про те тільки жиди, бо друкувалася вона в мові їддіш, або жидівською абеткою, а ніхто — поза жидівською публікою — того не читав.

3. Проголошення зрадником жидівського народу, що було рівнозначне з виключенням з усього життя, — **однак не було санкції за недотримання бойкоту**, принаймні не можна знайти такої постанови.

В одному-єдиному тільки випадку — не сказано, кого і за що — передано засудженого до військового суду окупаційної влади.

Судів проти Юденратів було мало.

На тому справа для жидів кінчалася і хто перейшов через такий суд чести, вже не вважався кандидатом на звинувачення перед іншим судом, як війсьний злочинець, бо жиди не заносили його в списки і не домагалися судів над ними.

Цікавий був процес проти д-ра Людвика Яффе, члена Юденрату у Львові. Відбувався він заочно перед "Судом чести звільнених жидів в Італії". Яффе стояв під закидом хабарництва за звільнення з "селекції" і співпраці з німцями в "селекції". Він був членом жидівської соціалістичної організації "Бунд" і вже відповідав раз перед партійним судом у Польщі. Не подано дати, є тільки замітка, що "відложено справу до 29 вересня, щоб дістати документи з архівів "Бунду". Хоч ще раз судив його партійний суд "Бунду" в Парижі, в органі "Звільнених жидів в Італії" проголошено 1 жовтня 1948 року, що суд звільнив д-ра Яффе від вини; однак справа продовжувалася, 21 жовтня допитувано ще одного свідка і 10 листопада видано позаочний присуд, що "Яффе винен

співпраці з Гестапо у Львові в роках 1941-1943 та участі при сегрегації для депортації транспортом до таборів смерті, працюючи не в інтересі жидівського гетто, тільки у своєму власному. Наложено кару : заборона участі в громадському жидівському житті та отримувати підмоги від жидівських організацій.

За те саме засуджено Юліюса Цігеля, члена Юденрату в Бендзіні. Не було доказу, що він з того мав якусь користь, а хоч він щиро каюся — видано присуд.

У березні й травні Суд чести в американській окупаційній зоні вів справу проти відомого вже нам Романа Меріна з Сосновця. Засуджено його за те, що — разом з другими членами Юденрату та жидівської поліції — помагав німцям пильнувати, щоб ні один жид не втік зо збірного транспорту “до переселення”. Одначе поминув мовчанкою закид, що Мерін був теж німецьким донощиком, вишукував жидів у сховищах і видавав дітей до транспортів “на переселення”.

Процесів проти жидівської поліції було більше, Трунк досліджував 22 з них, але там є тільки присуди проти сімох звинувачених, значить 15 жидівських поліцистів жидівський суд або звільнив ще в слідстві, або оправдав на процесі, або реабілітував. Тринадцятьом заборонено займати становища в жидівському суспільному житті, або проголошено зрадниками жидівського народу. У двох випадках не наложено кари, тільки відмовлено реабілітації. Не пояснено, які це мало б наслідки для звільненого поліциста... У двох інших випадках були вимоги “найвищої кари”, та не відомо, як це скінчилося.

Не можна ще промовчати судів за **брутальність жидівської поліції**. У Мюнхені судили **Маїра Ківковича** з гетто в Олькуші на Шлеську за те, що :

”гнав жидів до роботи, реквірував меблі і грабив дорогоцінності для німців, викривав німцям бункери зо сховищами жидів, брав участь у “переселенні”.

Кара : зрадник жидівського народу, оголошення про те в пресі і повідомлення всіх жидівських організацій.

Генрика Фрідмана, шефа поліції в містечку Мелец теж судили у Мюнхені 16 січня 1949 року. Проголошено його зрадником жидівського народу за :

“садистичні тортури, биття, відбирання харчових карток від бідних і роздавання їх кліці своїх знайомих.”

Мюнхенський суд нічим йому не пошкодив, рік чи півтора пізніше він був уже в Нью-Йорку, пізнала його жидівка на вулиці, як ми вже згадували, засуджено його до депортації, апеляція присуд скасувала, він спокійнісеенько ходив собі по “вільній американській землі” і свистав на “зрадництво жидівського народу”.

Йосифа Влодовського, члена жидівської поліції в Варшаві, суджено 25 лютого 1949 року за звірства й садизм під час “переселенчої акції” в Варшаві. Його не тільки проголошено “зрадником жидівського народу”, але — один з дуже рідких випадків — передано його справу військовому трибуналові. Нема сліду, що з ним далі сталося.

У двох випадках були відклики. **Давидові Найманові** з Острівця сквалфіковано лагідніше закиди обвинувачення, але не скасовано кари.

Звільнено **Арнольда Айнгорна**, бо суд щоправда вислухав трьох свідків, та не взяв до уваги інших, що жили в Австрії і не мали можливости особисто приїхати на процес./90/

Впадає ввічі, що де тільки було можливо, там суди старалися знижувати кваліфікацію закиду, їм залежало на тому, щоб якнайменше жидів покарати чи наплямувати за поведінку супроти своїх одновірців.

Також використовувалася кожна нагода, щоб похвалити жидівську поліцію за сумлінне й чесне виконання її обов'язків і щоб зняти з жидівства клеймо,

/90/ Чи можна собі уявити щось подібне в процесі проти “гоїм”? П'ять свідків є під носом, бо з Мюнхену до Австрії — рукою подати, і напевно не раз і не два їздили вони туди в справах чорної торгівлі. Але якби справа йшла проти “гоя”, то з большевії свідка стягнули б.

що його власна поліція знущалася над жидами та використовувала їх у гіркому положенні.

Та не такої думки були окремі пошкодовані жиди, їхні свідчення у власних спогадах складаються на один великий акт обвинувачення.

Суди в Ізраїлі.

В Ізраїлі суди велися на підставі ізраїльського державного закону про "кари на нацистів і нацистських співробітників".

На тій підставі від 1951 до 1964 року відбувалися процеси проти "капо" і жидівських поліцаїв, що дісталися до Палестини в часі масової імміграції. Скільки їх відбулося і як вони покінчилися — гоєм невідомо і не будуть вони про те знати. Лежало в жидівському інтересі, щоб наробити багато шуму, таким чи інакшим способом їх покарати, показати світові, що вони не тільки жадають кари для "гоїм", але й своїх карають, коли вони на те заслужили. Але, що забагато, то нездорово, навіщо "гоїм" мають знати скільки жидів зрадили свій нарід? А за якийсь час приходили помилування, індивідуальні, бо загальну амністію треба б проголосити, а про те, чи один Іцак або другий Хаїм тихенько висунувся з в'язниці, ніхто не знав, крім може його родини, що мусіла тримати язика за зубами. А всі інші навіть не цікавилися тим.

Згадуємо про два, що про них писали самі жиди, тож не можуть заперечити.

1. Процес проти заступника коменданта поліції в Острівці — Ізраїля Пучица./91/ Після ліквідації гетто в Острівці він був комендантом поліції в жидівському таборі 4 кілометри від міста. Поставлено йому 21 закид : биття жидів у таборі; співпраця з німцями в "переселенні"; передача їм партизанів; заборона жидам з інших, уже зліквідованих гетто дістатися до гетто в Острівці;

/91/ Я непевний, чи добре відчитав назвище : Пучиц, чи Пуриц, бо в тому місці друк замазаний. Вибрано "Пучиц", бо слово "Пуриц" у мові "їддіш" — принаймні в околицях, звідки я походжу, має до деякої міри насмішливе значення.

хабарництво; вимушування грошей і дорожнечностей для німців і т.п. звичайні речі, що діялися в кожному гетто, в кожному таборі.

Були свідки проти нього, але й за ним. Звинувачення спиралося фактично на **одному свідченні**, інші свідки собі суперечили, отже суд 10 березня 1950 року його звільнив, а в мотивації слідна виразна тенденція виправдувати жидів, або принаймні признавати якнайдальш ідучі пом'якшувальні обставини. Отже суд подав такі підстави звільнення :

а/ обвинувачений мусів виконувати накази німців під загрозою втрати власного життя;

б/ конфіскував речі **не їхні**, тільки ті, що їх жиди **принесли** з іншого гетто, отже не власні, лише забрані від **інших** жидів у зліквідованому гетто.

в/ сконфісковані дорожнечні речі вжито на закуп одягу для дітей і на підкупство німців;

г/ свідчення проти нього впливали з ненависти і закиди їхні безпідставні.

2. Суд у Тель Авів засудив **Герша Бернблята** 5 лютого 1954 року на 5 років тюрми. Одначе вищий суд цей присуд скасував.

Ось вам “жидівська справедливість для жидів”.

Все те були **моральні осуди**, що спливали по суджених жидах, як вода по гусці. Навіть не поставлено їх на список т. зв. воєнних злочинців, щоб замкнути їм еміграцію — не до Палестини, тільки до жидівського раю в Америці.

ХІІ.

Чуже бачуть під лісом, а свого не видять під носом.

Б.

Як тільки почалася друга світова війна, знайшлися жиди, що пішли на співпрацю з Гестапо, в подвійному напрямі : проти своїх арійських середовищ різних національностей, що вороже ставилися до ідеології націонал-соціалізму або до німців узагалі і проти власних своїх одновірців. Віддали гітлерівцям чималі послуги, бо

могли всунутися туди, куди німцям, та ще й есесові, дорога була закрита. А вони подавалися за патріотів даної національності і ворогів Третього Райху з Гітлером і Гімлером у проводі. Скільки їх було — ніколи не довідаємося, можемо хіба сказати, що на заході їх було мало, а на сході знаходимо їх слідів дуже багато, головню на території колишньої Польщі. Деякі з них тихо відійшли, не раз із допомогою самих німців, коли вже почав валитися Третій Райх, деякого знищило Гестапо, коли вже були непотрібні, а про тих, що лишилися, пережили “голокост” і вдалося їм закрити своє минуле від цікавого людського ока, можна довідатися хіба або від самих жидів, що дуже мало про те говорять і де можуть, там промовчують, або з післявоєнних процесів, коли зацілілі жидівські конфіденти ставали перед судами, як обвинувачені або свідки. А найбільше — з процесів проти зловлених членів гестапівського апарату, коли ті процеси відбувалися не на німецькій території.

Хоч найбільше скупчення жидів у зайнятій Польщі, перейменованій на Генеральне Губернаторство, було в Варшаві і серед тамошньої жидівської громади можна б знайти найбільше конфідентів і співробітників Гестапо, але українському дослідникові з-за океану вислідити їх дуже трудно. Не має він можливостей доступу до судових актів, мусить користуватися поміччю деяких осіб, що живуть у Людовій Польщі. Покищо мусимо користуватися тим, що опублікували самі поляки в Людовій Польщі, а хоч у той спосіб не вислідимо всього, але дістанемо цілком достатній матеріал, щоб кинути світло на зрадницьку роботу жидів для Гестапо.

А в Людовій Польщі цікавилися в першу чергу централею Гестапо в Кракові, столиці Генерального Губернаторства, її особовим складом, організацією та практичною щоденною роботою не тільки в самому Кракові, але й у цілому Дистрикті, що часами сягала розгалуженнями в різні кінці Губернаторства./92/

/92/ Генеральне Губернаторство поділено на такі чотири дистрикти : **краківський**, варшавський, радомський і люблінський. Друге величиною місто Польщі, Лодзь, прилучено

Для орієнтації читачів подамо коротенько організаційну схему німецької поліції в Генеральному Губернаторстві. На верху піраміди стояв Уряд Командира Поліції Безпеки і Служби Безпеки /93/ на ціле Генеральне Губернаторство. Йому підлягали такі ж самі уряди в кожному дистрикті.

Цей Уряд ділився на п'ять відділів, а з них четвертий був Гестапо./94/

Знов же уряд Гестапо розподілявся на 8 рефератів, у нас буде діло тільки з рефератом ІУ А /боротьба з рухом спротиву/ і ІУ Б, куди входило більше справ, а з них виберемо те, що нам потрібне. Обидва реферати поділялися на “підреферати”, ІУ А мав їх 5, а ІУ Б — сім.

Нас цікавлять тільки підреферати ІУ А-1 /рух спротиву “лівиці”/ і ІУ А-2 /рух опору “правиці”, ІУ Б-1 /жидівські справи/, хоч часами вони діяли рука-в-руку з іншими підрефератами. Їх поминаємо, щоб не ускладнювати проглядности діяння цілого апарату.

Ще заки зорганізовано на цілій території гетто по містах, створено для жидів допомогову організацію “Жидівська Суспільна Самопоміч”, вона відома була під назвою “JSS”, скорочення з перших букв німецької назви. І зараз потім, майже одночасно, організувалася жидівська поліція.

Це сталося в Кракові. Початково подумана вона була як орган повністю підпорядкований німецькій поліції Безпеки /95/ і тільки від неї залежний. Пізніше, коли вже діяли Юденрати, мали вони в кожному гетто свою поліцію.

Перший голова тієї “Жидівської Суспільної Допомоги”, д-р Міхал Вайхерт, і член її, краківський адвокат д-р Давід Шлянґ зізнавали /96/ по війні, що з цієї

до Райху під назвою Ліцманштадт. Коли почалася німецько-советська війна, створено ще “Дистрикт Галичина і прилучено його, як п'ятий, до Генерального Губернаторства.

/93/ Der Kommandeur der Sicherheitspolizei und des Sicherheitsdienstes.

/94/ Скорочення з: Geheime Staatspolizei

/95/ Sicherheitspolizei (Sipo)

/96/ Невідомо, чи як свідки, чи обвинувачені.

першої жидівської поліційної формації швидко зникли всі "порядні жида", решту опанувала горстка негодяїв, коло тридцятки, вони склали присягу вірности й безоглядного послуху краківському Гестапові на руки СС-Унтерштурмфюрера /97/ Бранда. Назва її була : "Порядкова Служба", /Ordnungsdienst/ і від перших букв німецької назви називали її "одеманами". В березні 1941 року 30 одеманів перенесено до гетто в Подгуржу /98/, начальником їх був Сімхе Спіро, вони зформувалися цілком незалежно від Юденрату в окрему одиницю, що підлягала тільки Гестапові. Її поділено на дві частини : уніформовану й цивільну. Відділ в одностроях носив нашивки на рукавах : JOD /Jüdischer Ordnungsdienst/ і дістав гумові палиці, що їх звичайно вживає кожна поліція. В цивільних були нашивки "ZA" скорочення з Zivilabteilung /99/, це була свого рода жидівська політична поліція. Вона робила для Гестапо списки жидів, щоб їх ніччю витягати з домів і вбивати. Ці поліцаї могли мешкати теж поза гетто, а діяльність їх простягалася на Краків та околицю. Вживали їх також до т. зв. лапанок, цебто ловлення людей на вулицях і публічних місцях до вивозу до Німеччини на роботи й узагалі для перевірки. У своїй роботі не були обмежені до жидів, доносили теж на поляків. Гестапо всувало їх у польське середовище, як своїх конфідентів. За коменданта в них був Міхал Пацановер. Особливо ревно прикладалися до свого діла Шимон Шпіці його син. Батька зловили й застрілили польські підпільники, син урятувався.

Уніформовані одемани мали майже необмежену владу в гетто. До розпорядження віддано їм арешти під числом 37 Йозефінської вулиці, звідки виводили жидів або на страту, або на висилку до концентраційних таборів і так було аж до ліквідації гетто 13-14 березня 1943 року. Але й після того ще кілька тижнів вишукували жидів по

/97/ Відповідник військового ступня підпоручника /четаря/.

/98/ Діпльниця Кракова

/99/ Однак мабуть не завжди їх носили, бож на те й ходили в цивільних одягах, щоб не можна в них було пізнати поліцаїв

криївках. У тому відзначився гестапівець Вільгельм Кунде, що "урядував" у гетто весь час.

Одеманів уживали теж до охорони й виконання публічних показових езекуцій через вішання. Привілей стріляння затримали есеси для себе, навіть одеманам не довіряли настільки, щоб дати їм у руки зброю.

Одну з таких езекуцій описує згаданий уже жидівський адвокат д-р Давід Лянґ. Відбувалася вона в Плашеві під Краковом.

"У день плашівської езекуції відділ жидівської порядкової поліції /одеманів/ з його комендантом Сімхе Спіром прибув до Плашева. Езекуцією керував СС-оберштурмфюрер /поручник/ Оскар Бехер (Vácher). Десь коло 10-тої години вантажне авто привезло жертви. Їх виведено на сходи шибениці... Один одеман притримував жертву, другий накладав петлю на шию. Одемани не мали в тому вправи, операцію треба було повторяти кілька разів... Попилися до безтями і майже цілий тиждень нездатні були до праці". /100/

Давід Шлянґ мешкав у гетто. Яким чином міг він про те розказувати по війні, п'ять літ після ліквідації гетто? Чи дістав спеціальну перепустку на "езекуцію"? Як урятувався? Чому Гестапо не позбулося такого небезпечного свідка так само, як інших з-поміж тих членів Юденратів, що бачили забагато, а ще більше знали?

Згодом одемани поправилися й ліпше опанували своє ремесло, як це бачимо з іншої езекуції у червні 1942 року.

У половині червня у Волі Духацькій /101/ вбито поліцає Ержиго Орловського. Хоч це був поляк, але служив у німецькій кримінальній поліції /102/, що складалася на половину з німецьких і польських поліцаїв. Отже постановлено відплатну акцію...

/100/ Jozef Bratko : Gestapowcy, p.52

/101/ Тоді під Краковом, тепер належить до Кракова

/102/ Kriminalpolizei, у скороченні: Kripo

30 червня 1942 року пополудні приїхали автом два німецькі поліцаї і два одемани. Привезли з собою стовпи й дошки, в сусідів позичили драбину і поставили шибеницю. На трьох підпорах прибили дві поперечки з 12 залізними гаками, на платформі під ними вирізано 12 "спустів", цебто дір, з-під споду закритих дошкою, там мали стояти засуджені до страти. За якийсь час друге авто привезло 11 осіб, 10 з них skutі парами, а одинадцятий мав сковані руки ззаду. Коли вже перша шістка поляків стояла на своїх місцях під гаками з петлями на шиях, жид копнув дошку й усі шестеро одночасно зависли.

Підведено решту п'ятох. Всі стали на призначених місцях, але один з них був за низький, щоб досягнути головою петлі. Керівник езекуції пішов до хліва, де господиня доїла корову, сидячи на стільчику. Приніс стільчик, в'язень став на ньому і тепер жид без труду міг засунути йому петлю на шию. Не ждучи, заки жид висуне дошку з-під його товаришів, він перший сам зіскачов з стільця, завис на очах товаришів. Тим часом жиди поралися з рештою засудженців і показалося, що петля п'ятого урвалася, він лежав ще живий. Казали йому ще раз вилзти на платформу, стати під 12-тим гаком і нарешті жиди його повісили.

Довкола шибениці стояла **польська** поліція для охорони вішання **поляків**, вішали **польські жиди**.

Це тільки два приклади, бо нашим завданням не є списати хроніку всіх езекуцій, що їх виконували **воєнні злочинці-жиди**.

Більшість їх пропала під час війни, коли вже виконали призначене їм завдання. Ми вже згадували про жидівську поліцію з Седлец, що дістала привілей їхати до газівні **окремим вагоном**. Позбулися есеси теж вірних своїх вислужників одеманів. І дуже хитро. Група їх, що під проводом гестапівця Вільгельма Кунде викривала рештки жидів у краківському гетто, а ще й передтим помагала в загальній його ліквідації, отримала від Кунде американські документи з обіцянкою, що сам підвезе їх під границю, щоб могли втекти. Коли ж вони всіли до автомобілів, завезено їх до табору в Плашеві, де того ж самого дня їх постріляно, а трупи обито бензиною і спалено.

Та не всі пропали. Кого не схоплено несподівано, той легше від якогонебудь іншого жида міг урятуватися. Поліцаї в великій перевазі були молоді, здорові й сильні, бо не терпіли голоду. Мали теж щонайменше середню освіту, орієнтувалися в відносинах ліпше від усіх інших жидів, наскільки це було можливе. І мали гроші, що їх видурювали хабарами від своїх одновірців, або й заграбили, а не були зобов'язані до жодних контрибуцій чи інших оплат. Не виключене, що не один з них і фальшиві документи встиг собі роздобути. Але не чути було, щоб стояли вони на якихсь списках воєнних злочинців. Жиди не видавали їх під суд, якщо зловили — судили самі й карали смішно малими карами в порівнянні до тих, що їх інші суди накладали на "гоїм". А викрити їх могли або жиди, або ті гестапівські органи, що з ними співпрацювали, і тепер їх зловлено та посаджено на лаву обвинувачених. Кому з тих поліцаїв удалося вилізити з того пекельного кітла — спокійно ходив собі по Божому світі, а може й досі ходить, якщо дожив до старости.

Ніяка поліція в світі, та ще й політична, не може обійтися без донощиків і конфідентів. Без них була б здана або на випадковій відкриття, або стояла б неначе перед непрохідною стіною. Але й не було в світі такої поліції, щоб їй бракувало конфідентів, та ще й поліції того рода, як Гестапо в Третьому Райху, або КГБ в СРСР. Між гестапівцями в Польщі була помовка, що кожен з них повинен постаратися про 40 конфідентів. Таке ніби говорено їм під час поліцейного вишколу. Корисний він, чи маловартісний, доносить теж іншому гестапівцеві, чи ні — це справи не мінє, кожен повинен прямувати до того, щоб "виконати квоту". Хоч це очевидне перебільшення, але раз поставлено таке завдання, треба його виконати, або принаймні до нього прямувати, щоб наблизитися до цілі. Коли одного з вищих гестапівських старшин у Кракові зловлено після війни і став він перед судом, то на питання, скільки конфідентів мало Гестапо в місті Кракові, подав їх число на приблизно 600. Взявши до уваги загальну їх кількість упродовж цілої війни, їх було багато більше, бо

30 червня 1942 року пополудні приїхали автом два німецькі поліцаї і два одемани. Привезли з собою стовпи й дошки, в сусідів позичили драбину і поставили шибеницю. На трьох підпорах прибили дві поперечки з 12 залізними гаками, на платформі під ними вирізано 12 "спустів", цебто дір, з-під споду закритих дошкою, там мали стояти засуджені до страти. За якийсь час друге авто привезло 11 осіб, 10 з них skutі парами, а одинадцятий мав сковані руки ззаду. Коли вже перша шістка поляків стояла на своїх місцях під гаками з петлями на шиях, жид копнув дошку й усі шестеро одночасно зависли.

Підведено решту п'ятьох. Всі стали на призначених місцях, але один з них був за низький, щоб досягнути головою петлі. Керівник езекуції пішов до хліва, де господиня доїла корову, сидячи на стільчику. Приніс стільчик, в'язень став на ньому і тепер жид без труду міг засунути йому петлю на шию. Не ждучи, заки жид висуне дошку з-під його товаришів, він перший сам зіскочив зо стільця, завис на очах товаришів. Тим часом жиди поралися з рештою засудженців і показалося, що петля п'ятого урвалася, він лежав ще живий. Казали йому ще раз випізти на платформу, стати під 12-тим гаком і нарешті жиди його повісили.

Довкола шибениці стояла **польська** поліція для охорони вішання **поляків**, вішали **польські жиди**.

Це тільки два приклади, бо нашим завданням не є списати хроніку всіх езекуцій, що їх виконували **воєнні злочинці-жиди**.

Більшість їх пропала під час війни, коли вже виконали призначене їм завдання. Ми вже згадували про жидівську поліцію з Седлець, що дістала привілей їхати до газівні **окремим вагоном**. Позбулися есеси теж вірних своїх вислужників одеманів. І дуже хитро. Група їх, що під проводом гестапівця Вільгельма Кунде викривала рештки жидів у краківському гетто, а ще й передтим помагала в загальній його ліквідації, отримала від Кунде американські документи з обіцянкою, що сам підвезе їх під границю, щоб могли втекти. Коли ж вони всіли до автомобілів, завезено їх до табору в Плашеві, де того ж самого дня їх постріляно, а трупи облито бензиною і спалено.

Та не всі пропали. Кого не схоплено несподівано, той легше від якогонебудь іншого жида міг урятуватися. Поліцаї в великій перевазі були молоді, здорові й сильні, бо не терпіли голоду. Мали теж щонайменше середню освіту, орієнтувалися в відносинах ліпше від усіх інших жидів, наскільки це було можливе. І мали гроші, що їх видурювали хабарами від своїх одновірців, або й заграбили, а не були зобов'язані до жодних контрибуцій чи інших оплат. Не виключене, що не один з них і фальшиві документи встиг собі роздобути. Але не чути було, щоб стояли вони на якихсь списках воєнних злочинців. Жиди не видавали їх під суд, якщо зловили — судили самі й карали смішно малими карами в порівнянні до тих, що їх інші суди накладали на "гоїм". А викрити їх могли або жиди, або ті гестапівські органи, що з ними співпрацювали, і тепер їх зловлено та посаджено на лаву обвинувачених. Кому з тих поліцаїв удалося вилізти з того пекельного кітла — спокійно ходив собі по Божому світі, а може й досі ходить, якщо дожив до старости.

Ніяка поліція в світі, та ще й політична, не може обійтися без донощиків і конфідентів. Без них була б здана або на випадковій відкриття, або стояла б неначе перед непрохідною стіною. Але й не було в світі такої поліції, щоб їй бракувало конфідентів, та ще й поліції того рода, як Гестапо в Третьому Райху, або КГБ в СРСР. Між гестапівцями в Польщі була помовка, що кожен з них повинен постаратися про 40 конфідентів. Таке ніби говорено їм під час поліцейного вишколу. Корисний він, чи маловартісний, доносить теж іншому гестапівцеві, чи ні — це справи не міняє, кожен повинен прямувати до того, щоб "виконати квоту". Хоч це очевидне перебільшення, але раз поставлено таке завдання, треба його виконати, або принаймні до нього прямувати, щоб наблизитися до цілі. Коли одного з вищих гестапівських старшин у Кракові зловлено після війни і став він перед судом, то на питання, скільки конфідентів мало Гестапо в місті Кракові, подав їх число на приблизно 600. Взнявши до уваги загальну їх кількість упродовж цілої війни, їх було багато більше, бо

одних нищило польське підпілля, других позбувалося саме Гестапо, але кількість доповнялася новими завербуваннями і число втрималося аж до кінця.

Як там воно дійсно було, не нам про те сперечатися. Фактом є, що конфіденти були, було їх доволі і заподіяли зони багато лиха польському народові.

Про те, як і кого вербовано на конфідентів, зізнавав перекладач у краківському Гестапо Макс Кваст. Більшість їх завербовано з-поміж арештованих, що боялися смерті або концетраку. Часами вони самі пропонували свої послуги за ціну волі. Іншим пропонувало волю Гестапо за співпрацю, але були й такі, що з власної волі приходили з пропозиціями. Походили з різних суспільних верств, були між ними і поляки і жиди. Ті “добровольці” були найціннішими конфідентами і працювали найліпше, за приклад подав подружжя Готлібів, Кройца, Шпіца з сином і Ферстера /Förster/ — **всі жиди.**

Дальші питання : де, як і коли відбувалися зустрічі; як умовлялися на чергові побачення; хто затверджував їх і т.п. технічно-організаційні сторінки справи нас тут не цікавлять. Само собою, дуже важливим було, з яких суспільних прошарків походив конфідент, в яких місцях і якими способами здобував він свої інформації.

Тут займемося **тільки конфідентами жидами.**

Леон С. не був жидом, але одружився з жидівкою і три роки платив доносами за її життя. Колись був “лівих” поглядів, співчував комуністам і за те його навіть викинули з війська. Отже мав зв'язки серед “лівацьких” кіл у Польщі. В нагороду за конфіденційні інформації отримав жидівську крамницю на Фльоріанській вулиці. /103/ У нього працювали дві жидівки, а Курт Гайнемаєр, що тримав зв'язок з ним, без його відома звербував одну з них для контролі Леона С.

У половині червня 1943 року, приїхав до Кракова Анастазій Ковальчик, член Центрального Комітету Польської Партії Робітничої /таку назву прибрала собі колишня “Комуністична Партія Польщі”/. Леон С. негайно

/103/ Це один з найчастіших способів винагороди конфідентам. Грошей Гестапо не розкидало.

видав його Гайнемаєрові. Це була велика здобича Гестапо. Але з часом джерела інформації в Леона С. висихали і він пустився на фальшиві доноси і провокації. Завербована в його крамниці жидівка виявила це, а чи свідомо й добровільно, чи тільки випадково, про те невідомо. Гайнемаєр арештував Леона, його жінку й обидві жидівки, післав до концетраку. Їм удалося вийти живими, дісталися до Франції, звідти пізніше Людова Польща стягнула їх під свій суд.

З Куртом Гайнемаєром співпрацювала ціла низка жидівських конфідентів. Ось деякі з них.

Жидівка **Фріда Шмайдлер** доносила загально про жидів, а головню про торгівлю чужою валютою. Те ж саме робив її син Рудольф. У зв'язку з тим були арештування і польське підпілля застрілило Шмайдлерову, а син урятувався. Він мешкав разом з жидом **Юлі /104/**, що крім доносів про торгівлю чужою валютою слідкував теж за неприголошеними в міському "бюрі руху людности" і за нелегальною торгівлею зброєю. Оба вони з Рудольфом Шмайдлером видали групу молодих жидів, що хотіли вирватися з гетто. Коли прийшла їх арештувати жидівська поліція, вони кинули позад себе гранати, зчинилася паніка й суматоха і вони втекли. Рудольф Шмайдлер зник з овиду під кінець 1944 року. На підставі його доносів арештовано коло 20 членів "Жидівської Організації Бойової" /ЖОБ/.

Павла Готліба з жінкою арештовано за якусь дрібницю, був би пропав, бо викрилося, що він жид, але відкупився доносами про "ліві" організації довкола Ягайлонського Університету в Кракові. Запропонував те саме робити в Варшаві, та заки виїхав, убило його підпілля.

Шимона Дренгера зловлено в групі "Жидівської Організації Бойової", усіх страчено, а його затримано як спеціаліста підроблювати документи. Працював для реферату ІУ-А /агентура/ на потреби Гестапо з дуже поганими наслідками для польського підпілля.

В одному звіті польського підпілля з 15 жовтня 1940 року п.з. "Політична поліція" /т. зн. німецька/ записано, що з Гайнеманом співробітничали жиди **Зенель /Söhnel/**,

/104/ Псевдо, правдиве назвище ніколи не вийшло наверх.

брати **Файнгольди** виселені з Райху перед війною, а крім того тримав він контакт з Александром Ферстером і ще трьома жидами з назвищами : Гіше, Ліперц і Шимон Шпіц. Нема ближчих даних, як завербовано виселених перед війною з Райху жидів, можливо, що в Гестапо були їх списки, за ними шукали і коли натрапили — змушували до співпраці. Були сильні підозріння, що перед самим виселенням Гестапо з деякими наперед домовилося про співпрацю, головнo з тими, що виїхали з Австрії. /105/

Багато шкоди принесла група жидівських конфідентів, що стояла у зв'язку з Рудольфом Кернером /Körner/, начальником підреферату ІУ А-2 /боротьба з рухом опору "правиці"/. У своїх контактах з ними послуговувався псевдом Ізидор Кавуля. До найактивніших між ними належали Маврици Діаманд і Юліян Аппель.

Діаманд був купцем, провадив крамницю з готовими одягами перед окупацією. Зібрав довкола себе групу яких 30 конфідентів, жидів і поляків. Серед них були й жінки, без них бо в деяких справах годі обійтися. Його сітка проіснувала до 1944 року. Підпілля вбило кілька її членів, а Діаманда застрілив сам Кернер у в'язниці на Монтелюпіх, вістка про те дісталася "на світ" через послугачів у тюрмі. Безпосередня причина його смерти невідома, але мусіла бути поважна, коли Кернер особисто з ним покінчив. Підпілля кілька разів пробувало виконати присуд смерти на нього, однак Діаманд, обережний і надзвичайно зручний агент, завжди висовгувався з рук підпільників.

Так само ніколи не вдалося підпільникам убити Юліяна Аппеля, на кільканадцять літ молодшого від Діаманда, ані Ферстера, хоч не раз і не два на них засідалися. Ферстер, як і Аппель, приїхав до Польщі з Відня перед війною і відомий був зо своїх виступів у

/105/ Як відомо, коли по смерті Пілсудського проходили дружельюбні взаємини між Третім Райхом і Польською Річпосполитою, що впливали з підписаного з початком 1934 року пакту неагресії, німецький Уряд вигнав з Райху майже всіх жидів, польських громадян, як небажаних чужинців. А коли зайняв Австрію — також і звідти. В Німеччині найбільше жидів жило в Берліні, а в Австрії — у Відні.

кабаретах та нічних льокалях і всяких клюбах. Володів чужими мовами, гладкий у поведінці, відзначався непересічною інтелігенцією. Мав свою групку з шістьох агентів-конфідентів для спеціальних делікатних справ, керував ними Рудольф Кернер. Зокрема Аппель мав у нього настільки довір'я, що дістав дозвіл носити зброю — небувала річ у жидівських конфідентів! — і послуговувався автомобілем, коли це було потрібне.

Хоч обидва агенти жили у дружбі і користувалися тою самою "меліною" /106/, але кожен з них працював окремо в своєму засягові діяння у безпосередньому зв'язку з Кернером.

Ферстер теж утішався довір'ям Кернера. На його рекомендацію Зіхергайтсдінст вислав Ферстера з його помічниками в заграничну місію. Переправлено його через Угорщину до Туреччини. Куди їхали, які мали доручення — ніхто не довідався, принаймні досі не натрапив я на якийсь того слід. Але вернувся тільки Ферстер зо своєю "приятелькою" Зофією К. Недовго потім обоє їх арештовано під закидом шпигунства. Зофію К. вивезено до концентраційного лагеря, а Ферстер пропав, як руда миш, були здогади, що його зліквідовано там таки в Кракові, або вислано до одного з таборів смерти.

Деяке слабе світло про таємничі справи Кернера з його найбільш довіреними конфідентами замиготіло аж у січні 1945 року, після втечі Гестапо з Кракова.

Рудольф Кернер видав Аппелеві "залізного листа" й автомобіль. По дорозі, в Райхенбергу /Ліберці/ у Чехо-Словаччині Аппель заявив, що вся його робота в Кракові ішла в тісному порозумінні з англійською розвідкою. Так писав Курт Ганнемаєр у своїх зізнаннях. Він мав бути свідком тої розмови.

Як було в дійсності — не беремося твердити. Але мусимо звернути увагу на поважні сумніви, що настирливо насуваються на думку щодо цілої тієї версії.

/106/ Таємна квартира для зустрічей конфідентів зо своїми інформаторами. Слово взяте з тюремної говірки злодійського світу.

Юліян Аппель признається до співпраці з англійською розвідкою на шкоду Третього Райху /Він, м.і. сказав теж, що зробив донос на Ферстера і це могло б розв'язати загадку, чому пропав Ферстер/. Говорить про те не “в чотири очі з Кернером”, тільки в присутності гестапівців, на території ще під німецьким володінням. Кожної хвилини там же на місці могли його не тільки арештувати, але й відразу вбити, без прикрих наслідків для себе, бо розмова йшла при свідках. А Кернер, відомий з того, що сам власними руками розправлявся з непотрібними йому вже агентами, мовчки слухає і, як виходить, дозволяє Аппелеві безкарно їхати далі. Чи аж так багато зробив Аппель для Гестапо, що навіть за таку провину можна було пощадити? А з другого боку — чи користі для англійської розвідки оправдували смерть сотень союзників-поляків, що їх той же Аппель продав Гестапові через Кернера? Що таке міг зробити Аппель для Альянтів своїми зв'язками й довір'ям у краківському Гестапо?

Чи Аппель тільки жартував, або просто хотів собі запити з гестапівця, що йому мусів коритися стільки років? Невіригідне, бо занадто небезпечне.

Аппель зник безслідно. Шукали за ним довго по всіх європейських країнах і може й деінде, — ні духу, ні паху не пишив по собі. Питання : чи взагалі виїхав з Райхенбергу, чи “пороблено заходи”, щоб пропав, як пес на ярмарку?

Всі ті питання — безвартісні, мають хіба риторичне значення. Фактом є, що Аппель, жид, працював для Гестапо в Польщі, що наслідком його роботи згинуло багато людей, отже належить до найвищої міри “воєнних злочинців” з-поміж жидів.

Про Кернера ще можна сказати, що хоч він немилосердно запропащував використаних своїх конфідентів-агентів, але щадив і помагав тим, що добре для нього працювали. Після війни ставав він під судом у Німеччині, але **не видав ані одного назвища чи псевда своїх співробітників-конфідентів, поляків і жидів.**

Про співпрацю жидів з Гестапо багато дісталось до публічного відома вже далеко по війні, хоч мусів про них знати польський еміграційний Уряд у Лондоні ще під час війни. Сліди того знаходимо в польській еміграційній

пресі, а більше доказів зрадливої діяльності жидів у співпраці з есесами знаходимо в публікаціях з Людової Польщі.

Жидівське Гестапо

Одною з таких сенсаційних справ у часах німецької окупації Польщі було т. зв. "Жидівське Гестапо". Назва, мабуть, появилася аж після війни, коли почали виходити наверх різні таємні досі речі, але не виключене, що вже **тогочасне** польське підпілля вживало її, впавши на слід діяльності тої жидівської групи співробітників Гестапо.

Перша його ланка постала в Варшаві вже в квітні 1940 року і приміщувалася у двох домівках при вулиці Лешно ч. 14 і 13.

У відділі під ч. 14 командували жида Кон і Геллер, прихвостні гестапівця Карла Бранда. До нього належало командування цілого "жидівського Гестапо".

Друга мала свою головну квартиру під ч. 13 тої самої вулиці і збирала під своєю контролею низку вже легально діючих організацій у жидівській дільниці. Займалася головню розвідкою між жидами, але й між поляками, якщо вдалося. Очолоював її Абрам Ганцвайх, учитель у жидівських школах Ченстохови, за Польщі був діяльним членом у партії Поалей-Сіон "правиця". Гестапівська розвідка завербувала його ще перед війною, зараз після "аншлюсу" в Відні, він там разом з Іриною Гаранд видавав часопис "Герехтігкайт" /Справедливість/. З ними співпрацював капітан Давид Штернберг з Лодзі, він пізніше розгорнув широку діяльність. Від числа дому, де ця група приміщувалася, називали її "тринадцяткою". Був це дуже рухливий і небезпечний тип, під час окупації діяв у Лодзі, Білому Стоці, Варшаві й у Львові, всюди ставив мережу гестапівської діяльності. До близьких його співробітників належали : адвокат Левін з Варшави, Леон Скоковський, теж з Варшави, Вольф Шимкович з Радома, редактор М. Лейзарович, д-р Фельдшуг, адвокат М. Кляйнвекслер, Бромсон, д-р Стоттер. Також згадані вже з домівки під ч. 14 Кон і Зелік Геллер з Лодзі, д-р Сірота, далі : адвокат Боракс, Єгуда Варшавяк, Кац Бялер, Райхман, Гендель, Камер, Гурович і Гемігель.

Діяльність “жидівського Гестапо” та його розвідної мережі проходила двома етапами : перед і по нападі Німеччини на Советський Союз. Коли німці зайняли Львів, він уже там був, удалося йому звербувати у Львові кілька агентів, назвища їх невідомі. Одначе на підставі деяких познач підозрівають, що шеф “жидівського Гестапо” вже тоді сконтактувався з Симоном Візенталем і що це мабуть він визволив Візенталя з в'язниці і з ним продовжував працю далі, після виїзду зо Львова./107/

За діяльністю тої організації слідкували члени жидівської підпільної організації ЖЗВ /108/. Зв'язковим до неї від тоді ще нез'єдиненого польського підпілля національного напрямку /пізнішої “Армії Крайової”/ призначено капітана Тадеуша Беднарчика. Спільними силами — повторюємо за капітаном Беднарчиком — удалося їм завдати перший тяжкий удар “Жидівському Гестапові”, десь на переломі 1940-1941 років, тоді постріляно й поколено ножами кількох її чільних членів, вона хвилево розлетілася, але швидко знову відродилася при допомозі Гестапо і зорганізувалася в сильнішій конспірації. Беднарчик пише, що ліквідація тієї мережі зайняла майже цілий рік. Запам'ятав він назвища деяких убитих її агентів : Блюменштока, Бравнштайна, Цементовича, Малевського і Хаю Блюмберг'.

Тадеуш Беднарчик описав у польському лондонському часописі, як розвідка підпільної “Армії Крайової” викрила другу жидівську розвідну сітку конфідентів під назвою “Die Fackel” /109/. Там він пише :

“Дня 21 березня 1943 року виконано кару смерти на кількох жидівських гестапівцях : Павло Влодовський, Арек Вайнтрауб, Хаїм Мангель і Лідія Радзейовська. Число жидів-агентів Гестапо було таке велике, що їхня діяльність простягалася

/107/ Szafranski Waclaw : W sieci Szymona Wiesenthala, Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej, Warszawa 1972.

/108/ Жидовскі Звйонзек Войскови /?/

/109/ “Смолоскип”.

не тільки на жидівську дільницю Варшави, але й на ціле Генеральне Губернаторство” /110/.

Автор з Людової Польщі додає тут від себе:

“Не була це виїмкова екекуція. Ще скоріше, бо в серпні 1942 року розстріляно з присуду Жидівського Військового Союзу /111/ трьох агентів з “Ді Факель”, а небавом після того дальших одинадцять. Згідно зо звітом Тадеуша Беднарчика, між серпнем і жовтнем 1942 року виконано екекуцію через розстріл таких агентів : Гірш і Шеруле в Ченстохові, Навман коло Пйотркова, Ботгер у Бялобжегах, Юзеф Каплан, Зигмунт і Владислав Гено, Юзеф Прухнік у Зебржичах, Крупе в Ціхім коло Нового Торгу, Зевінгер у Блогім коло Сулейова, Пйотр Зінгер у Ленцу, Гольдфільд у Лососіні Горішній, Роман Гінц у Пйотркові”. /112/

Від Шафранського довідуємося, що “приятелька” Ферстера, що з нею він вернувся зо своєї шпигунської “прогульки” до Туреччини, Зофія К., була полька, Зофія Крижевська, дочка власника ресторану під ч. 26 Шпитальної вулиці в Кракові.

Капітан Тадеуш Беднарчик сипле звинуваченнями, як з рукава : виявляються назвища жидів-коляборантів, донощиків і співпрацівників Гестапо з Варшави, Лодзі й Люблинщини. Спочатку жиди були зайняті розправою з німцями за “голокост” і про поляків згадували от так собі, щоб на всякий випадок не забути. Але роки минали, з німцями жиди вже сяк-так упоралися, почали розглядатися за іншими, щоб далі роздувати справу

/110/ “Кроніка”, Лондон, жовтень 1967.

/111/ Назви підпільних жидівських організацій не завжди подаються однаково. Знаємо, що крім “Жидівської Організації Бойової” /ЖОБ/ була ще й друга, але в спогадах і газетних інформаціях виступає вона як “ЖОВ” /Жидовска Організація Войскова/, а ось тут стрічаємо “Жидівський Військовий Союз”. Виглядало б, що це — ЖОВ, хоч могла бути й інша.

/112/ Szafranski, цит. твір, стор. 163

"голокосту" і зачепили поляків. І розв'язали їм язики по обох сторонах — у Людовій Польщі та на еміграції. Капітан Беднарчик, що хіба добре мусів знати жидів, бож працював як зв'язковий з жидівським рухом спротиву, пригадав їм т. зв. ліквідаційну акцію "Райнгард" у Люблинщині уповноваженого Гефле / Hoefle/, що оточився зграєю співробітників жидівських агентів Гестапо, далі якогось зрадника Рипера, що під кінець 1943 року подвизався в околицях Ліди.

Дозволимо собі навести тут його кінцеві висновки із спостережень з часу своєї співпраці з жидами в обороні перед зрадниками :

"Жидів — агентів Гестапо, зрадників, шмальцовників і коляборантів було багато. Своєю кількістю б'ють вони пропорцію таких самих з інших народів Європи з часів німецької окупації... А якщо й мали з того приводу якісь докори сумління, то заглушувала їх свідомість майже абсолютної влади над своїми одновірцями, влади, що виявлялася тоді в архиприємних зовнішніх рамах і формах. Якою пихою і бундючністю пашіло з постави Штернфельда чи Лейкіна! /113/ Те саме, лише з додатком виїмкової брутальности, бачимо у Шмерлінга і Бжезіцького, катюг з "Umschlagsplatz" /114/ Засмакували в зраді, облямованій люксом і розкішшю. Знали, що по бандитській роботі ждуть на них вигадливі розваги у вибагливих нічних клубах і дорогих ресторанах, та ще й у товаристві правдивих, німецьких гестапівців-іберменшів. Це давало їм почуття задоволення, сатисфакції і тимчасового щастя".

Скільки їх ще було в Варшаві, Любліні, Лодзі, Радомі, Ченстохові, Кельцах, Кракові? Не всі ж загинули, а з-поміж тих що, мали сякі-такі шанси урятуватися, найбільше було

/113/ Обидва — наші знайомі. Давид Штернфельд — один з головачів "тринадцятки", а Якоб Лейкін — шеф поліції у варшавському гетто. його вбито в жовтні 1942 року.

/114/ Площа в гетто, куди зганяли жидів перед транспортами до таборів смерті.

колишніх конфідентів і співробітників Гестапо. Вони жили поза гетто і таборами, мали добрі документи, не бракувало їм грошей. Для тих одиниць, що підпали під “жидівську справедливість”, вона показалася дуже лагідна. А коли їй наклали найвищу кару — “зрадника жидівського народу”, то він на те свистав. Він давно вже наплював на свій нарід, ще тоді, коли рішився разом з Гестапо його вигублювати, мав час з тим освоїтися. Чи обізветься в кого з них сумління? Може. Та якось не чули ми, щоб котрий з них з сорому, докорів сумління чи з розпачу сам собі вимірив “найвищу кару” і повісився, як колись Юда в Єрусалимі.

Та їй не дуже шукають за ними жида. У них важливіше завдання — полювати на “гоїм”. Для того вони й ОСР в Америці переперли та й у Канаді пробували, та тут їм не зовсім повезло.

XIII.

Людова Польща і Візенталь.

Візенталь проголосив, що він веде “Документаційний Центр” у пошуках за нацистськими “воєнними злочинцями”. Від них потерпіли жида з цілої Європи, а найбільше — жида з Польщі, громадяни польської держави, та їй самим полякам немало перепало, тож природно, логічно і зрозуміло було б, якби Людова Польща ставилася прихильно до його роботи. А тим часом воно далеко не так !

Польща вважає жидівський “Документаційний центр” Сімона Візентала **антикомуністичною пропагандною і диверсійною станицею**. А ловля “воєнних злочинців” — це “візитна картка” для облегчення доступу до Польщі, **димова заслона** для дійсної його роботи, що ведеться під покровом і в тісному зв’язку з жидівською секцією Сій-Ай-Ей /CIA/ та з жидівською службою безпеки в Ізраїлі.

Преса та різні видання в Людовій Польщі подають, що Жидівський Відділ СІА мав би утримувати в світі коло 5,000 агентів різного типу, /115/ між ними й апарат

/115/ Кількість виглядає перебільшена, але так пишуть у Людовій Польщі, покликаючися на величину простору, що його охоплює своєю діяльністю та установа.

віденського “Документаційного центру”. Його відношення до СІА порівнюють у Польщі до становища, що його свого часу займала розвідна організація Гелена в Західній Німеччині, доки Німеччина не усамостійнилася, з тою різницею, що Гелен уже відразу мав **свою власну розвідну мережу**, а Візенталю взяли американці самого і потім додали йому — цебто додав OSS (Office of Strategic Services) /116/ — кілька жидівських коляборантів з Гестапо, що врятувалися від заслуженої кари.

Історію зо сценою розстрілів у Бригідках поляки називають висловом “буйда на ресорах”, що відповідає менш-більш нашому “правити смалені дуби”

Чому Боднар, українець, що нібито урятував Візенталю, мав би передавати його, як советського шпигуна, українському “комісареві” при Академічній вулиці у Львові ? /117/ До справ шпигунства більше підходила б якась німецька військова установа, як інформаційна домівка українських націоналістів.

Ізидор Луцький у часописі “Перспективи” /118/ помахував Візенталеві пальцем:

“Є люди — дехто з них ще живе в Польщі, а дехто в засягові діяння директора “Центру Документації”, — а що важливе — є документи і факти, що могли б багато пригадати Візенталеві... І доказати, що навіть найбільш вимовні виводи і фантазування не переконають тих, хто знає подробиці жорстоких львівських днів того трагічного липня 1941 року...

/116/ Ця установа була попередницею СІА під час другої світової війни.

/117/ У тому часі не було ніякого українського “комісаріяту”, а тим самим і комісара. Була тільки інформаційна квартира для тих українських націоналістів, що переходили через Львів у дорозі на схід, або приїжджали звідусіль до Львова за контактами й інформаціями. Ніхто там не мав зброї і навіть націоналістичний провід остерігав перед тим, бо міг би бути донос, а коли німці знайшли зброю в цивільних осіб, — дуже суворо карали.

/118/ Izydor Lucki: Szymon Wiesenthal na szlaku agentur, wywiadu i zdrady, (Perspektywy Nr 4/21, 23 stycznia 1970, Warszawa). Цитата взята з вище згаданого твору Вацлава Шафранського.

...Візенталь пускає сльозу з ока на згадку, що в тому самому окупованому Львові 50 німецьких службовців і поліцаїв нібито дбайливо опікувалися жидами. Декому з них Візенталь поміг уже по війні. Загрожені карою довічного тюрми за злочинну діяльність під час війни, вийшли вони на волю завдяки тому, що Візенталь відтяжив їх своїми свідченнями перед західньо-німецькими судами"./119/

Луцький висуває здогад, що Візенталь уже тоді став на послуги таємних німецьких розвідних органів у Львові. На його думку це підтверджує факт, що коли есеси в липні 1944 року накивали п'ятами зо Львова перед Червоною Армією, взяли його з собою, замість позбутися його відразу там на місці в лагері при Янівській вулиці.

Сумніви щодо поведінки Візенталю і його зв'язків з Гестапо ніколи не вгавали. Зо свіжою силою виявилися у квітні 1986 року навіть в американській пресі. Відомості подаємо за "Свободою" з Джерзі Ситі, число з 7 лютого 1986.

"Тель Авів. Кореспондент газети "Чікаго Сан-Таймс" інформує з Ізраїля, що відомий "повець нацистів" Сімон Візенталь розпочав судову справу за образу його чести проти редакторів часопису "Джерузалем Пост", де поміщено листи від читачів, що звинувачували його за коляборанство з Гестапо в Австрії під час другої світової війни.

Автори тих листів висловлюють теж свій погляд про те, що повоєнна діяльність Сімона Візенталю, що заснував у Австрії бюро для збирання документації про гітлерівські злочини супроти жидів, відоме під назвою "Центру Візенталю", виявилася неефективною щодо того, щоб притягнути до відповідальності важливих воєнних злочинців.

/119/ Про те згадує, хоч в інший спосіб, сам Візенталь на 109 сторінці своєї книжки : Ich jagte Eichmann, München 1957,р. 109

Як відомо, колишній канцлер Австрії також обвинувачував Візенталя в тому, що він співпрацював з Гестапо і "ловець нацистів" розпочав був справу проти Бруно Крайського, але пізніше її відкликав.

Сам Візенталь запевняє, що нацисти інтернували його в концентраційному таборі в Матгавзен, та це заперечує колюмніст "Джерузалем Пост" Вин Вем Лір, кажучи, що Візенталь мав становище "хороненої людини" і був наглядачем над робітниками в тому таборі.

Вся ця історія почалася 16 квітня минулого року, коли "Джерузалем Пост" опублікував листа Давида Корна, дипломата, що колись тут служив ув американській амбасаді. Корн писав : "Пан Візенталь за співпрацею засобів світових засобів масової інформації створив про себе міт, як про найголовнішого мисливця за нацистами. Проте я ще не побачив, щоб він когось зловив".

Далі Корн, що служив ув американській армії в Західній Німеччині, пише, що Візенталь за останніх 40 років одержав мільйони від індивідуальних осіб і від організацій для того, щоб вести свою працю. Одначе він ніколи не звітував своїм жертводавцям, на що витрачені ті гроші".

А 20 червня 1986 року "Джерузалем Пост" помістив листа Вен Ліра, де той пише:

"Загальну публіку обвинувачення пана Корна мабуть здивували, проте це не новина для серйозного дослідника історії голокосту. В 60-тих роках я провів інтерв'ю з високої ранги службовцем поліції у Відні і під час нашої розмови він показав мені великий архів у справі Візенталя, але, очевидно, не дозволив заглянути до нього.

А колишній канцлер Бруно Крайський не завагався назвати Візенталя брехуном і обманцем. Він також обвинувачував його у зв'язках з Гестапо під час війни".

Тільки Ніль М. Шер, директор ОСР при департаменті справедливости ЗСА і колишній голова архіву голокосту в заповіднику Яд Ашем у Єрусалимі, написав листа до редакції “Джерузалем Пост” на захист Візенталє.

Коли після війни СІА організувала кадри досвідчених і виспеціалізуваних фахівців до антикомуністичної роботи, збираючи їх по різних країнах Європи — знайшовся серед них Візенталь і швидко висунувся на шефа “Документаційного Центру” в Лінці й Відні.

Два роки скоріше Жидівська Агенція з Нью-Йорку саме Візенталєві вислала список німців, що їхньою воєнною діяльністю цікавилася, а не забуваймо, що між Жидівською Агенцією та СІА стосунки були дуже тісні і це могло діятися у взаємному порозумінні між ними. Тимбільше — так свідчать у Людовій Польщі — що не один з тих рекомендованих показався колишнім співробітником німецької поліції.

Коли ж у 1953 році створено Жидівський Відділ СІА, само собою мусіло прийти до співпраці з аналогічною установою в Ізраїлі. Це завдання припало секції безпеки Шін Бет.

Тут треба додати декілька конче потрібних для читачів пояснень.

Постановка справ розвідки, контррозвідки, дезінформації та безпеки і т.п. таємної служби в модерних державах доволі складна. Звичайно поділена вона між окремі установи-служби, у діянні більше чи менше від себе незалежні, але контролю над ними і координація їхньої праці збігається десь в одному осередку. Назви можуть мінятися, у взаємних пов’язаннях можуть заходити такі чи йнакші зміни — упрощення, усправнення, поширення чи звуження поля діяння — але це тільки форма й методи діяння, а не суть речі. В періоді, що про нього тут мова, отже в 70-их роках, організація тієї ділянки в Ізраїлі виглядала приблизно так:

Всі ті справи збігалися в “Координаційному Осередку Розвідних Установ”, ним завідував службовик СІА (119 “А”), він же був одночасно одним із засновників тієї агенції.

/119 “А”/ Не подано, чи це дійсний, чи колишній службовик.

Йому підлягали такі установи:

1. **Решут** — центральне керівництво розвідки. Він займається розвідочною роботою поза межами Ізраїля. Так само, як большевицький КГБ, використовує він дипломатичні, консульські, торговельні, транспортні і т.п. установи закордоном.

2. **Шерут Модлін** — військова розвідка, з природи речі свою діяльність простягає найбільше на арабські країни, веде там розвідку й організує диверсію. Туди відправлено майже всіх військовиків, що емігрували з Польщі.

3. **Студійний Відділ Міністерства Заграничних Справ** займається політичною розвідкою, одночасно співпрацюючи з Решутом.

4. **Шін Бет** — служба безпеки. Властиво вона має діяти в Ізраїлі, але в дійсності висуває свої шупальці на весь світ, утримує станиці закордоном. Це вона організує та переводить усія диверсійні акції.

5. Контррозвідкою в Ізраїлі навантажено "**Спеціальний Відділ Ізраїльської Поліції**". У своїй роботі він зазублюється і з Решут Модлін і з Шін Бет.

У Решуті є окремий відділ "Ніетіва" — якщо я правильно передав його вимову — він має своїм завданням вносити заклот в ідеологічні справи сателітних країн, чи як вони себе називають : соціалістичних країн. У тому користуються міжнародними жидівськими ніби-добродійними організаціями, як от Джойнт і Гіас.

Джойнт — повна назва : American Joint Distribution Committee — допомогова жидівська організація. Документаційний Центр може впливати на те, кому, як і скільки треба допомогти і через те деморалізувати жидів та притягати їх до своєї роботи.

ГІАС — скорочене з "Hebrew Immigrant Aid Society (HIAS) з осідком в Ізраїлі. "Документаційний Центр" теж її використовує, вербуючи собі співробітників та витягаючи від емігрантів потрібні для себе і для Жидівської Секції СІА інформації.

Для зручнішого контакту "Документаційного Центру" з ізраїльською та американською розвідками перенесено

його з провінційного Лінцу до столичного Відня, де приміщуються американська й ізраїльська амбасади. При вході до будинку під числом 7 Рудольфспляц вивіска повідомляє прохожих, що тут є осідок “Союзу жидівських жертв нацистського режиму”, /Bund Jüdischer Verfolgten des Nazi-Regimes/, а на третьому поверсі видніє тільки скромний напис на дверях : “Документаційний Центр”, /Dokumentationszentrum/. З-поза тих дверей павук снує свої сіті не тільки по Європі, але й по всьому світу, обмотуючи ними жертви ізраїльських таємних шпигунсько-диверсійних організацій.

Так Візенталя представляють і під тим кутом оцінюють його діяльність у Людовій Польщі. Все інше — це тільки омана, без більшого значення. Візенталь — не месник за жидівські нещастя часів війни, лише наємник-ляндскнехт /120/ спрямованих проти Польщі й узагалі проти “соціялістичних країн” жидівських розвідок та їхніх союзників.

У Польщі в цьому добачують руку американської СІА, що з нею і для неї працює теж ізраїльська розвідна система з послугами Візенталя.

Нема в тому нічого нового, це провідна лінія всієї комуністичної пропаганди в світі : за всім, що негоже для Советів, неодмінно мусить стояти американський вовкулака, цебто його розвідка й СІА. Але, поперше, нема диму без вогню. Подруге, польські джерела покликаються на деякі факти, що дійсно можуть свідчити про ту частину “Документаційного Центру” в діяльності, що відноситься до польського життя на еміграції та використання жидів-емігрантів з Польщі.

До тієї категорії належить співпраця “Документаційного Центру” т.зв. Палестіна-Амт-ом. Ця установа існувала від довшого часу і приміщувалася у Відні під ч. 6 Штубенрінг. Її завданням було вести евіденцію жидів, що емігрували з ССРСР і сателітних країн. У 1967-1969 роках емігрантів прибувало багато, пересічно 500-600 кожного

/120/ Так називалися в давніх часах наємні німецькі вояки, тепер уживається, як згірдлива назва для тих, хто продає себе за гроші в політичній роботі.

місяця. Для них складено спеціальний аркуш-запитальник і допитувано ніби під кутом, як найлегше й найліпше та найдоцільніше було б їм улаштуватися в житті на Заході або в Палестині, тому до такої реєстрації працівники добиралися дуже старанно. Відразу свого рода "патронат" чи пак нагляд над тою роботою перебрав Візенталь, а Людова Польща виступила з обвинуваченням, що він це використовує для жидівського Відділу СІА, т.зн. головним чином збирає від них інформації, що їх можна б ужити у пропаганді проти СРСР і взагалі проти большевицької системи, а водночас передає це до Шін Бет через її агентів у Відні, скритих між персоналом ізраїльської амбасад.

Також одним із завдань представників "Документаційного Центру" в "Палестіна-Амті" було скуповувати валюту сателітних країн на потреби шпигунів, що пробиралися за Залізну Заслону.

Діяльність "Палестіна-Амт"-у Людова Польща означила коротко двома точками :

1. Збирання інформацій для розвідки.

2. Вербування агентів, всуваючи їх пізніше на вигідні місця, звідки вони могли б помагати Шін Бетові та "Документаційному Центрові", а через нього теж американський розвідці.

Так чи йнакше — всі перейшли крізь сито Візенталю. А це не має, на думку зацікавлених тою справою "міродайних" осіб у Людовій Польщі, нічого спільного з викриванням "воєнних злочинців", тільки дає Візенталеві нагоду й можливість сидіти у Відні.

Віденська поліція викрила зв'язки Візенталю з експозитурою Решуту при ізраїльській амбасаді. Досить довго це діялося зовсім безкарно, можливо, що австрійська влада, знаючи про залежність "Документаційного Центру" від американських чинників — вагалася.

Але ось 25 жовтня 1969 року арештовано колишнього службовика австрійського міністерства внутрішніх справ, Йогана Абляйтінгера, за шпигунську роботу одночасно для Західної Німеччини та ізраїльської розвідки, а з ними сконтакував Абляйтера особисто Візенталь.

Вибух голосний скандал — “ловець воєнних злочинців” ладнає шпигунську сітку для Західньої Німеччини і для Ізраїля!

Для розсліду справи парламент визначив окрему комісію. Сенсаційні висліди її слідства перевищили найбільш фантастичні здогади. Оце в Австрії, країні, що за ціну статусу повної та абсолютної нейтральності звільнилася з-під окупації чотирьох воєнних Альянтів, звила собі гніздечко жидівська розвідка, що за вказівками голови “Документаційного Центру” зібрала тонни довірочних матеріалів ! Їх знайдено в мешканні Абляйтінгера і він вияснив, яким чином вони там знайшлися. А що найцікавіше, крім тієї купи розвідного матеріалу, були ще й докази сталого зв'язку керівника Документаційного Центру з іншими світовими організаціями такого типу і течки з пікантними інформаціями про особисті справи різних осіб, не раз високопоставлених, з австрійського світу.

Зокрема, крім приватної скандалістики, були там дані про жидів, що за війни співпрацювали з Гестапо, зміст і дати на них показували, що вже давно слід було б їх виявити та притягнути до відповідальности. Але того не зроблено. Чому ? Бо за ціну мовчанки ішли до них домагання грошей ніби на акцію вилловлювання “воєнних злочинців”, а поляки, що мали між жидами своїх розвідників, називали це властивим іменем, а саме безсоромним шантажем, хабарами до власної кишені, новітнім “шмальцовніцтвом”. І так просто подавали назвище того майстра, що придумав такий “гешефт”. Але офіційно всі ті речі ішли під назвою “справи Абляйтінгера”.

Далі комісія виявила, що шеф “Документаційного Центру” вербував австрійських громадян до співпраці з ізраїльською розвідкою, навіть поліційних урядовців. Той “центр” служив місцем контакту західньо-німецьким та ізраїльським розвідникам.

Деякі матеріали відносилися до безпеки Австрії та інших держав, але крім того повно там було подробиць з родинного та позародинного життя високих достойників, утривалених на звукозаписних стрічках компрометуючих

розмов, закріплених на фотографічних плівках інтимних сцен. Найзручніший і найбільш безоглядний прокурор не міг би переконати суд, що це “докази воєнного злочинства”.

Це перелило мірку. На тій основі далися чути голоси, що найвищий уже час прогнати з Австрії цей “Документаційний Центр”, бо він став станицею чужих розвідок і наражує на небезпеку державні інтереси Австрії. За тим заявилися : консервативний віденський щоденник “Die Presse”, католицький часопис “Salzburger Blatt” та інша преса, вільна від жидівських впливів, домагалися видалити його поза границі держави. “Salzburger Blatt” назвав Візенталя “псевдополіцаєм”, що його слід позбутися з Австрії.

З Людової Польщі надходили вістки, начебто за втриманням “Документаційного Центру” в Відні рішуче заявилися “американські чинники”. Пояснювали це тим, що раз пішлють його у три вирви з Відня, то це може стати небезпечним прецедентом для інших, не названих по імені подібних станиць, а зокрема могло б це заохотити західньо-німецького канцлера, соціаліста Віллі Брандта, до гострої постави відносно подібних осередків у Німеччині, тому американська амбасада у Відні дуже натискала, щоб не виганяти Центру Візенталя, принаймні не відразу після викриття його скандалу.

Скільки правди в тих повідомленнях з Польщі невідомо — бо з інших країн якось нічого не було чути про те, начебто видано Візенталеві інструкції припинити на якийсь час розвідну діяльність через пришельців зо сходу; зірвати всі контакти з Решутом; яканебудь співпраця з ним може йти **тільки поза межами Австрії** і за виразною згодою CIA; припинити зв'язки з особами, що вживалися до співпраці з західньо-німецькою та ізраїльською розвідками, навіть якби тих осіб не розшифровано у ході того скандалу.

А “Центр” залишився у Відні, хоч із значно спутаними руками, тому весь час ідуть намагання знайти йому інше місце осідку. Думали про Голляндію, Данію, Швецію і Туреччину — жодна з них не могла заступити такого ідеального місця, як Відень, з уваги на його центральне

положення. Ще найбільше з них могла б підходити Туреччина для тієї цілі.

Не дивлячись на гострий засуд “Документаційного Центру” під час XX З’їзду Австрійської Соціалістичної Партії 1970 року, де стверджено, що “Документаційний Центр” це приватна розвідна агенція, що приписує собі поліційні права, Центр не виявив наміру винестися з Відня. Щобільше, Візенталь у відплату напав на міністра освіти Гретца і вдарив по канцлерові Крайському, доказуючи, що з ним нема чого рахуватися, бо Крайський не жид, він вихристився ще в 20-тих роках і коли нацисти його арештували, то не як жида, тільки як соціяліста. А відколи Крайський вернувся з еміграції 1951 року, увесь час своєю поведінкою доказує, що його ніщо не в’яже з жидами.

Для нас ця полеміка з Візенталем не має значення, вона в нічому не послаблює його єхидности, запеклої злоби до українців, більш як до якогонебудь іншого народу. Навпаки, саме після тієї “бурі” у Відні, що про неї так багато паперу списали в Людовій Польщі, Візенталь посилив свою люту ненависть, увійшов у контакт з Елізабет Гольцман та іншими жидами в Америці, а в Канаді — з жидом Робертом Капланом, нацьковував їх на українців, заохочував до нагінки та обіцював свою всесторонню допомогу.

Однак цікаве одне : з “людовими” поляками — на ножі, а з “вільними” на Заході — у сердечній приязні. 1969 року відвідав у Парижі редактора “Культури” Гедройця, “Культура” містить багато матеріялу від жидів і про жидів, має сталих жидівських співробітників по більших містах у різних країнах, до її кореспондентів належать Олександр Герц, Леопольд Тирман, Леопольд Унгер та інші жиди з цілком польськими назвищами, Візенталь постачає “Культурі” вістки і матеріяли з Людової Польщі, а з другого боку через приятелів “Культури” дістає з Польщі вістки політичного, економічного й культурного змісту.

Одначе не дає йому спокою непевність : чи і що знають на еміграції про його співпрацю з німцями проти жидів у часі окупації? Мав він навіть їздити до Лондону понюхати письмо носом і послухати, що в траві пищить, так принаймні пояснюють ту його поїздку в Людовій

Польщі. Дещо про ті справи друкувала польська преса в Лондоні, т. зн. про співпрацю жидів з Гестапо, зокрема про вже згадану групу "Fackel", що з нею крайові поляки пов'язують Візенталя. Якщо б знайшлися в польських лондонських архівах якісь звіти про те з часу війни — то це його раз на завжди скомпрометувало б і стягнуло б з п'єдесталу, не допомогла б навіть американська протекція. Мабуть нема, або не можуть знайти, бо якось не говорять про те поляки на еміграції.

Отож не дивниця, що директор віденського осередку мав і має причину лякатися деяких надто добре поінформованих про підвоєнне життя в Польщі. Саме охота дістатися до того середовища спонукала його відвідати Англію 1968 року.

XIV. **Дикий танець довкола** **"воєнних злочинів"**

A.

Як довго сягає людська пам'ять у давнину, завжди знаходить у ній спори й конфлікти між людськими гуртами, племенами, народами й державами. Навіть археологічні розкопи відкривають знаряддя і сам їх вигляд свідчить, що не могли вони служити для мирного вжитку, для боротьби первісної людини з природою чи до мисливства. Війни були завжди, а кожна війна тягне за собою жорстокості супроти людських одиниць, осель, племен, народів і держав. Не було тоді ніякого воєнного права, правий був той, хто переміг. А переможених ждала гірка доля, давно вже проголошено це в старинному Римі: *vae victis* — горе переможеним!

В міру поступу людської цивілізації поширювалася свідомість, що деякі речі в війні переступають межі дійсних воєнних потреб, приносять у наслідках більше шкоди, як користи, навіть для переможців. Почали творитися загально прийняті звичаї, за ними йшли добровільні обмеження й домовлення. Різні на це склалися спонуки: моральні, релігійні, лицарської чести і т.п., а хоч, не зважаючи на все, кожна війна

приносила спустошення, непотрібні терпіння, що цілком не причинялися до успіхів у воєнних діяннях, то все ж таки поволі але невпинно зміцнювалися в цивілізованому житті погляди, що людська гідність, честь народу, релігійні й моральні закони вимагають **взаємно дотримуватися деяких звичаїв** у веденні війни. Так творилося звичаєве воєнне право, що згодом почало закріплюватися в **писаних міжнародніх договорах**, що для них прийнялася назва міжнародніх конвенцій.

До кінця другої світової війни підписано такі міжнародні конвенції, що відносилися до війни та воєнних справ :

Перша Женевська Конвенція в 1864 році, для охорони ранених у війні. У зв'язку з тим постала міжнародня організація "Червоного Хреста".

Дві конференції в Газі, столиці Голляндії — перша в 1899 і друга в 1907 році — скодифікували загально прийняті до того часу воєнні звичаї **в одне воєнне право**.

Коли в першій світовій війні показалися жажливі наслідки вжиття газів, як воєнної зброї, Женевська Конвенція 1925 року заборонила війну отруйними газами і бактеріологічну.

До 1914 року кожна суверенна держава рішала про причину й оправдання своєї війни. Але після першої світової війни Ліга Націй увела поняття **справедливої і несправедливої війни**. Т. зв. "трактат відмови від війни", відомий у політичній літературі теж під назвою "Трактату Бріяна-Келльоґа" від назвищ політиків, що висунули й обстоюювали ту справу. В пресі та публіцистиці прийнялася теж назва "пактів про неаґресію", двосторонніх між державами, вони спиралися на ідеї "Трактату Бріяна-Келльоґа. Цей Трактат 1928 року постановив, що **аґресивна війна** вважається інтернаціональним злочином.

Хоч яка страшна була друга світова війна, хоч які колосальні жертви принесли воєнні діяння, то все ж таки **в засаді** головні постанови дотогочасних обов'язних конвенцій дотримувалися і — наприклад — газів не вживала ні одна армія на фронтах, хоч обі сторони були приготовані до газової війни і мали резерви газів, щоб їх

ужити, якщо б **противна сторона перша почала**. А що з такою можливістю **всі рахувалися**, свідчать курси для цивільної людности про оборону перед газами і доповнення виряду вояків протигазовими масками. Інша справа, що війна принесла **нові** страхіття, непередбачені в часі, коли склалися військові умови, а це в наслідок розвитку воєнної техніки.

Всі ті конвенції відносилися до поведінки в часі війни з **воєнними противниками**, їхнім військом чи цивільною людністю на територіях противної воєнної сторони. В них була мова про започаткування, ведення і закінчення війни, регулювалися взаємовідносини між державами в стані війни, відношення воєнних сторін до неутральних держав, ставилися приписи про права й обов'язки одиниць замішаних у війну.

А все, що діялося **внутрі** суверенности одної з воюючих держав і відносилось до власних її громадян, **лежало поза межами встановленого в конвенціях міжнародного права**. Не передбачувалися **обов'язкові** міжнародні карні санкції за те, можливі були тільки санкції **морального** або **економічного** характеру, що **не зобов'язували** всіх долучитися до них. До деякої міри це ще й тепер триває, бачимо це на прикладі схвалювання в Об'єднаних Націях заяв, що плямували Ізраїль за поведінку з арабами, або, в найновіших часах, заклик до економічних санкцій та бойкоту Південної Африки за її політику "апартаїду".

Виїмок був тільки тоді, коли внутрішня війна вийшла поза вузькі рами державного перевороту чи спроби цивільної революції, перейшла в широку громадянську війну і внутрішнім противникам даної держави признано т. зв. право воюючої сторони. Хто і яким способом може дістати таке право воюючої сторони — про те не було рішучих і ясних постанов. Це зроблено аж по другій світовій війні, Женевська Конвенція з 1949 року встановила правила, що їх слід дотримуватися у внутрішніх війнах у державах.

У такому стані цієї справи починалася й кінчалася друга світова війна.

У половині 1943 року стало вже певне, що без уваги на те, як довго ще буде тривати війна, вона мусить покінчитися поразкою Німеччини і падінням націонал-соціалістичного Третього Райху. Альянти почали підготовлятися до того, як порядкувати світ по війні. Сюди належала теж справа відповідальності за війну, відшкодування за втрати і покарання винувників за виконані в часі війни злочини. Залишаємо на боці політичну сторінку, зосередимось на “воєнних злочинах”.

Танець довкола них почався ще під кінець 1941 року і під хоразто свіжими жидівськими поштовхами триває до сьогодні.

Які б там не були дефініції, ствердження та оправдування, фактом є, що післявоєнне зформулювання того поняття було **одностороннім фактом** переможних у другій світовій війні Альянтів, а серед них теж і СССР, при чому немало введено туди під шаленим ревом жидівської пропаганди.

Підготова до того йшла таким способом :

25 жовтня 1941 року президент Френклін Деляно Рузвелт, /121/ хоч ЗСА ще не вступили у війну, але

/121/ Були твердження, що походив він зо старого роду голландських жидів Rosevelt-ів, це назвище мало постати в попереднього : Розенфельд. Цю інформацію **подаємо тільки з обов'язку подати повнотний образ тодішнього стану**, були такі голоси в німецькій та іншій європейській пресі свого часу. Скільки в тому правди, а скільки здогадів — годі сказати. Не було таких здогадів супроти його одноіменника, теж президента ЗСА, Теодора Рузвелта, а відносно Френкліна Деляно таке переконання почало ширитися, коли він зібрав довкола себе гурт співробітників для вироблення і потім здійснювання програми діяння, що потім дістала назву “New Deal” і так перейшла до історії. В величезній більшості були це жиди-советофіли, перли і довели до того, що ЗСА — остання з великих держав — визнали СССР і нав'язали з ним дипломатичні стосунки. Це була теж причина, чому велика жидівська преса промовчувала і заперечувала або багателізувала великий штучний голод в Україні. Серед тої групи перше місце займав суддя Найвищого Суду, злий дух та особистий дорадник президента Рузвельта — жид Фелікс Франкфуртер.

оточений своїми дорадниками і під їх натиском проголосив ствердження жорстокостей Німеччини в окупованих країнах.

Негайно, того самого дня, долучився до того Уряд Великої Британії на чолі з Вінстоном Черчілем.

У листопаді 1941 року і січні 1942 року Вячеслав Молотов розіслав дипломатичні ноти з прикладами, як німці порушують воєнні правила.

У січні 1942 року, екзильні Уряди, у т.зв. “деклярації з Ст. Джеймс”, висунули домагання, щоб головною ціллю війни була кара за “воєнні злочини”. Покищо ще ніхто не сформулював правової дефініції “воєнного злочину”.

20 жовтня 1943 року в Лондоні створилася “Комісія воєнних злочинів ув Об’єднаних Націях” / United Nations War Crimes Commission/, куди належали представники таких країн / подані в поазбучному порядку/: Австралія, Англія, Бельгія, Голляндія, Греція, Данія, ЗСА, Індія, Канада, Китай, Люксембург, Нова Зеландія, Норвегія, Польща, Франція, Чехо-Словаччина, Югославія — разом 17. У дальшому ході війни до неї дійшли ще 19 країн. Але що відразу впадає в очі — не бачимо там представника ССРСР! Сталін з Молотовом не знали ще, в якому напрямі будуть розвиватися праці тієї Комісії, а в них було “масло на голові” — примусове виселення надвожанських німців, що вже від ряду поколінь там проживали, вивоження на Сибір польських громадян з довоєнних теренів на сході польської держави, лагери на Сибірі, де гинуло людей не менше, як у німецьких і накінець — Катинь. Вже не згадуємо про Вінницю, хоч масове вбивство в ній у нічому не різнилося від масових розстрілів жидів Німеччини, також її власних громадян. Як член Комісії, ССРСР міг попасти під обстріл звинувачений за злочини такогож саміського характеру, що їх Комісія висунула проти Третього Райху.

Першим завданням тієї Комісії було шукати відповідальних за ті злочини і збирати проти них докази.

Як там дійсно було, не знаємо і навряд чи колинебудь довідаємося про те, але засновники Комісії мусіли відразу завважити брак ССРСР. Мусіли йти якісь пояснення і запевнення, бо вже 1 листопада 1943 року дав про себе

знати ССРСР у т.зв. Московській Деклярації. За підписами ЗСА, Великої Британії і ССРСР постановлено там, що після якогонебудь завішення зброї з Третім Райхом німецькі старшини і члени Націонал-Соціалістичної Німецької Робітничої Партії, відповідальні за жорстокості, масакри й екекуції на зайнятих теренах будуть передані країнам, де це виконано, суджені та покарані "згідно з законами Вільних Урядів тих країн", що там постануть, а ті "більшої міри злочинці", що їхні злочини не обмежені географічним положенням, будуть судитися на підставі **спільної постанови альянтських Урядів**. Советські воєнні злочини в тому самому воєнному часі, такого самого характеру і страхіття зникли неначе корова язиком злизала, аж до т.зв. "холодної війни" під кінець 1940-их років панувала стидлива мовчанка про них. Видно, що Молотова заспокоєно підкресленням "спільної постанови", отже нічого не могло там діятися без одночасної згоди й апробати представниками ССРСР.

8 серпня 1945 року, вже по закінченні війни, знов же в Лондоні, створено Міжнародній Військовий Трибунал /International Military Tribunal/, що мав судити головних "воєнних злочинців". Акт, що ним створено цей трибунал, дістав назву "Лондонського Статута" /London Charter/, бо там додано ще деякі постанови статутово-процедурального характеру для Міжнароднього Військового Трибуналу, на їх підставі мав проводитися процес над більшими воєнними злочинцями, що їх діяльність не відносилася до якогось означеного географічного положення.

Статут постановляв, що :

1. **Офіційне** становище обвинуваченого, як голови держави або відповідального Уряду не дає підстави звільнити його від відповідальности або злагіднити кару.

2. Факт, що обвинувачений діяв з наказу свого Уряду або іншого зверхника не звільняє його від відповідальности, але може братися до уваги злагідненням кари.

3. Трибунал може кожну групу або організацію проголосити злочинною і на підставі того притягати до відповідальности її членів і не можна тоді в обороні

заперечувати кримінального характеру даної організації чи групи.

4. Обвинувачені дістануть на відповідний час перед процесом відпис акту обвинувачення з усіми подробицями закидів, що за них будуть суджені, мають право давати вияснення до них, боронитися самим або через своїх оборонців, допитувати свідків обвинувачення і пред'являти докази своєї невинности.

Виринуло питання, що слід уважати воєнним злочином?

Воєнними злочинами у властивому змислі вважаються, наприклад, бомбардування відкритих міст і цивільної людности, убивство заложників, грабунки приватного майна і всього того, що не може вважатися воєнною здобиччю, а під те поняття може підпадати тільки державне чи публічне майно, що служило воєнним цілям, /122/ руйнування людських осель, пам'яток мистецтва, безпідставне й непотрібне переслідування цивільної людности. Сказавши коротко — під це поняття слід підтягати такі вчинки, що ламають прийняті воєнні закони та воєнні звичаї, традиційно вже устійнені, а їх **точно означено та здефіньовано ще перед першою світовою війною**. І теж такі вчинки, що їх прийнято вважати воєнними злочинами в **міжнародних конвенціях у періоді між обома світовими війнами**.

Але така інтерпретація **не відповідала жидам**, що всіми щілинами втискалися в працю Комісії Воєнних Злочинів. А щоб нам міцно стояти на ногах у такому

/122/ З тої точки погляду не сотки, але тисячі советських військовиків, що зайняли Східню Німеччину, повинні б ставати перед судом, як воєнні злочинці. Бо вони грабили, що попало під **руки: меблі, одяг, постіль, грамофони і всякі речі домашнього вжитку** — все те в них називалося "трофеями". Читати про те можемо в спогадах з війни, навіть у повістях та в літературних журналах про те **одверто** писано. При різних нагодах відсилали це додому, де багато було таких, що подібних речей у житті своєму не бачили.

твердженні, покличемося на те, що пишуть самі жиди у своїй енциклопедії. /123/

XV. Дикий танець довкола “воєнних злочинів” Б.

Дефініцію злочинів проти миру, проти людства — під назвою “воєнних злочинів” — опрацював жид Герш Лявтерпехт. Яким способом він туди вліз, хто його до того уповажив чи найняв — не сказано. Смішно й думати було б, що не мав він на оці інтересів жидів. Під “людством” у цьому випадку розумів він жидів.

Під поняття “воєнних злочинів проти людства” підтягнуто всі втрати і жертви жидів, як окрему категорію “злочинів проти жидів”. В такому разі, чому не встановлено теж категорії “злочинів проти Польщі”, що потерпіла не тільки людські втрати, але знищено їй міста і ограблено країну, виселено поляків з західних провінцій і т.д., і т.д. І чому не проти Чехо-Словаччини, що з неї гітлерівці висмоктали все, що можливе?

Це вперше введено в Міжнародньому Військовому Трибуналі в Нюрнбергу, щоб на тій основі вводити їх в обвинувачення в усіх дальших судах, що мали б відбуватися в Німеччині проти т.зв. воєнних злочинців.

Другий жид, Рафаїл Лемкін / Raphael Lemkin/ пропонує дефініцію “злочинів за порушення воєнних прав”. Він теж виступив з теорією “народовбивства” /Геноциду/, але звузивши це тільки до винищення жидів, бо якщо поставити справу універсально, то треба було б судити теж “союзника” ССРСР./123 “А”/

/123/ Читаючи ті речі в Encyclopaedia Judaica вражає, що про те подаються не інформації, але просто чваняться тим, як то жиди підготовляли “правну” підставу Нюрнберзьких Трибуналів, цілком у дусі старозавітньої “жидівської справедливості”.

/123 “А”/ Про “працю” Лемкіна широко написано в книжці: James L. Martin: The man who invented “Genocide”, (The public career and consequences of Raphael Lemkin), Institute for Historical Review, Torrance, California, 1984

А всю головну теоретичну і практичну підготовчу роботу виконав "Інститут жидівських справ" при "Світовому жидівському конгресі". Один з департаментів Жидівської Агенції /124/ збирав обтяжливий матеріал і предкадав списки "воєнних злочинців".

А вершком усього було, що у складанні акту обвинувачення головного процесу в Нюрнбергу брали теж участь жидівські організації, зокрема Якоб Розенберг з "Інституту жидівських справ" при "Світовому жидівському конгресі".

20 грудня 1945 року чотири головні Альянти видали акт під назвою "Central Council Law Nr 10", що розтягав поняття "воєнних злочинів", а зокрема категорію злочинів проти людства /де, як вище сказано, була окрема категорія "злочинів супроти жидів"/, **на весь час, коли при владі в Німеччині була націонал-соціалістична партія**, отже поняття "воєнних злочинів" відносилось до **діяння в часі миру**, діяння, що не мали нічого спільного з другою світовою війною, були внутрішніми актами суверенної держави на своїй власній території і супроти своїх власних громадян та не кваліфікувалися, як злочини, в карному кодексі, що тоді обов'язував.

Жидівськими заходами, для задоволення жидівської помсти зламано тим способом дві найосновніші засади, що сформулювалися ще в старинному Римі і протривали 2,000 років, а саме :

1. Не можна судити за вчинок, виконаний у часі, коли тодішній закон не визнавав його злочином, що підлягає карі. /125/

2. Не можна видавати закону, що встановляв карну відповідальність за вчинки, виконані давніше, перед його виданням, бо "Lex retro non agit"./126/

Отже Нюрнберзький процес відкинув правні поняття двох тисяч років європейської цивілізації, прийнявши в

/124/ З нею і з характером її роботи ми вже стрічалися в розділі "Людова Польща і Візенталь".

/125/ Нема злочину без закону про злочини (nullum crimen sine lege)/

/126/ Закон не діє взад.

основу свого суду деякі біблійно-талмудські елементи, що перегукувалися з подібними їм, уже давніше просуненими у марксизмі.

Для задобрювання Советів уживано часто — а тепер, під час відьмоловлі, виключно — окреслення “нацистські воєнні злочини”. Жидівський правник, проф. д-р Й. Бавмгартен у статті призначеній до збірника для вшанування 25 років діяльності Сімона Візенталя, подає таку дефініцію “нацистського злочину” :

“Нацистськими злочинами називаємо вбивства, спустошення, рабство, депортацію і переслідування за політичні переконання, расу й релігію, як у воєнному, так і в мирному часі”.

Тим хотів він того рода злочини прив’язати до націонал-соціалістичного режиму. Одначе таке поняття спеціального “нацистського злочину” цілком добре можна підтягнути теж до большевицького режиму, режиму одного з Альянтів у війні і всіх інших, що виконують такі вчинки, а не тільки націонал-соціалістів, наприклад такі речі:

а) масові депортації на Сибір української людности, виселення з Криму татар і вигнання в Сибір надволжанських німців;

б) бомбардування атомними бомбами цивільної людности в містах, як це зробили американці в Японії;

в) обстрілювання з літаків скорострілами хліборобських робітників на полях, як це теж робили американці і чого я сам був свідком і трохи що не впав жертвою того. А в той час на полях працювали в Німеччині або чужинецькі примусово вивезені до праці робітники, або німецькі жінки, бо всі чоловіки були або в війську або в іншій праці;

г) т.зв. розкуркулювання, або “ліквідація куркуля, як клясу”;

д) виголоджування людности, як це робили большевики в Україні;

е) обмежування в громадянських правах власних громадян, і теж у доступі до вищої освіти за їх класове походження і т.п.

Бо що інше “нацистські злочини”, а що інше “злочини нацистів”. Перше означення **характеризує вчинки**, що їх можуть виконувати не лише самі нацисти, але й жиди, як це діялося в війні з Ливаном. А друге подає, **хто** їх виконував.

Вертаючися до трибуналів у Німеччині пригадуємо, що крім першого, де судили головних партійних, цивільно-урядових і військових представників націонал-соціалістичного режиму Третього Райху, відбулося ще 11 процесів, також названих “нюрнберзькими”, проти різних галузей режиму. Їх теж судили представники Альянтів.

Це був виїмковий, воєнний т.зв. вимір справедливості у спеціально для тих цілей покликаних трибуналах і судили в них німців переможці у війні. Скоріше чи пізніше це мусіло скінчитися і притягання винних до відповідальності ішло вже нормальним порядком на підставі карних кодексів даних країн. Інакше воно відбувалося в Німеччині, інакше — наприклад — у Польщі, а ще йнакше в ССРСР. Кожна з тих держав судила зловлених або виданих їй “воєнних злочинців” на підставі своїх власних законів.

Поминаємо Польщу й ССРСР. Поглянемо, як було в Німеччині, що в очах переможців була головним винуватцем, тому що з її народу вийшли ідеологи, організатори й виконавці жорстокого винищення людей.

Минулася еuforia, оп’яніння перемогою, закінчилася світова війна капітуляцією Японії, почалася демобілізація — кожен хотів якнайшвидше забути про все й вертатися додому.

Якийсь час, доки не скінчилася військова окупація Німеччини, діяли одночасно теж альянтські суди, військові, але судочинство поволі почало переходити в руки відновленої німецької, демократичної влади. Німецькі карні суди цілком добре і правно могли судити за такі речі, бо їх можна було підтягнути під німецький карний закон. Щоправда він постановляв у §103, що :

“Карати за вчинок можна тільки тоді, коли кара за нього була визначена в законі, ще заки виконано вчинок”,

а визначення поняття “воєнних злочинів” почалося аж після того, як їх виконали “нацисти”, але **всі ті воєнні злочини — убивства, грабунки, підпали, знущання і т.п. підпадали під постанови карних законів усіх цивілізованих країн, також і німецькі**, і на підставі тих законів винуватих можна було покарати так само, як це роблено на т. зв. нюрнберзьких процесах. І тих, що їх уже зловлено, або що відносно до них не було ніякого сумніву про їхню вину — відразу можна було саджати на лаву підсудних. І чимало їх таким способом засуджено, бо самі німці якнайскоріше хотіли з тим покінчити, щоб завести порядок у своїй країні та взятися за відбудову її з руїн. Однак подекуди ще існувала компетенція альянтських судів **рівнорядно** з німецькими, а часом тільки **субсидіарна, помічна**. Зараз побачимо, яке це мало значення і до чого довело.

У німецькому, як і в кожному іншому карному законі — а німецький належав до одного з кращих — в Європі існувала постанова про **давність** /127/, т. зн., що після якогось довшого впливу часу карний учинок не розглядається в суді./128/ Давність починається з моментом виконання вчинку, а її реченець у карному німецькому законі встановлено на 30 років за вчинки, загрожені карою смерті, і 20 років, коли загрожені карою досмертної в'язниці. В окремих країнах Західньої Німеччини, — згадати б хоч Надренію, Баварію, Вюртемберг, Баден, Гессен — після 1945 року схвалено закон, що реченець за давнення злочинів, виконаних у Третьому Райху з політичних, расових або протирелігійних мотивів починається аж від 8-9 травня, цебто від капітуляції Німеччини й закінчення війни.

Жидам це сонз очей зганяло, бо ануж хто з тих дійсних або здогадних “нацистських злочинців” /а вони підтягали

/127/ Задавнення судимости.

/128/ Не беруся говорити про советську сферу впливів, цебто про СССР і його сателітів, не мав можливости того прослідити.

під ту категорію всі терени, що їх окупував у часі війни Третій Райх/ доживе до 8 травня 1975 року? Або коли його відкриють аж у 1975 році?

Пішла шалена акція за те, щоб звузити інтерпретацію того закону в такому змислі, що постанови його можуть обов'язувати щойно відтоді, **коли почалася виключна компетенція німецьких карних судів**, бо як довго ще існували альянтські трибунали, не може починатися реченець давности. Це не мало логічних підстав, бо альянтські чисто військові суди вже не займалися "нацистськими" злочинами, тільки чисто "воєнними" в давньому розумінні, цебто судили тих, хто провинився супроти альянтських вояків або полонених. Але жиди зняли рейвах, переможеним грозили, переможцям "плакали в камізельку", що вони стільки натерпілися, а тепер їм відбирають право жадати кари за те.

Коли ж 30 травня 1956 року вийшов закон про скасування окупаційного й обов'язування **виключно** німецького права в Західній Німеччині, а тим самим можна б висувати аргументацію, що час від 9 травня 1945 до 30 травня 1956 року, цебто повних 11 років, не рахується до задавнення, жиди стали висувати домагання, щоб у кожному конкретному випадкові стверджувати, коли в якомусь місці **дійсно почали діяти** німецькі суди і відколи там тільки до них належала компетенція судити за воєнні і "нацистські" злочини. Запекло билися за кожен рік, кожен місяць і кожен день, що скорочував би "давність".

У висліді тих спорів та неймовірного тиску на Західньо-Німецьку Республіку внесено до Бундестагу закон про давність у переслідуванні за злочини, він перейшов усі інстанції, що їх передбачує конституція Німецької Федеральної Республіки й увійшов у життя з днем проголошення 30 квітня 1965 року. Подаємо найважливіші його постанови :

1. Задавнення злочинів загрожених карою досмертної в'язниці спочиває в часі від 8 травня 1945 року до 31 грудня 1949 року, рахується аж з початком січня 1950 року. А це тому, що закон з 25 листопада 1949 року з важністю від 1 січня 1950 року **встановив абсолютну компетенцію німецьких судів**.

2. Ця постанова не відноситься до вчинків, що вже задавнилися перед часом, коли цей закон увійшов у життя, отже не торкається вчинків, що сталися перед 1 січня 1930 року.

Справа давности не давала спокою її противникам, т.зн. у першу чергу жидам, і своїм зусиллям добилися вони того, що дня 25 червня 1969 року схвалено ще один закон з силою частинно від 1 вересня 1969 року і частинно від 1 квітня 1970 року і він продовжив давність за злочини загрожені карою досмертної в'язниці з 20 на 30 років, а загрожені карою більше як 10 років — з 15 на 20 років.

Одначе вчинки, що підпадають під поняття народобивства в Німеччині вже не користають з давности. Дня 9 грудня 1948 року в Женеві відбулася інтернаціональна конференція в справах народобивства /про засоби запобіжності і про покарання за народобивство/ і Німеччина приступила до тієї конвенції в 1954 році. Приступленням до тої чи іншої подібної конвенції Німеччина зобов'язалася співпрацювати з іншими її контрагентами в справах запобігання народобивствам та покарання їх **винуватців**. Конвенція тільки накладає такий обов'язок на тих, що її підписали — співпрацювати в міжнародньому діянні передбаченими там способами на своєму терені.

Однак Німеччина пішла ще дальше. Майже 20 років пізніше, 1 жовтня 1973 року, змінила вона деякі постанови свого карного кодексу, вставивши туди **одне-одніське речення**, але ж далекосягле своїм змістом і значенням : у § 78 I. карного кодексу : "карне переслідування за злочини з § 220 /A/ — народобивство і виконання кари за народобивство — **не за давнюються**."

Конвенція не вимагала того від підписаних під нею, бо коли б так було, то Німеччина, приступивши до неї в 1954 році давно вже мусіла б виконати такий свій обов'язок, якщо б він містився у змісті постанов конвенції. І прийнято цей закон не однодушно, навіть не кваліфікованою, тільки звичайною більшістю голосів. /129/ На неї ішов

/129/ Цікаво було б перевірити, яка партія мала тоді більшість у Бундестагу і хто був канцлером Німеччини.

колосальний натиск жидівства цілого світу, хоч це вже не мало практичного значення. Більшість тих з. зв. нацистських злочинців уже або виловлено, або вони померли чи щезли безслідно, не було вже змоги їх віднайти. Хіба, те що ще не вдалося їм розперезати відьомовлі на американському континенті, потрібної не так на те, щоб знайти кільканадцять жертв, як більше тому, щоб приподобатися Советам і виторгувати в них трохи емігрантів, а водночас зчинити крик в Америці й Канаді про "голокост", бо вже почали люди в світі забувати про те, мали доволі власних своїх клопотів.

Скрізь у країнах, де жиди мали своїх послів у законодавчих установах, агітували вони, щоб чужі парламенти зверталися з таким проханням до німецького Бундестагу.

Німеччина не мусіла робити такого чисто демонстраційного кроку без ніяких практичних наслідків, непотрібно ще раз упокорилася перед жидами, не знайшла в собі настільки честі й відваги, щоб показати їм роги та поставити якусь межу в їх надмірних домаганнях.

Ми спинилися довше на прикладі, як та справа рішалася й остаточно рішилася саме в Німеччині, бо Німеччина весь час стояла в центрі уваги під час акцій довкола переслідування "воєнних злочинців", від неї залежало, чи хотіла б вона жадати екстрадиції знайдених в інших країнах тих "воєнних злочинців", вона б судила їх власними законами, а жиди весь час побоювалися, що в Німеччині карали б їх надто легко, так само, як жиди жидів в Ізраїлі. Тому й не зверталися до Німеччини, щоб жадала вона видачі Айхмана з Аргентини, хоч давно знали, де він живе. /130/ Про розголос процесів за воєнні злочини жиди

/130/ Ізраїльська розвідка Шін Бет давно вже знайшла Айхмана, не було це надто трудно, бо жив він цілком явно в Аргентині. Як джерело інформацій, Айхман не представляв уже ніякої користі. Вибрано догідну хвилину на його піврання і записано це на кредит Документаційного Центру Візенталя, щоб міг він похвалитися "блискучим успіхом" і щоб у той спосіб оправдати його перенесення з провінційного Лінцу до столичного Відня, де зручніше було йому контактуватися з ізраїльською розвідкою.

завжди можуть подбати своїми впливами в пресі та в “мідіях”. Але до втримання акції **ловлення злочинців та судження їх, цебто тих, кого жиди вважали “воєнними злочинцями”** і винними за злочини супроти жидів, конче потрібно було, щоб та справа з правного боку завжди була актуальна в Німеччині, а що так є — на те доказ, що Німеччина відмовила тим “злочинам” привілею давности. Жиди старалися скласти договори з іншими державами про екстрадицію до Ізраїля тих, за твердженням жидів, “воєнних злочинців”, що живуть у тих державах, але дотепер це вдалося їм осягнути тільки в ЗСА.

Таке пояснення цього факту вийшло з Людової Польщі, там деякі чинники не спускали та ще й далі не спускають Візенталя з очей.

Торонто — Венеція — Фльоріда
1985 — 1987

Джерела

The Murderers amongst us, the Simon Wiesenthal memoirs, edited by Joseph Wechsberg, New York, 1967

Allan A. Ryan Jr., : Quiet neighbors, prosecuting Nazi War Criminals in America, Harcourt Brace Jovanovich, San Diego, New York, London, 1984

Jacobo Timerman : The longest War (Israel in Lebanon), translated from the Spanish by Miguel Acoca, Alfred Knopf, New York 1982

Josef Tenenbaum (in collaboration with Sheila Tenenbaum) : In search of a lost people (the old and new Poland) New York, The Beechurst Press, New York 1948

Paul Hilberg : The Destruction of the European Jews, Quadrangle Books, Chicago 1961

Isaiah Trunk : The Jewish Councils in Eastern Europe under Nazi Occupation, introduction by Jacob Robinson, The MacMillan Co, New York

John Loftus : The Belarus Secret, edited by Nathan Miller, Alfred Knopf, New York 1982

James L. Martin : The man who invented genocide, Istitute for Historical Review, Torrance, California, 1984

Jean-Francois Steiner : Treblinka, preface by Simone de Beauvoir, Simon & Schuster, New York 1966

Hannah Arendt : Eichman in Jerusalem, (a report of the banality of the crime), Viking Press, New York, 1963

Józef Tomaszewski : Rzeczpospolita wielu narodów, "Czytelnik", Warszawa 1985

Szafranski Waclaw : W sieci Szymona Wiesenthala,
Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej, Warszawa
1972

Jozef Bratko : Gestapowcy, Krajowa Agencja Wydawnicza,
Krakow 1985

Lucki Izydor : Szymon Wiesenthal na szlaku agentur, wywiadu
i zdrady. "Perspektywy" Nr. 4/21, Warszawa 1970

Tadeusz Bednarczyk : Szmalcownictwo, antysemityzm,
kolaboracja, ("Kronika" London, pazdziernik 1967)

Біблія або Книги Святого Письма Старого й Нового Завіта,
із мови давньої єврейської і грецької на українську наново
перекладена, /Британське і Закордонне Біблійне
Видавництво, Лондон 1962

Яків Сусленський : Справа Івана Демянюка, "Свобода",
Нью-Йорк, ч.29

ПРАЦІ ТОГО САМОГО АВТОРА

/Під власним назвищем
або прибраним — Богдана Михайлюка/

I. Дрібні брошури :

A. У серії :

“За що ми боремося — “Бібліотека Українського Націоналіста”.

1. Шануймо наше минуле, але не засмічуймо традиції.
2. Природа українського націоналізму.
3. Пояснення до програми Організації Українських Націоналістів.
4. Організація Українських Націоналістів і Українська Національна Рада.
5. Міжнародне політичне положення та українська справа.

Б. У серії :

“Політична Бібліотека Українського Націоналіста”.

6. Що таке політична еміграція та в чому її значення.
7. Які небезпеки грозять українській політичній еміграції та як з ними бореться ОУН.
8. ОУН — сумління нації.
9. Підривна робота большевиків у Канаді.
10. Перший листопада і український націоналізм.
11. У тристаріччя Переяславського Договору /1654-1954/.

В. Інші брошури :

12. Дванадцять портретів “великих людей”
13. Справа Ярослава Барановського-Макара.
14. Бунт Бандери /чотири видання/.
15. Варшавський Договір у світлі націоналістичної критики.

16. Сьогодні й завтра, думки націоналіста.
17. Під знаком тривожного майбутнього, думки націоналіста.
18. “Євреї” чи “жиди”?
19. Будівничі комунізму в Європі.
20. “Кривавий Ярема”, князь Вишневецький у світлі польських істориків.

II. Праці друквані в збірниках і журналах :

21. Винниченко чи Петлюра?
22. Бойові дії ОУН у першому десятиріччі її існування.
23. Уривки з праці “Микола Міхновський — батько українського націоналізму”.
24. Від Варшавського Договору до Ризького Трактату.
25. Микола Міхновський : З матеріалів про його життя й діяльність.

III. Зредаговані літературні записи :

26. В яскіні лева — українець у польському підпіллі, на підставі записок і матеріалів Тадея Гордона /два видання/.
27. Говорить Підгір'я — розповідь Володимира Мокловича, колишнього бойового референта Окружної Команди УВО в Станіславові.
28. Один рік у Червоній Армії, розповідь Івана Ящишина.
29. Вогонь родиться з іскри; розповідь Карпа, /Степана Касіяна/.
30. Голос з підпілля, розповідь Кривоноса.
31. За чужу справу, розповідь Михайла Козія з села Богданівка, повіт Скалат, його пригоди в большевицькому полоні та в польській армії генерала Андерса /два видання/.

IV. Зредаговані збірники :

32. Над Прутом у лузі... /Коломия в спогадах/.
33. “Срібна Сурма”, статті й матеріали до діяння Української Військової Організації, Збірник I.
34. “Срібна Сурма”, статті й матеріали до діяння Української Військової Організації, збірник II /Початки УВО в Галиччині/.

35. Непогасний вогонь віри, збірник на пошану полк. Андрія Мельника.
36. За честь, за славу, за народ! /Збірник у 50-річчя Української Стрілецької Громади в Канаді/.
37. На шляху до національної єдності, /п'ятдесят років праці Українського Національного Об'єднання Канади/, ювілейний збірник, Т. I і II.
38. На службі рідного народу, ювілейний збірник Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, у 50-річчя заіснування /друга частина, від 1956 до 1980/.

У. Дослідні історичні праці, спогади, матеріали і т.п. :

39. Устрій ОУН — порівняльна студія.
40. Дух, що тіло рве до бою.../Юліян Головінський, Крайовий Комендант Української Військової Організації/.
41. Дрижить підземний гук, спогади з 1930 і 1931 років у Галичині.
42. На порозі невідомого, спогади з 1945 року /два видання/.
43. Перед походом на схід, спогади й матеріали до діяння Організації Українських Націоналістів у 1939-1940 роках.
44. Розбрат, спогади й матеріали до розколу в ОУН 1940 року.
45. Б'є дванадцята, спогади й матеріали до діяння ОУН напередодні німецько-більшевицької війни 1941 року.
46. Справа Східніх Торгів у Львові.
47. Так перо пише... /вибрані статті/.
48. Власним руслом, Українська Військова Організація від осени 1922 до весни 1924 року.
49. На повні вітрила! /Українська Військова Організація в 1924 — 1926 роках/.
50. Далекий приціл, спогади з діяльності Української Військової Організації в 1927-1929 роках.
51. Погром у тюрмі /масакра українських політичних в'язнів у львівській тюрмі 1925 року/.
52. Два процеси /Станіслава Штайґера/ на підложжі діяльності Української Військової Організації 1925 року.
53. Городок, /справа Василя Біласа й Дмитра Данилишина/.

54. При джерелах Українського організованого націоналізму.
55. ЗУНРО /Західньо-Українська Національно-Револьюційна Організація/, історично-політичний нарис.
56. В сутінках зради, убивство Тадеуша Голуфка на тлі зради Романа Барановського.
57. Піп Гапон, студія з революції 1905 року.
58. Смерть Станіслава Собінського, на тлі шкільного народовбивства в Західній Україні.
59. На життя і смерть, сторінки з історії Української Військової Організації.
60. З таємних документів польської окупації Західньої України.
61. Далековидом по минулому, збірка спогадів та спостережень.
62. Варшавський процес ОУН, на підложжі українсько-польських відносин тієї доби. Том I і II.

VI. Переклади

63. Арнольд Тойнбі : Світ і Захід /підвалами в "Українському Слові", Париж,чч. 698-708 за 1955 рік/
64. Освальд Шпенглер : Пруський дух і соціалізм /Пройссентум унд соціалізм/, циклостилльне видання.

VII. Готові до друку :

- Жиди й Україна, /до історії українсько-жидівських взаємин/ I. Частина, від найдавніших часів по кінець ХУІІІ століття.
- Д-р Ярослав Барановський, жертва злоби й ненависти.
Декалог Українського Націоналіста, до історії одного апокрифу.
- Архів Сеніка — Історично-критична студія.

ПОКАЗНИК ІМЕН

- Абляйтінгер Йоган 150, 151
Абрамчик 87
Айльберг Джошуа 35, 36, 94, 95
Айнгорн Арнольд 125
Айхман Адольф 24, 53, 56, 57, 112, 113, 145, 168
Александр II, цар 67
Андерс, генерал 87
Антоненко Борис 40
Аппель Юліян 136, 137, 138
Апфельбавм-Зінов'єв 27
Арендт Ганна 113
Артукович 80
Аятолла 50
Бавм'гартен, проф., д-р 163
Баліцкій 11
Барраш Єфрем 110
Бартішевич Юрій 88
Беднарчик Тадеуш 120, 140, 141, 142
Беліна-Пражмовський 71
Бентор Джек 42
Бернблят Герш 127
Бехер Оскард 131
Бжезіцький 142
Блюмберг Хая 140
Блюменшток 140
Бляв 117
Бовуар, де Сімон 114
Боднар 144
Боракс 139
Ботгер 141
Бош Євгенія 11
Бравн Вернер, фон 92
Бравнштайн 140
Бранд Карл 130, 139
Брандт Віллі 152
Братко Юзеф 131
Бріф Йозеф, д-р 103, 104
Бріян 155
Бромсон 139
Бруннер Альойз 57
Бурхгард Фрідріх, д-р 90,91
Бюкенен Патрік 43
Вайнтрауб Арек 140
Вайхерт Міхал, д-р 129
Вайцман Хаім 66
Валюс Францішек 44, 45
Вальдгайм Курт 80, 81
Варшавяк Єгуда 139
Вершовський 76
Вехсберг Йозеф 54, 55, 57
Візенталь Сімон 24, 36, 37, 44, 52, 55, 56, 57, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 72, 73, 74, 78, 79, 80, 81, 94, 140, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 149, 150, 152, 153, 154, 163, 168, 169
Візнер Франк Г. 89, 90, 91, 92
Вітенберг Іцак 106
Вітушко Михайло 87
Власов, генерал 87
Влодовський Йосиф 125
Влодовський Павло 140
Гайдаш Станіслав 7
Гайдріх Райнгард 13, 15, 57
Гайнемаєр Курт 134, 135, 137
Гайнеман 135
Галлер, генерал 70, 71
Гамільбург Майк 83
Гановер Натан 60
Гейман Філіп Б. 37
Геллер Зелік 139
Гемігель 139
Гендель 139
Герц Олександр 153
Гефле 142

Гільбер Густав 91
 Гільберг Павль 48, 75, 76
 Гімлер Гайнріх 13, 15, 93, 128
 Гінц Роман 141
 Гірш 141
 Гітлер Адольф 12, 13, 15, 23, 25, 26, 57, 128
 Гіше 136
 Гльонд, кардинал 72
 Гольцман Елізабет 35, 36, 37, 53, 94, 153
 Горлік-Нахвальд, д-р 74
 Грозний Іван 42
 Габлер 112
 Ганцвайх Абрам 139
 Гаранд Ірина 139
 Гарфункель Лейба 108
 Геббельс Йозеф, д-р 46
 Гедройць 153
 Гелен Райнгард 88, 91, 144
 Гено Владислав 141
 Гено Зигмунт 141
 Генс Яков 106
 Гергард Вольфганг 24
 Гершон Л. 103
 Гінсбург Йозеф 14
 Гльобочник Одільо 57
 Гольд Гаррі 28, 29
 Гольдмінц 112
 Гольдфільд 141
 Горбах Альфонс 79
 Гордон 102
 Готліб Павло 135
 Готліби, подружжя 134
 Гравбард Бер 105
 Гретц 153
 Грін Ашбель 83
 Грінглярс Дивид 28
 Грінглярс (Розенберг) Етель 28
 Грінглярс Рут 28
 Гурович 139
 Давид, цар 18, 36, 37
 Дворецький Альтор 111
 Демянюк Іван 41, 42, 43, 45, 47, 60
 Дешен Юлій 23, 53, 54, 77
 Джов дядько *гл.* Сталін
 Діннерстан Леопольд 48
 Діяманд Маврици 136
 Дренгер Шимон 135
 Дубнов С. М. 67
 Дунський 105
 Елеазар, священик 57
 Єгошуа 16, 17, 18, 21
 Єлисей, пророк 51
 Зарецький Абрам 106
 Захаріяш Лейзор 105
 Зевінгер 141
 Зелькович Гриша 110
 Зенель 135
 Зінгер 141
 Зінов'єв-Апфельбавм 27
 Ілля, пророк 51
 К. Зофія *гл.* Крижевська Зофія
 Кавула Ізидор 136
 Кавфман Ірвінг Р. 29
 Кагановіч Лазар 15
 Кальтенбруннер Ернст 57
 Камельгарн Шмуль 71
 Камер 139
 Каменєв-Розенфельд 27
 Каплан Роберт 53, 153
 Каплан Юзеф 141
 Кац Бялер 139
 Кацнельсон 11
 Кваст Макс 134
 Квіслінг 113
 Келпюг 155
 Кернер Рудольф 136, 137, 138
 Ківковіч Маір 124
 Кіссінгер 36
 Кляйн Артур 26, 93
 Кляйнвекслер М. 139
 Кнопф Артур 82
 Ковальчик Анастазій 134
 Ковальчук Сергій 43, 44, 45
 Козак Галя 44
 Кольман Кетлін Н. 41
 Кон 139
 Корн Давид 146
 Кох Еріх 57
 Крайський Бруно 55, 59, 146, 153,
 Крижевська Зофія 137, 141
 Кройц 134
 Кроненберг 117
 Кросбі Джан С. 53
 Крупє 141

Кудіш Лейба 103
Кунде Вільгельм 131, 132
Куропась Мирон, д-р 48, 49
Курлянд 115, 116, 117
Кушель Франц 86, 88, 93, 94, 95, 96,
Лейзарович М. 139
Ленін Владімір 27, 36
Леві Йонас 35, 36
Левін 139
Лейкін Якоб 121, 142
Леман 88
Лемкін Рафаїл 161
Лінцер 110
Ліперц 136
Лір Він Вем 146
Луцький Ізидор 144, 145
Любіч 112
Лявтерпехт Герш 161
Лянґ Давід 130
Льофтус Джон 82, 95
Мазуркевич Броніслав 71
Мазурковський Марк 97, 98
Малевський 140
Манґель Хаїм 140
Мартін Джеймс 161
Мек-Карті, сенатор 27
Менґеле Йозеф, д-р 24, 97
Менде Гергард, фон 91
Мерін Мойше 105
Мерін Роман 124
Міллер Натан 82, 83
Мінц Г. 105
Мойсей 14, 18, 20, 22, 50, 51
Молотов Вячеслав 158, 159
Московіц Норман 41
Мурер Франц 58
Мюллер 103
Навин Ісус 16
навман 141
Найман Давид 125
Нассанович 71
Носсіґ Альфред, д-р 121
Окуневська Софія 3
Олендорф 73
Орловський Єржи 131
Осідач Володимир 41, 45
Островський Радислав 86, 87, 88,
93, 96
Павлюк Ніля 44
Паттон, генерал 87
Пацановер Міхал 130
Пашинський 71
Петлюра Симон 13, 60
Пілсудський Юзеф 65, 136
Полянський Юрій, проф. 101
Полячек (Полячік) 40
Прухнік Юзеф 141
Пучиц Ізраїль 126
Равт Вальтер 57
Радек-Собельсон Кароль 27
Радзейовська Лідія 140
Раєн Аллян (молодший) 38, 39, 40,
45, 48, 49, 80, 84, 95, 96
Райхман 139
Раппапорт Гаррі 41
Раш Отто, д-р 74
Реган Рональд 43, 92
Рипер 142
Рінґельблум Емануель 108
Робінсон Якоб 100
Розенберг Етель 27, 28
Розенберг Юліус 27, 28
Розенберг Якоб 162
Розенберґи 28, 29
Розенфельд-Каменєв 27
Роклер Вальтер Й. 38
Ротшільд 57
Рошман Едвард 58
Рузвелт Теодор 157
Рузвелт Френклін 15, 29, 85, 157
Румковський Хаїм 107, 113
С. Леон 134, 135
Сапожніков Нізе 102
Сейс-Інкварт Артур 57
Сірота, д-р 139
Скіядов Соломон 83
Скоковський Леон 139
Скорцені Отто 87
Сміт Родні 41
Собель Мартін 28, 29
Собельсон-Радек Кароль 27
Соболевський Юрій 93
Спіро Сімхе 130, 131
Стайнер Жак-Франсуа 42, 114
Сталін Йосип 14, 15, 25, 27, 36, 89,
158

Станкевич Станислав 88, 93, 96, 98
Стогтер, д-р 139
Сусленський Яків 60, 79, 81
Тамерлян 12
Тененбавм Йозеф 69, 70, 72
Тенцер Яків 35
Гирман Леопольд 153
Тіммерман Яків 22, 52
Тіто 80
Томашевський Юзеф 72
Троцький Лейба 27
Труман, президент 90
Трунк Ісаїя 100, 103, 104, 105, 107,
124
Унгер Леопольд 153
Файгелес 102
Файнгольди 136
Фебрович 110
Фельдман Бернард 41
Фельдман Бертрам С. 41
Фельдман Клярисса Р. 41
Фельдшуг, д-р 139
Ферстер Александер 134, 136, 137,
138, 141
Фірст Ізраїль 121
Фогель Рольф 54
Франк Анна 108
Франко Іван 56
Франкфуртер Фелікс 29, 157
Фрідман Адольф 42
Фрідман Гайнріх 35, 125
Фухс Клявс 28
Хашкель 117
Хмельницький Богдан 13, 21, 64
Хрушов Микита 45
Цементович 140
Цвіллетті Беньямін 96
Цігель Юліс 124
Черчил Вінстон 158
Шайнеман Артур 72
Шафранський Вацлав 140, 141, 142
Шварцбрат Шльома 60
Шантицький Андрій, митрополит
69, 70
Шер Ніль 39, 40, 147
Шеринський Юзеф 121
Шеруле 141
Шимкович Вольф 139
Шлянг Давид, д-р 129, 131
Шмайдлер Рудольф 135
Шмайдлер Фріда 135
Шмерлінг 142
Шпіц Шимон 130, 134, 136
Штаммери, родина 24
Штанглер Франц 57
Штернберг Давид 139
Штернфельд Давид 142
Шупць 74, 75
Юлі 135
Яковлев Анатолій 28
Якубович Куба 117
Ясюк Емануїл 85, 93, 94, 95, 96, 97
Яффе Людвик, д-р 123

З М І С Т

I. Швайцарія в Канаді (замість передмови)	3
II. Гарячий вітер з півдня	9
III. Нічого нового під сонцем	16
IV. "Багацько галасу знечев'я"	26
V. Спілка двох зірок проти тризуба	31
VI. Відьмолови	37
VII. Брехня на коротких ногах ходить	45
VIII. Ангел помсти, чи заспівувач ненависти	52
IX. Річ про погроми	66
X. Гора вродила мишу (жиди на протибілоруському фронті)	82
XI. Чуже бачуть під лісом, а свого не видять під носом — А.	98
XII. Чуже бачуть під лісом, а свого не видять під носом — Б.	127
XIII. Людова Польща і Візенталь	143
XIV. Дикий танець довкола "воєнних злочинів": А.	154
XV. Дикий танець довкола "воєнних злочинів": Б.	161
Джерела	170
Праці того самого автора	172
Показник імен	176